Numărul 2-4 Septembrie 1964

ÎNTÂMPINARE

ÎN ADEVĂR ȘI DREPTATE

C U P R I N S U L

A : Că Tu eşti Căpitanul — Pagina 1

Ion I. Moţa, lui Corneliu Codreanu
Versuri de Ion Ţolescu (din Vol."La Icoană")

Pune-ţi frate inima pe tipsie

Scrisoare către un camarad, de Ionuţ Jivan — 2-4

"..Şi-ar fi deajuns ca viaţa unui "mic rest"
să fie trăită în chip evanghelic"...

Camarade — 5-6

Partizanatul distruge libertatea de conştiinţă
şi obiectivitatea.

Cu problemele de conştiinţă nu ne putem târgui.

Ne mor eroii ! — 7-8

La moartea Colonelului Neferu, a Generalului
Băgulescu şi a Colonelului Alexandrescu

In faţa marilor prigoane de N. Şeitan — 9-13

Eroarea fundamentală a conducerii Mişc. Legionare
care a dus la dramatica destrămare actuală.

Cultul Patriei — 13

Imn popular din Banatul Jugoslav

Colind Negru — 14

Versuri de V. Posteucă

Credinţa şi Trăirea Legionară — 15

A crede nelimitat este condiţia trăirii Legionare

Cazul Ţâlnariu în 1939 şi 1940-41 de Delaciuc — 16-17

Victima spiritului de gaşcă
Amintiri triste din lagărele Ciuc şi Vaslui

Redacţionale şi administrative — 18

Fără coloraţie partizană — 19

Cu un pasagiu din scrisoarea ce ne-a adresat
D-l. General Ion Gheorghe, la apariţia foii

Conlucrarea dintre D-l. Gen. I. Gheorghe şi legionari — 19

Să terminăm cu discriminările

Este posibilă "extirparea" spiritului legionar?
de Tr. Boeru — 20-21

Siluirea conştiinţei legionarilor; comuniştii smulg
declaraţiile de supunere prin teroare.

'Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!"

Criza "marilor revoluţii" africane
de Tudor Dobrogeanu 22-23

In Africa fierbe cazanul comunist.

Un proces, două erori de Tr. Boeru 24-25

Pe marginea încarcerării noastre în Buchenwald.
Cauze şi efecte.

Erezia cea mare (Acum zece ani şi azi) 26-30

Unde este legionarismul? In ruptura care durează de lo ani, sau în unitatea legionară printr'o camaraderie sănătoasă?

Tradiţia Legionară 31-32

Legiunea câştigă un prieten
Indreptăţirea la demnităţi, de Nae Ionescu
Legiunea şi Căpitanul ei

Acţiune politică sau documentare? de Tr. Boeru 33

Nu ne căutaţi în treburi politice că nu ne veţi găsi.
Dorinţa noastră este să ne documentăm cu toţii.

B : DESBATERI SI POLEMICI 34-40

Cazul "Vatra" a devenit o problemă românească acută ce trebue rezolvata

Vătraiul face ordine în "Vatră" 34
Uite popa, nu e popa 34-35
O scrisoare către Vatra din 1957 36
Tot despre mahalagism 36
Directorul "Vetrei", om rău 37
"Facem din altar cetate legionară" 38-39
Constiinţă la mezat 40

Argumentele "huliganului" Dr. Emilian 41-42

"Grupul Stindardul" şi UARG 42
Iresponsabilitatea Drului Emilian 42
O întâmpinare: scrisoarea unui muncitor 43

C : PRO DOMO 44-59

Pentru viitor am încheiat acest capitol 44
Un arbitru: Gen. Cantacuzino-Grănicerul
de V. Comanescu 45
Dilema lui H. Sima de Tr. Boeru 46
Protocolul 47
Geneza atacurilor lui H. Sima şi
O scrisoare deschisă 48-50
Horia Sima e un monstru, de Bădia Gârneaţă 50
Metamorfoza lui Gh. Costea, de G. Racoveanu 51
Fibra morală - Profumo şi H. Sima, de C. Papanace 52
In slujba adevărului, de V. Comanescu 53-54
Incă o mărturie; declaraţia cam. Răuţă 55
Scrisoare deschisă lui Gh. Costea de Dr. Fleşeriu 56
Scrisoare lui Gh. Costea de N. Arnăutu 57
Pedepsirea Calomniatorului H. Sima de Dr.Guguianu 58-59

D: SA STAM LA SFAT 6o

Colaborarea cu cetitorii, scrisori edificatoare, răspunsuri:

Sfatul meu de mătuşă legionară 6o
Echipa morţii nu se poate menţine 62
Nu face enorma greşală de a-i răspunde ... 65
Apariţia este inoportună 66
Pecetea desinteresării complete 67
Un anonim: ... Hitler ediţia cincea, etc. 68

E: RECENZII CARTI, REVISTE, ARTICOLE 74

Cuvântul în Exil 74
Rev. bilunară - Freising-Bavaria

Idealul de Prof. I. Protopopescu 74
Nemuritorii din Agapia - Roman de C.V. Gheorghiu 75
Texte alese 78
Orientări pentru legionari 79
3o de ani dela întemeierea M.L. 8o
O deviere dogmatică 81
Marea noastră prietenă 83
Nae Ionescu: Fenomenul Legionar 83
Trei volume de versuri de V. Posteucă 85
Gând şi faptă legionară 85
Drum, rev. bilunară, Mexico 85
Solia, foaie de zidire sufletească 85
O nouă clasă, de Djilas 85
Carol II şi Madame Lupescu 85
Exilul, versuri de Egl. Daşchievici 86

F: DIN LUME ADUNATE (Ştiri şi informaţii) 87-94

Scandal la Freiburg 87
Legionarii şi regele 87
Un Savonarola modern 88
O iniţiativă în realizare 89
"Victoria totală asupra comunismului" 89
Propria noastră cenuşă 89
Un general şi gâdele său 9o
O indiscreţie 9o
Efervescenţă reperistă 91
Cruşciov mulge vaca - România 91
Rapsodia română şi coexistenţa 92
Graţieri reperiste 92
"Ce înseamnă a fi om fară de ţară" 93
Activitatea exilaţilor în America de Nord 94
O impozantă manifestare anticomunistă 94

+++

==========

Redactor responsabil: Tr.Boeru, München 23, Herzogstrasse 3

==========

"CA TU ESTI CAPITANUL"

(Ion I. Moţa)

lui Corneliu Z. Codreanu

Că eu mă duc în Spania departe
Să duc vlăstar din crezurile-ţi verzi,
Că eu mă duc, Corneliu, azi la moarte
Mâhnit nu fi că fratele ţi-l pierzi ...

Mâhnit nu fi; că tu eşti Căpitanul!
Sub spicul jertfei mele-al tău ogorul! ...
Si de crescură holdele şi lanul,
Din grâul tău eu sânt semănatorul ...

Ci doar aprinde undelemnu'n candeli
Din legământul meu de fier şi sânge,
Cum păzitor, din suflet de Arhanghel,
A luminat în pieptul meu un înger ...

O jertfă care nu ne mai desparte ...
Si mărturie - o pun lângă Isus!
Că eu mă duc, Corneliu, azi la moarte,
Voi coborî cu moartea ta de sus.

Ion Ţolescu

(din vol. "LA ICOANA")

"Eu aşa am înţeles datoria vieţii mele. Am iubit pe Christos şi am mers fericit la moarte pentru El!"

"Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos! Se clătina aşe - zarea creştină a lumii!"

"Nu e o mare binefacere sufletească pentru viaţa viitoare, să fi căzut în apărarea lui Christos?"

"Să faci, măi Corneliu, din ţara noastră, o ţară frumoasă ca un soare, şi puternică şi ascultătoare de Dumnezeu!" 1)

---

1) Citate din Testamentul lui Ion Moţa

PUNE-TI, FRATE, INIMA PE TIPSIE .

Dragul meu,

Cei cari au trăit pe vremuri în tabere de muncă în care misionarul îşi avea locu-i cuvenit, sau în comunităţi mai mari sau mici (de luptă sau de studii) unde în"minuta prieteniei", fiecare săvârşea o funcţie sacerdotală, mărturisindu-şi slăbiciunile proprii, spunând prieteneşte şi slăbiciunile ghicite la cei cu cari s'a înfrăţit, au avut uneori impresia că şi dragostea poate coborî în valuri şi că-i mai palpabilă decât curgerea apelor (Vezi, de pildă, V.P. Gârcineanu - Din lumea legionară).

Izvorul? - Rugăciunea în comun!
Specialiştilor, iubitori de nuanţe, cari n'au citit decât "confuzie" în toată cazna noastră, le-am putea aminti că deşi făcusem deosebirea dintre dragostea purtată lui Christos şi grija pentru durerile unui neam, n'am înţeles, totuşi, să le deslipim. N'am sacralizat Patria. Am ţinut, în schimb, s'o consacrăm, considerând că este şi ea o realitate care, purificată, va trebui să fie înmânată Domnului; atât va rămâne DINCOLO din patria noastră pământească şi doar numai atât, cât am reuşit noi s'o iubim în chip creştin. Restul se surpă în pământul cel nou şi'n cerurile noui - în Ierusalimul ceresc, Patria cealaltă pe care ne-o plămădeşte Domnul.

Rugăciunea în comun, la picioarele Mântuitorului, şi întâlnirea cu sufletele înaintaşilor peste care dădeam în preajma Lui, când ne înălţam cu sufletele noastre spre ceruri, ne mai dădeau şi perspective noui şi-un unghiu special sub care priveam evenimentele.

(Catalogaţi şi pălmuiţi de către cei cari şi-au înţeles altfel chemarea, după ce şi-au întors spatele pe vremea'n care fraţi de-ai noştri au fost asvârliţi grămadă la mormântul cailor făr'de cruce la cap, nesocotind necesar nici măcar o rugăciune pentru "lumina - rea noastră" a celor neciuruiţi încă de gloanţe, - am înţeles, şi noi de-a curmezişul unei mari dureri, că sunt mai multe chipuri de a te înscăuna în Adevărurile Bisericii, şi feluri diferite de a mărturisi).

Si la aceste suflete îndurerate, cu priviri universale, cari ne povestesc despre creştinul "în general", ocolind cu băgare de seamă chipul în care poate fi turnat în tipare româneşti, mă gândesc când scriu. Lăsându-le întregul drept de-a ne pălmui (iar dacă doară asta le justifică menirea, suntem gata să le întindem şi partea cealtă spre pălmuire) noi credem că au şi datoria să ne asculte "nespecializata mărturisire" a credinţei noastre. Căci în definitiv şi noi suflete ale lui Dumnezeu suntem, chipuri ale Lui strigate la sfinţenie, cu acelaş dor de veşnicie, dar absolut acelaş dor, care le îmburghie şi lor inimile. Si nimeni nu poate şti dacă arsurile unui dor neîmplinit nu sunt tot atât de mari, pe cât de mari ne sunt pierderile unor prietenii cuprinse de întunerec, sau a celor neînfiripate încă din pricina urgisitelor vremi şi-a piedicilor puse de oameni în calea întâlnirii ...

Dincolo de poziţiile luate în veac (politic, social, economic şi aşa mai încolo) i-a fost dat unui Fiu al Moldovei să lase un mesagiu generaţiilor ce vor mai veni. Se vor scrie studii teologice pe marginea celor rămase dela primul început şi se vor încerca analize spirituale ale experienţei iniţiatorilor noştri în tainele vieţii. Noi rămânem pe planul umil al unei pedagogii a teologului, unde cei cari ne vor urmări, ar putea ghici descoperirea progresivă şi transmiterea concretă a unui ideal, mireasă a sufletelor noastre, mai degrabă decât expunerea sistematică a unei doctrine.

Dragul meu,
Nu mi-a fost scris să fiu un om al literelor. Mi-a fost îngăduită

în schimb, fericirea să-l am şi eu -fărdemerit din parte-mi- pe Nuţu Doncii ca frate. Să-i citesc cartea, să-l întâlnesc o singură dată la Lugoj pe când eram prin a şasea de liceu, să-i urmăresc viaţa şi, dincolo de moarte, să-l îndrăgesc.

Imblânzită fiindu-mi copilăria de nişte meleaguri învecinate băişagurilor Zlagnii, peste care românul - deşi împărat al locurilor este -n'a fost niciodată cu adevărat stăpân, m'am văzut prins într'o luptă, aşa cum fără de veste mă prindeau ortacii la hora din sat în faţa Bisericii de peste drumul casei părinteşti- m'am văzut prins (cum zisei, fără-de-veste) într'o luptă din care nu m'am mai putut descleşta, cu toate ispitele de mai târziu, înţelegând cu vremea că biruinţa care va veni (şi pe care mulţi n'o s'o mai mângâiem cu ochi pământeşti) va trebui să se prelungească şi dincolo, în lumea spiritelor pure. Nereducându-se la o simplă încleştare dintre om şi om, ci luând mai degrabă înfăţişarea unei bătălii dintre înclinările nevrednicei firi şi chemările Mângâitorului, viaţa noastră fidelă Duhului sfânt, suspinător în adânc de inimi, pare că împinge spre o altă caracteristică a vremii. Crescând în ţarinele vieţii prin duhul marilor rupturi, mi-a fost înlesnită şi mie -din departe şi pe alte căi, deşi am lucrat şapte ani în sudură şi ca strungar- veselia cameniţor noştri deştiinţă, a teologilor noştri şi-a marilor "literaţi".

Iar dacă mă bucur împreună cu teologii, despre a căror ştiinţă nu prea am nici eu prea multă cunoştinţă, este tocmai datorită faptului că deşi teologia nu mi-i specialitate, ea îmi poate fi deslușire a ceeace trăiesc. (Ceeace presupune că teologii ne-ar fi de mare folos, dacă ispitele nu ne-ar întinde curse, iar oamenii poticneli).

La spiritul de sacrificiu al fraţilor noştri din închisorile cari împânzesc ţara (împânzită, pe vremuri, de mânăstiri) noi putem lipi spiritul rugăciunii, al reculegerii, al studiului şi-al iubirii dintre pribegi. (Si mare le va mai fi mirarea celor obişnuiţi să ne-arate lumii "cu cuţitu'n dinţi").

Si-ar fi deajuns ca viaţa unui "mic rest" să fie trăită în chip evanghelic, pentruca toată bună-voinţa să salte, reaua-credinţă fiind mult mai mică decât ni se pare la prima-i înfăţişare. Iar acolo unde este, ea se datoreşte mai ales ignoranţei şi amărăciunii unor desrădăcinaţi şi revoltaţi. Amărăciune, care, neputând fi integrată Corpului Mistic al lui Christos, nu ajută cu nimic nici celor rămaşi ACOLO, unde ni se duce şi nouă gândul la crăpatul zorilor când cerem fierbinte binecuvântarea Tatălui din Ceruri, asupra închisorilor.

Căci Biserica lui Christos - această crisalidă a Impărăţiei Cereşti - nu-i alăturea de noi, ci se cere înrădăcinată în inimi. Iar sfintele Ei taine, ţinute în palme de Prea Cucernicii noştri Preoţi (servitori ai sufletelor şi slujbaşii Domnului, oricât de mare ni s'ar părea nouă nevrednicia lor) ne stau şi astăzi la dispoziţie, ele nepierzându-şi menirea nici printre pribegi. Deslegarea de păcat şi trăirea'n har, rămân valabile şi'n puterea vârstei şi se cer cinstite ca'n vremea copilăriei, pe când, viaţa aşternută la picioarele noastre, ne îndemnase ca'n omenie crescând să bine-vestim, prin lume trecând şi să prea-mărim, mormânt străbătând.

Neînvredniciţi cu încercările năpustite dinspre răsărit, cari ne pârjolesc de-atât amar de ani Patria, suferinţa noastră de pribegi, deşi de alt ordin, nu poate fi trăită'n "bătaia vântului istoriei", ci se cere încorporată în durerea Bisericii. (Neamul se slujeşte pe sine doar când stă în slujba unor anumite valori. Căci şi lui Ii sunt întinse căi de viaţă, - sau căi de moarte. Tertium non datur).

Pribegia - arie românească a existenţei - se vrea trăită domneşte, ca o celebrare liturgică ...

Si - aici nu eşti Domn, doar pentrucă s'au prăbuşit Domniile din jur. Ci ţi se mai cere şi pas domnesc în Domnia Spiritului, slujind doar ceeace se cuvine.

Si-acum, iubite frate, ultimile şiruri, pe fugă, ale unui mezin. Prietenia mi-a foşt întinsă şi mie, precum semenilor mei, ca jăratecul pe tipsie. (Cu faze şi zone diferite, purificatoare, despărţitoare şi unificatoare). Ca şi cum ar fi, - căci de n'ar fi nici nu s'ar mai povesti - fără ca să fie, prezenţa ei, prinzând contur mai ales în absenţă, iar nu prin frecuş.

Ceeace vrea să spună că muntele suferinţii, cu prima-i semnificaţie, nu mai este şi că vremea prieteniei-mărăciniş, s'a dus. O lăsai cu merele pădureţe, la ieşitul din pădure, cu fiarele ei - la ultima strângere de mână a celor neseceraţi.

Incercările din ultimul timp când, rupţi din echipă, fiecăruia i-a fost dat să străbată mlaştina desnădejdii, ne siliseră să privim şi prieteniile mai altcum decât le trăisem-visând, la "primul-început", din vremea pelinului, pe căile codrului. Nu mai par poteţuţe prin poiene cu flori, ci însângerări-trepte, pe urcuşul Intâmpinării Domnului şi-al trecerii noastre prin mormânt.

Aşa că astăzi, ieşiţi din smârc şi plini încă de noroiu, începem trăirea prieteniei-suiş, pe măsura prieteniei-luminiş. Dat fiind însă, că întunericul părtinitor nu va putea fi nici pe viitor un focar de lumină izbăvitoare, ţin să amintesc, în numele fraţilor mei de mâine şi de ieri, că aci ni se lărgeşte inima prin înjunghieri.

Cei cari îşi pot pune inima pe tipsie, ca să fie înjunghiată de fraţi, - să vină!

Iar cei slabi de suflet (cu conduri de mătasă şi mânuşi de beteală) s'o lase pentru mai târziu.

Cu fiecare nou-venit, vom îngenunchia sub Patrafir şi vom sorbi, ca fraţii, din Acelaş sfânt Potir. Cu drag, strig: Christos a Inviat!

Paştele 1964 Ionuţ

NR : Scrisoarea de mai sus ne-a fost încredinţată de un prieten al autorului, spre publicare.

Câţi dintre noi se pot rupe din mrejele conformismului şi ridica la înalţimea acestui rar exemplu de puritate creştină şi dragoste legionară?!

"Pune-ţi frate inima pe tipsie!"

CAMARADE ,

Coboară-te în adâncul sufletului, scrutează-ţi cu toată severitatea constiinţa, fixează precis şi definitiv cari au fost principiile de bază cari te-au determinat să devii şi să rămâi legionar.

Numai aşa vei putea să te regăseşti acolo unde erai acum 25 de ani, când trăia marele nostru învăţător.

Pentru asta punem azi în discuţie tema:

Obiectivitate şi Partizanat

O stire lapidară din Stockholm: "Comuniştii suedezi se distanţează categoric de Ulbricht! Funcţionarul proeminent Johanson declară: "La mine încetează concepţia de partid acolo unde drepturile omului sunt încălcate. Atunci eu sunt şi contra lui W. Ulbricht". La fel şi şeful K.P.-suedez Hermanson este revoltat că la zidul ruşinii din Berlin curge sânge! 1)

Si o altă ştire comentată: Prof. Havemann dela Universitatea Humboldt din Berlin-ul de răsărit a fost destituit pentrucă a cerut libertatea de discuţii în cadrul D.D.R. 2)

Aceste două scurte exemple arată că şi în partidul comunist, unde excelează o disciplină impusă, de o mare severitate, totuş se găsesc elemente cari pledează pentru libertatea de a exprima un punct de vedere personal.

Este o formă de curaj, într'un acces de obiectivitate, de a mărturisi în adevăr şi dreptate! 3)

Acestea sunt dovezi pregnante că partizanatul nu trebue şi nu poate să distrugă conştiinţa celor ce au crezut că sunt în slujba unei cauze drepte.

Cu problemele de conştiinţă nu se poate târgui. Pentrucă "nici adversarului nu-i face nedreptate", "că nu poţi învinge decât pe căile dreptăţii şi ale moralei, nu prin laşitate şi minciună".Dar, Corneliu Codreanu a statuat un principiu de o valoare moral 4) - educativă inegalabilă, judecător în propria-ţi cauză. 5) Majestatea şi perfecţiunea acestui ţel final de devenire o omului nou legionar este pentru formele noastre de trăire, azi, direct o utopie. A pune în practică această sublimă lege legionară, ar însemna o muncă de generaţii pentru educatorii neamului românesc, în viitor.

Faptul însă, rămâne o realitate care dovedeşte încăodată, că maestrul nostru cultiva forma superlativă de obiectivitate în judecarea faptelor ai căror participanţi sau martori eram şi suntem .

Să comparăm această atitudine cu un alt fapt contemporan: După alegerile din 1928, Guvernul National-Tarănist condus de Juliu Maniu a cerut parlamentarilor, aleşii naţiunii, declaraţii în alb de renunţare la mandatul parlamentar în cazul când s'ar abate dela disciplina de partid. Adică, se lua o măsură care anula total

---

1) "Bildzeitung" din 26.2.1964

2) Vezi pag.

3) O analiză mai profundă poate ar arata că această mai sus remarcată obiectivitate este condiţionată.

4) C.S.d.C. p. 43

5) Intre acest principiu şi formula comunista de auto-critică e o mare, fundamentală deosebire. Ultima se bazează pe o constrîngere de partid.

libertatea de conştiinţă a celui ce teoretic era răspunzător numai celor ce-i acordaseră încrederea.

Deci partizanatul distrugea libertatea de conştiinţă. De unde supunerea oarbă la deciziile partidului înlătura posibilitatea de a judeca obiectiv.

Se va spune, disciplina legionară era un atribut al partizanatului şi deci un instrument de constrângere; urmarea logică - lipsa de obiectivitate.

Disciplina noastră trebuia să izvorască numai din dragoste - iar aceasta trebuia să concorde cu respectarea întregului complex de principii legionare - fără de care existenţa noastră nu are nici o raţiune. Deci, disciplina era rezultanta exterioară a întregului fenomen legionar, bazat pe adevăruri obiective unde voinţa unui partizan (chiar şef) nu are nici o valoare.

Tragedia noastră începe acolo unde prieteniile, grupurile sau partizanatele înlătură brutal valoarea principiilor obiective de trăire şi devenire legionară.

Azi eşti legionar bun sau rău numai dacă te-ai aliniat în spatele unui şef ale cărui aspiraţii le împărtăseşti, le propovăduieşti şi le urmezi orbeşte. Adică dacă ai devenit partizan.

Dacă vrei să judeci, să te lămureşti, să încerci să pricepi mai adânc ce a vrut Mişcarea Legionară, devii incomod.

Să te ferească Dumnezeu să întrebi ce s'a întâmplat în 1938? Dacă vrei să ceri lămurirea faptelor cari au dus la omorîrea Capitanului şi a întregei elite legionare - atunci aluneci pe linia marilor trădări. Prin asta devii un adversar al tuturor comandanţilor legionari, cari au avut atunci o răspundere (chiar dacă tu singur ai lucrat cu ei şi erai dispus să-ţi dai viaţa în acţiunile iniţiate şi dirijate de ei) şi deci trebue să fii proscris. Aşa se produce o excludere mutuală, pe baza dreptului de partizanat, unde obiectivitatea principiilor de viaţa legionară sunt terfelite.

Dar, camarade, tu care ai putere de discernământ, care poţi judeca obiectiv, tu trebue să aprofundezi din nou învăţătura Căpitanului nostru şi să ceri acolo unde te găseşti - comandanţilor în care crezi, să se ajungă din nou de unde am plecat. Fără obiectivitate, corectitudine sufletească, fără o trăire intensă nu poate exista viaţă legionară şi nu putem să ne numim urmaşii martirilor noştri.

Deci fă-ţi şi tu datoria, aşa cum doreşti să şi-o facă şi Camarazii tăi faţă de tine.

Intampinare

Nota : Implinindu-se 75 de ani dela moartea celui mai mare poet al nostru, Numărul viitor al Revistei va fi inchinat lui Mihail Eminescu.

NE MOR EROII !

Este una din cele mai dureroase situaţii, îndatorirea de a aşterne pe hârtie întristarea ce resimţi la pierderea celor mai buni camarazi ai tăi.

Trei mari prieteni am avut în Exil ... şi toţi trei ne-au părăsit.

Durerea şi resemnarea pe care dispariţia lor o lasă în sufletul meu, le poate înţelege fiecare; dar mai bine acei cari odinioară destinaţi Triunghiului Morţii, cot la cot cu Băgulescu, Neferu şi Alexandrescu, şi-au pus trupul zăgaz la Măgura Caşinului şi la Răzoare, încontra unei invazii uriaşe- a nu ştiu câtea în istoria prea oropsitului nostru nat - invazie ce ameninţa la fel ca cea din 1944, cu pierderea scumpei noastre Ţărişoare.-

Exilul Românesc suferă o lovitură ireparabilă şi deplânge dispariţia din rândurile lui, a Colonelului de Artilerie Călăreaţă Neferu, mort acum câţiva ani într'un accident funest, iar recent, a Generalului cu nume de legendă Băgulescu şi a Colonelului Alexandrescu, toţi trei eroi ai războiului sfânt pentru întregirea Neamului Românesc.

Regret profund şi rog pe toţi prietenii cetitori ai modestelor mele rânduri, să nu interpreteze ca o lipsă de pietate faţă de amintirea unor eroi, faptul că din lipsă de spaţiu nu pot da aci întreagă lor biografie, aşa cum merită orice ostaş făuritor al României Mari; dacă însă Bunul Dumnezeu ne va ajuta, o vom face într'un Istoric al Exilului Românesc.

Incă din timp de pace, Colonelul Neferu era cunoscut în toată armata ca exemplu ideal al camaraderiei desăvârşite. Niciodată nu l'am am văzut supărat, iar inima lui era pâinea lui Dumnezeu. Exuberanţa şi abnegaţia lui Neferu, l'au condus pe culmea cea mai înaltă a virtuţilor ostăşeşti. In cruciada contra invaziei asiate Colonelul Neferu a fost de două ori distins cu cel mai înalt ordin de bravură în faţa inamicului, Mihai Viteazu. Atât persoana sa cât şi unitatea ce-l adora, s'au acoperit de glorie în campania din Rusia. -

Generalul Băgulescu, deasemenea Cavaler al ordinului Mihai Viteazu încă din primul nostru războiu, a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Corneliu Codreanu, martirul neamului: doi eroi în cari toate virtuţile strămoşeşti se cristalizaseră!

Printr'o asemănare nu numai de nume, dar mai ales de ţinută şi inegalată integritate, noi îl botezasem Bayard. Se ştie că Bayard este eroul legendar al Franţei, vestitul "Chevalier sans peur et sans reproche", dela a cărui sabie însăşi regele Francisc I s'a simţit deosebit de onorat să primească învestitura de cavaler.

Cine-a cetit Comoara Samurailor ştie prea bine ce-ar fi putut să însemne Băgulescu în Istoria României, dacă - iarăşi un rege -desăstădată însă un dement, un al II-lea Caligula - nu l'ar fi Ostracizat ca ataşat militar în Extremul-Orient, la Tokio. -

Marea şi generoasa noastră soră, Franţa, a făcut Generalului Băgulescu, Cavaler al Legiunii de Onoare, toate onorurile pe cari el le binemerita.

Caşi Marele Scipio, şi Băgulescu ar fi strigat: Patrie ingrată, Tu nu eşti demnă să-mi porţi osemintele!

Iar acum de curând, pieri şi Colonelul Alexandrescu!

După aceste mari încercări ce ne loviră pe toţi, pe fiecare după sensibilitatea lui şi afinităţile ce-avem cu cei dusi, dar mai ales după ireparabilul ce s'a creiat prin moartea neasteptată a Colonelului, acest eveniment pentru toţi covârşitor, trebue să ne

dea mai mult de gândit şi să ne situieze de-acum pe temeiuri morale mult mai severe, atât din punct de vedere al intereselor româneşti - de Neam Liber - în refugiu, cât şi în ceeace priveşte o m e n i a ce este neapărat necesar să însoţească toate actele noastre.

Nu este îngăduit să uităm că această nobilă fiinţă omenească ce-a fost Alexandrescu, spre încoronarea eroismului său din cele două războaie, mai bine de două decenii s'a zbătut şi chinuit - într' o mizerie pe care nimeni nu i-a cunoscut-o, zi şi noapte, pentru naţia noastră robită, pentru el şi pentru toţi românii din Exil; s'a bătut ca un leu şi, spre marea noastră ruşine, tocmai el, a murit părăsit de toţi cei pentru onoarea cărora el a luptat. Mare cinste şi admiraţie câtorva excepţii şi caractere distinse, cari cu mari sacrificii personale nu l'au părăsit până la ultima lui suflare; altfel ar fi închis ochii în totală singurătate şi amarnică mizerie. Mai bine de cinci ani a bătut zadarnic pe la toate uşile spre a i se aproba o pensie. Nu există soartă mai haină şi nemiloasă decât a noastră, a bătrânilor refugiaţi, uitaţi de toată lumea şi de Dumnezeu! Este fapt absolut cert că ajutorul la timp al unui prieten l'ar fi putut salva. Cine-ar fi putut însă să ne alarmeze la timp dacă el sărmanul, era condamnat să trăiască în singurătate ?!

Aci este dealtfel toată tragedia Exilului Românesc: lipsa de dragoste şi de mai multă omenie dintre noi, lipsa de contacte omeneşti şi de solidaritate. -

Nu este numai de o gravitate excepţională, ci este de condamnat chiar, că acest mare patriot, care şi-a iubit ţarina şi natul cu un dispreţ suveran pentru existenţa proprie, în momentul final al vieţii s'a simţit părăsit şi uitat. Cine oare dintre noi se poate disculpa de această dramatică şi grea răspundere?

Ca fost ostaş şi camarad, eu l'am iubit şi apreciat cum se cuvine şi resimt cu multă durere absenţa dela cea mai elementară dintre îndatoririle mele! O mare apăsare sufletească. Fiindcă în faţa morţii nu fiecare suferind, poate să-şi rupă lanţurile robiei pământene şi să se elibereze de lut. Nu fiecare poate primi acest act cu atitudine stoică, şi, tocmai noi cari de-atâtea ori am înfruntat moartea cu bărbăţie, trebue să avem înţelegere şi milă pentru drama celor - lalţi, prieteni ori ba. -

Exilul Românesc pierde trei mari luptători de elită, iar, Ţara trei mari eroi ce-au preabinemeritat dela Patrie. Istoria şi cândva Naţia eliberată, le va fi recunoscătoare. -

Deie Domnul, ca imensul gol pe care dispariţia lor îl lasă în rândurile noastre să nu lărgească şi mai mult tragedia Exilului Românesc!

Deie Domnul, ca de pe aripile de aur ale eternităţii, razele acestor sori, să ne încălzească sufletele, iar amintirea şi exemplul lor strălucit să ne lumineze minţile întunecate de-atâta vrajbă, pentru ca toţi laolaltă, uniţi în duhul virtuţilor Neamului pe cari aceşti trei ostaşi le-au întruchipat atât de autentic, să aflăm calea cea adevărată spre a ne mântui din iadul şi dezbinarea în care trăim. Altfel va cădea şi Exilul în robie!

V. Comanescu

IN FATA MARILOR PRIGOANE
(Fragment)

Cum l-am cunoscut pe Sima în prigoană

Când l-am întâlnit (nu fusese încă arestat Belgea, care făcuse imprudenţa să se ducă la terenul de sport Venus), mi-a spus: "Mie-mi zice Macavei şi am însărcinarea din partea lui Belgea de a reorganiza partidul „Totul pentru Ţara" în provincie". După căderea lui Belgea va veni în fruntea Comandamentului Constantin Papanace. Şichiar în lipsa acestuia, care a lipsit câtva timp din Capitală, Sima nu va conta în fruntea Comandamentului, ci ca facând parte din el.

Treptat se va observa la Sima o notă deosebită în felul de a lucra în prigoană. De unde sub comandamentele lui Mironovici, Belgea, Pâsu Antoniu, se observa o atitudine dezinteresată şi de colaborare făţişe, la Sima am remarcat o notă personală, aceea de a începe să strângă legături şi să le păstreze numai pentru el.

Până la apariţia lui Sima, Comandamentele funcţionau în completă armonie. Prezenţa acestuia aduce discuţii chiar violente, căci se impieta asupra liniei de urmat în prigoană.

Un gând neîmplinit şi o ambiţie nesatisfacută. O mărturisire cu tâlc.

Pe când ne aflam la Berlin, în primul refugiu (1939), Nicolae Pătraşcu prieten nedespărţit al lui Horia Sima, îmi spunea că acesta şi cu el plănuiseră să înfiinţeze un partid politic naţionalist. Această mărturisire mi-a ajutat să găsesc încă o explicaţie pentru atitudinea lui Sima, din prigoană şi de mai târziu.

A renunţat deci, la înfiinţarea partidului şi a intrat în Mişcare. Interesant este că Mişcarea exista când Sima se gândea să înfiinţeze şi el un partid. M'am gândit astfel la o serie de luptători naţionalişti din generaţia Căpitanului, care nu l-au urmat sau care au căutat să-şi facă şi ei partid. (Dănulescu, Emilian, Roşu şi atâţia care făceau parte din "Blocul generaţiei dela 22". Aceştia nu vor putea să se ridice la înălţimea lui Ionel Moţa şi acelorlalţi fondatori de Mişcare, cât şi a atâtor legionari de mai târziu, pentru a-l recunoaşte pe Căpitan. Sima, într'un fel, a făcut parte din categoria acestor egocentrici, dar care a cedat şi s'a încadrat în Mişcare. Să fi făcut acest lucru venind în contact cu Belgea? Poate. Belgea era cel mai strălucit reprezentant al studenţimii din Banat. Din această legătură cu Belgea va ieşi "misiunea" de care îmi pomenea şi de care a făcut mult caz.

Nota personală

După apariţia lui Sima pe scena prigoanei se observă o înclinare a unor legionari mai accentuată spre acte de violenţă. Exista acea atitudine de pregătire, adică în stare de aşteptare cu arma la picior. Exista deasemenea o tendinţă între mulţi legionari liberi de a face isprăvi cu răsunet, dar planurile nu se concretizau, pentrucă mai toţi îşi puneau problema: să nu i se întâmple ceva Căpitanului. De astă dată Sima vine să încurajeze şi să justifice ieşirile violente, nu atât pe faţă, ci discret. Până atunci toate problemele se discutau pe faţă şi legăturile se transmiteau, ca în caz de arestare să nu se piardă.

Dela un timp eram preocupat de faptul că Sima acumula legăturile pe care le ţinea numai pentru el. Ca atare, în caz de arestare, acestea s'ar fi putut pierde. De aceea, prin preajma Crăciunului, 1938, când m'am întâlnit odată cu el, i-am atras atenţia, că în caz că ar fi arestat, s'ar putea pierde o mulţime de legături, pe care le are şi că ar fi bine să le transmită şi altor camarazi. El însă mi-a răspuns: "Dacă mă prinde pe mine, se duce dracului tot". Am rămas contrariat. Le-am împărtăşit îngrijorarea mea şi altor

camarazi, printre care, Papanace şi Dragomir.

Poate că acest mod de a proceda al lui Sima, ascundea gândul primar neîmplinit, de a ajunge cineva.

O mărturisire preţioasă

La o întâlnire a lui Nae Smărandescu cu Sima pe una din străzile Bucureştiului, după Crăciunul din 1938, acesta îi spunea:"..acum să vedem cine ajunge mai repede, acum e acum!" Smărăndescu îmi spunea mai târziu că el a înţeles, că Sima urmărea de atunci să ajungă cineva ...

Atitudinea lui de a ţine pentru el legăturile, de a ne pune în faţa faptului împlinit de atâtea ori, de a se înconjura de elemente fidele (mai mult din Banat, unde fusese profesor, coroborată şi cu cele ce mărturisea, întăreşte convingerea că Sima urmărea să ajungă la conducerea Mişcării, peste conducerea firească, încă din prigoană.

Omul lui cutare

Dela apariţia lui Sima în Comandament am putea spune că apare şi omul lui cutare. A început cu elemente din Banat. Criteriul era să fie elemente de execuţie. In primul rând a început cu foşti elevi de-ai lui .. Sima, de atunci, începea să evite pe legionarul cu vechime, încercat, cu autonomie.

Primele elemente vor fi: Smultea, Moisescu (poreclit Cârtiţă), Borobaru, Popovici, Todan, etc.

Interpretarea atitudinii Căpitanului. Cauzele. Devieri.

Căpitanul la intrarea în prigoane indica o singură armă de utilizat: arma credinţei legionare.

Mişcarea ajunsese învingătoare nu prin armele materiale, ci arma credinţei, prin acea mobilizare permanentă a resurselor sufletului şi inimei româneşti în lupta contra răului ce apăsa piepturile româneşti.

Căpitanul nu se ridicase în centrul atenţiei şi dragostei româneşti decât prin acea consacrare fără şovăire, cu riscul vieţii proprii, peste ameninţările şi torturile călăilor, învingând teama de moarte.

Ca atare, scrutând perioada prigoanelor, ne putem da seama că legionărimea în general, a simţit semnificaţia liniei indicate şi măreţia ei. Răbdarea ei stoică, fie în închisori sau afară, indica aceasta.

Prin apariţia omului lui cutare, cultivat de Sima se începe o acţiune, care dacă până atunci ar fi fost explicabilă datorită slăbiciunilor omeneşti, de astă dată, este canalizată de acesta.

Se începe cu insinuarea, că atitudinea Căpitanului n'ar fi bine ajustată la realităţi.

Intre atitudinea pasivă şi activă

Legionarul prin structură era înclinat spre o atitudine activă. Pasivitatea însemna lâncezire, agonia sufletului.

Cum se bifurcă atitudinea activă în prigoană

Intre muşchetărism, endemic mai cu seamă printre legionarii tineri, care prefaţa acţiunea violentă cu pandantele ei, şi atitudinea activă, aş putea zice completă, la care pe lângă curaj moral, afirmarea credinţei comune, se mai adăoga poziţia de aşteptare, însă în permanentă stare de alarmă (calm aparent, însă pregătire), pentrucă legionărimea liberă trebuia să fie o garanţie că opera de distrugere a guvernului nu poate fi dusă la capăt, fiind în permanenţă prevenit şi făcut răspunzător, în cazul că pune în pericol viaţa camarazilor, în frunte cu Căpitanul, închişi.

Rolul comandamentelor era deci să canalizeze aceste tendinţe pe linia indicată de Căpitan, adică a răbdarii stoice, a acelei aşteptări înarmate, a acelei atitudini de mare seriozitate şi să evite alunecărea în agitaţie, adică scoaterea de pe linia principală de rezistenţă.

Comandamentele cu Radu Mironovici şi Belgea au isbutit să tempereze neastâmpărul, de care erau cuprinse cadrele legionare, maicu seamă în Bucureşti, unde Călinescu aruncase contra noastră efective numeroase poliţieneşti. Aceste comandamente deci, au avut rolul de a interpreta just linia legionară, în tot cazul, au împiedecat trecerea la acte violente, care să dea pretext guvernului să recurgă la represalii.

După Belgea rămâne în fruntea Comandamentului Costache Papanace. Însă rămânea şi Sima, care avusese o misiune "importantă", de care îmi vorbise, din partea lui Belgea. Poate, că pe această "misiune" s'a bazat Sima, pentru a-şi aroga dreptul de a reprezenta Comandamentul, pentrucă, în fond, de astă dată, exista binomul Papanace-Sima. Papanace era pe linia predecesorilor lui Radu Mironovici şi Belgea. Era contra agitaţiei şi a actelor de violenţă. Iar în caz de violenţă punea problema riscului, dacă riscul nu este prea mare.

Dar Papanace n'avea autoritatea predecesorilor lui. Pe lângă aceasta el nu poseda acel dinamism, care să-l ajute să-şi impună punctul său de vedere. Cu toată perseverenţa lui, faţă de Sima, atitudinea lui va fi inoperantă. Mărginindu-se să-i atragă atenţia că dacă întreprinde ceva, el nu-şi ia răspunderea şi se dă la o parte, nu facea, decât să-l lase pe Sima singur pe teren.

DIVERGENTA IN SANUL COMANDAMENTULUI

Sima va veni cu o notă personală caracteristică în Comandament. De unde până atunci se căuta să se ducă o acţiune de ponderare şi de nealunecare spre agitaţie sterilă, dela Sima se va căuta să se canalizeze întreg complexul de slăbiciuni, ceeace însemna abatere dela linia Căpitanului, aruncarea în agitaţii, care vor fecunda actele de violenţă.

Sima venea cu ideea că cei închişi (aluzie în primul rând la Căpitan) nu sunt la curent cu realităţile şi că prin agitaţie şi acte de violenţă se va dovedi că guvernul nu mai poate domina situaţia şi intimidat, va ceda.

Argumentele vor contamina pe cei care aveau cultul agitaţiei, mai cu seamă cei din jurul său, care cădeau în grava eroare de a crede că dacă ar fi cunoscut Căpitanul situaţia de afară, ar fi dat alte ordine.

In acest mod se înaugurează o nouă tactică în prigoană, ce pregăteşte sfârşitul tragic al Căpitanului, Nicadorilor şi Decemviriilor şi a atâtor camarazi din lagăre sau căzuţi în ghiarele poliţiei.

IDEEA DE RISC SCOASA DIN SOCOTEALA COMANDAMENTULUI

Sima va elimina acest scrupul, care înfrâna legionărimea de a trece la o atitudine agresivă. Ideea că i s'ar putea întâmpla un rău Căpitanului, făcea să se evite actele de violenţă, pentru a nu se da pretext guvernului de a recurge la represalii. Logic era să existe temere pentru viaţa Căpitanului, care era în mâna unor oameni fără scrupule.

Motivul invocat de Sima că se agită Ardealul, ca s'ar răscula satele, a putut impresiona unele elemente tinere, dar nu putea convinge că se va ajunge la răsturnarea guvernului, atunci când măsurile poliţiste se întindeau ca o pânză de paianjen, când auto-

rităţile erau supuse şi când teama de arestări ajunsese endemică. Terenul era deci îngheţat şi ca atare nefavorabil unei mişcări de mase. Prin urmare actele de violenţă nu se puteau sincroniza cu o mişcare de mase, pentru a sgudui şi înfricoşa guvernul. Actele de violenţă vor rămâne izolate şi guvernul va avea curajul să recurgă la represalii. Desnodământul va veni prin cazul Goangă.

Sima dă ordine

Pentru prima oară se petrecea acest lucru în prigoană. Instrucţiuni şi ordine de a se săvârşi acte de violenţă. Sima făcea acest lucru pe contul lui propriu. Papanace a fost pus în faţa faptului împlinit. Cazul Goangă a venit ca un trăznet peste noi. Eram cu Papanace şi Teodorescu în str. Velescu ascunşi, când am auzit de acest caz.

Laurenţiu Vereş îmi spunea, pe când eram la Berlin în primul refugiu, 1939, că au primit la Cluj dispoziţii dela Sima în prigoana din 1938, să săvârşească acte de violenţă, inclusiv atentatul contra lui Goangă, dar atât el cât şi alţi camarazi au refuzat să le execute. Din păcate, alţii au executat. Andrei nu înţelegea eroarea de a executa actele necugetate şi pe când era în închisoare cu Victor Apostolescu avea să asculte aspre imputări din partea acestuia, că s'a pretat la astfel de acte.

Eroare fundamentală

Schimbarea de tactică va constitui o eroare fundamentală.

Dacă Căpitanul ar fi ales calea violenţei putea s'o facă în 1937, când Mişcarea se afla în condiţii favorabile, iar guvernul era complect descoperit. Cu totul alta era situaţia în prigoană, când Căpitanul şi majoritatea fruntaşilor legionari, erau închişi(deci un fel de ostateci), iar guvernul era pregătit să răspundă la orice provocare. Deci orice acţiune era foarte riscantă. Timpul lucra pentru Legiune şi Sima n'a înţeles sau n'a vrut să înţeleagă. Numai o acţiune paralizatoare, adică eliminarea întregului guvern în frunte cu Carol, poate, ar fi putut elimina riscul represaliilor. Această teză o opunea Papanace lui Sima, care se încăpăţâna pe tema agitaţiilor. Papanace îi obiecta că dacă vrea să dea lovituri, apoi să nu se agite, ci să pue în siguranţă cinci echipe bine puse la punct şi la momentul oportun să dea lovitura în aşa fel, să elimine întreg guvernul împreună cu Carol. Dar în fond, exista riscul şi propunerea constituia o excepţie dela regula, adusă în discuţie de Papanace, pentru a-i arăta lui Sima cât de problematică, riscantă ineficace şi dăunatoare era acţiunea lui .

Intre cazul dela Cernăuţi şi cazul Goangă

Cu acea conştiinţă a victoriei depline poziţia morală a Legiunii era imensă. Ca atare, acţiunile legionare trebuiau să fie lipsite de accentul disperării. Un exemplu de acţiune, care împlinea condiţiile necesare a fost acela dela Cernăuţi, în cadrul Universităţii. Acea manifestare la deschiderea cursurilor a fost o palmă morală pentru guvern şi a provocat în acelaş timp o comoţie, atât în lumea universitară cât şi afară.

Manifestaţia aducea un mare folos. In timp ce guvernul credea că a stins orice îndrăzneală de manifestare, se vedea deodată pălmuit în incinta Universităţii pentru abuzurile la care se preta.

Actul acesta nu atrăgea un risc pentru Căpitan şi cei închişi, dar producea un efect moral în opinia publică covârşitor. Era încă o dovadă, până la saturaţie, că măsurile abuzive de siluire a voinţei naţionale erau repudiate, iar guvernul era arătat cu degetul din incinta Universităţii, într'o provincie, care simţise jugul străinătăţii şi care acum se vedea bântuită de o prigoană, ce -i aducea aminte de un trecut nefast. Actul acesta era deci, demoralizator şi umilitor pentru guvern, căci interpreta nemulţumi -

rea surdă a imensei majorităţi a maselor româneşti.

Altceva va fi cazul Goangă. Cazul acesta a speriat guvernul. Şi atunci, ceata de mişei, în frunte cu regele descreerat, găsea momentul de a recurge la represalii şi a a ucide. La un astfel de act acestia răspundeau cu disperarea călăului laş şi lipsit de scrupule.

Cauzele care au dus la antrenarea legionarilor în erori

Căpitanul, am văzut, că nu răspundea cu o măsură de forţă, ci înţelegea să protesteze contra nedreptăţii şi să aleagă calea jertfei.

Am văzut deasemenea că legionarimea în prima parte a prigoanei, şi-a păstrat seninătatea şi a observat cu scrupulozitate o atitudine măsurată din grija de a nu înrăutăţi situaţia.

Dar în prigoană există o anumită psihoză, care va înrâuri asupra stării sufleteşti a legionarului. Dacă cel închis, n'avea libertatea, cel de afară se bucura de ea şi ca atare îşi facea iluzii, de cele mai multe ori exagerate. Cu timpul se accentuiază la mulţi legionari o tendinţă de indisciplină. Ideea de risc începe afi asaltată de o nelinişte, ce înclina spre acţitaţie. Planurile fantastice alimentate de o imaginaţie exacerată, neabsorbită şi necanalizată înlăuntrul Mişcarii răvăşite, începe să împieteze asupra acelui echilibru clădit de Căpitan în conştiinţa legionarilor. Si iată, chipurile, tot din dragoste legionară, începe să se afirme o tendinţă egocentrică, începe tentaţia spre acte a căror consecinţe nu se măsoară.

N.Seitan

CULTUL PATRIEI

Imn popular din Banatul Jugoslav

I

Veniţi români din zare'n zare
Uniţi în veci, veniţi mereu,
Prin cultul patriei, altare
Să ridicăm lui Dumnezeu.
Că slava lui nămăsurată
Ne-a dat cununi de flori pe plai
O mândră patrie bogată,
Frumoasă ca un colţ de rai.

II

Ne este drag fără de seamă
Pământu'n care ne-am nascut
Si cultul patriei ne cheamă
Să-i fim pe veşnicie scut.
Pe cei cu suflete deşarte
Să-i alungăm neîncetat,
Să dăm neghina la o parte
Şi să rămână grâu curat.

Cu cele mai bune urări pentru bătălia
Întâmpinării între adevăr și dreptate.

Cu drag:
Vasile Posteuca

Colind Negru

Casă Albă, Casă Albă,
Nu-ţi mai bate azi la porţi nici o jalbă;
Nu se mai ridică rugi spre luceafărul tău
Junghiat de gangsteri şi îngropat în adâncuri de hău.
De decenii piatra ta unghiulară se'ntoarce şi geme
Sub milioane de tone de desgust şi blesteme.

Casă Albă, Casă Albă,
Unde ţi-i libertatea, altădată crăiţă şi nalbă ?
Zâmbetul tău azi sângeră putred ca balta,
Duhnind de vânzarea de neamuri din Yalta,-
Şi peste lumina Lincolnilor din icoane
Se'ngroaşă pecingenea laşităţii din teherane.

Casă Albă, Casă Albă,
Azi în domul tău urîtul şi trădarea se hoalbă;
Slugile lui Satan şi mercenarii lui Lucifer
Au ciuntit paragraful, că puterea ta vine din cer.
Peste masele cu creerul spălat, -apocaliptic balaur,-
Rânjeşte Mafia, ţesălându-şi viţelul de aur.

Casă Albă, Casă Albă,
De geaba-ţi mai aşteptăm colindul de linişte dalbă;
Steaua Mielului n'o vei mai avea de vândut
Că o ţin călăii Moscovei în lanţuri, sub cnut,
Si'n hrubele dela ONU nu mai sunt oieri
Să-L primească pe'mpăratul supremei tăceri.

Casă Albă, Casă Albă,
In golf la New York, Libertatea cu splendida-i salbă
De flăcări, sătulă de-atâta minciună,
In nopţi fără lună, se despletşte nebună,
Si se răstigneşte goală sub felinare
Ispitind întunecimii un mâne de soare.

3 Noembrie 1963

Vasile Posteucă

Celor ce mă întreabă când vom începe acţiunea politică pentru guvernare, le răspund: "Atunci când şefii de regiuni şi de judeţe îmi vor raporta, că în organizaţiile lor nu mai există niciun om incorect". 1)

Guvernarea este o piatră de moară aşezată pe umerii câtorva cameni. 2)

Legionarul trebue să fie pregătit solid până în cele mai mici amănunţimi pentru clipa în care va suna ceasul său. 3)

"Circulări şi Manifeste" .1) p.1o7, 2) p.2[illegible]4, 3) p.24o

CREDINTA SI TRAIREA LEGIONARA

"Nu poate nimeni să omoare atâţia dintre noi, câţi suntem în stare să murim pentru credinţa noastră". 1)

Aceasta este expresia ce stă la fundamentul fiinţei legionare pentrucă: "Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână afară cel ce are îndoeli".

Aşa precizează, fără întoarcere, Corneliu Codreanu, unde începe şi unde se termină legionarismul. A crede nelimitat este tocmai condiţia esenţială de existenţă legionară. Cel care vrea să se hotărască a merge pe acest drum fără întoarcere trebue în prealabil să-şi facă un examen foarte minuţios de constiinţă. A crede nelimitat stă în flagrantă opoziţie cu dorinţele unora de a adapta credinţa legionară la nişte conjuncturi politice oarecare.

Azi mai mult ca oricând, numai într'un proces de interiorizare, credinţa legionară poate rămâne în profunzime, nealterată. Tentaţiile din lumea exterioară stau la antipodul acestei necesitaţi spirituale şi ne produc dificultaţi în acest proces de regăsire. Cu cât vom fi mai tari în a reface starea de spirit iniţială în care Căpitanul a ancorat Legiunea nevăzută, cu atât vom creia premizele unei posibile trăiri legionare în superlativ. Orice brumă de îndoială se răsfrânge, se reflectează în preocupările noastre zilnice.

Toate faptele noastre de zi de zi, tot ce vine în contact cu viaţa legionară (chiar şi raporturile noastre cu lumea exterioară) formează trăirea legionară. Cu cât eşti mai corect, mai vrednic, mai săritor în ajutor, mai de omenie, cu atât vei dovedi practic că te plasezi în tagma omului nou. A respecta cu sfinţenie toate aceste prescripţii este foarte, foarte greu. Mai ales că venim dintr'o lume plină de păcate. Cât de mare a fost prăpastia dintre lumea ideală văzută de Căpitan şi mediul în care am trăit ne dăm deabia acum seama. Cât de insuficientă, de instabilă a fost educaţia noastră trebue s'o recunoaştem acum când viaţa noastră practică marchează o sumedenie de lipsuri, atâtea "accidente". O analiză obiectivă, un proces de conştiintă riguros scoate la suprafaţă cât de departe suntem de formula ideală vizionată de Căpitan. Dar unde-s cei ce au curajul să-şi marturisească greşelile? Această lipsă de curaj nu dovedeşte o insuficienţă în plus? Când vorbeşti de rău, când pizmueşti, când cauţi râcă la fie ce pas, când înşeli bunacredinţă, când zi de zi eşti lipsit de omenie, poţi să mai afirmi că eşti legionar, numai pentrucă ai avea credinţă? Dar nu este această afirmaţie o înşelăciune, o escrocherie, când îţi vezi bine comportamentul, care demonstrează tocmai contrariul?

Mai grav e faptul că ne-am împăcat cu aceasta stare de lucruri şi asta a devenit a doua noastră natură. Pentru foarte mulţi aceasta e o stare naturală, refuză chiar să se mai preocupe de această problemă. Dorinţa, străduinţa de îndreptare, nici nu se mai schiţează. Foarte mulţi socotesc ţinerea unor şedinţe de educaţie ca ceva cu totul depăşit, dacă nu anacronic. La ordinea zilei: "Păi de asta îmi arde mie acum? Alte griji, alte necazuri nu am?"

Lectura cărţilor legionare e un lux, dacă nu inexistentă!

Tocmai în acest desinteres trebue să fie găsită, ca o consecinţă, lipsa de avânt pentru orice activitate legionară. Cei cari se

---

1) Circ. şi Manifeste, p. 263

2) Pentru Legionari, p. 275

agită mai mult, simiştii, o fac pentru un cu totul alt motiv. Lor li s'a infiltrat deja o direcţie nouă; ei au un scop politic imediat. Simistul ştie că el e cineva, vrea să ajungă undeva, la o carieră politică precisă. Lui i s'au făcut în cele mai multe cazuri nişte promisiuni politice precise. Dinamismul legionar pe linie pură, nu există! Realizările legionare actuale sunt aşa de timide, aşa de timorate încât trebuesc căutate cu lumânarea. Şi de ce? Cauza principală în această delăsare totală trebue căutată în slăbirea credinţei noastre. Ne-a copleşit mlaştina desnădejdei. Suntem pe punctul să ne prăbuşim complect. Să dispărem!

Un proces de redresare este numai atunci posibil când printr'un efort interior, de a plasa credinţa în misiunea noastră, ca centru de preocupare permanentă, va deveni o realitate.

Nimic să nu se mai producă cu noi şi în noi, fără convingerea fermă, că de aici ne vine mântuirea. Fără credinţă nu există mântuire, credinţă fără fapte e moartă. Numai faptuind în credinţă îţi deschizi drumul spre mântuire.

CAZUL TALNARIU IN 1939 SI 1940/41

Victima spiritului de gaşcă

Cetind articolul D-lui Prof. Protopopescu "Spirit de echipă" 1) m'au năpădit atâtea amintiri. M'am hotărît să le comunic, cel puţin în parte, şi altora în credinţa că vor ajuta cel puţin la întărirea interioară a convingerilor noastre despre adevăr. Acel adevăr, în căutarea căruia ne găsim permanent, pentru a ne situa pe calea dreptăţii, pe care fie care din noi, de bunăcredinţă suntem datori să mergem. "Spiritul de echipă uneşte pe oameni în căutarea unui adevăr, este generos, are un ideal, caută un camarad , e devotat cauzei ..." 2) Numai atât şi asta e enorm de mult! peste năpasta momentului când la Vaslui, Corneliu Georgescu, pe neaşteptate, comanda la peste 400 de oameni să cadă în genunchi şi să repete cu el Tatăl nostru, ca imediat să comunice asasinarea Căpitanului. La fel peste o serie de întâmplări nenorocite (ca obrăznicia gardienilor, temeri justificate şi neînţelegeri nedorite), chiar şi peste momentul când trimis dela Vaslui cu destinaţie necunoscută (pentrucă nu vroisem să dau declaraţie), credeam că sosise momentul să-mi dau obolul suprem. Era în Aprilie 1939 în lagărul dela Ciuc. Aici erau închişi numai camarazii cari activaseră după uciderea Căpitanului. Ne pregăteam mai departe de moarte pentrucă aşa ne spuneau zilnic paznicii noştri . Ciucul devenise lagărul de selecţie!

Unii, alimentaţi de svonuri false, erau puşi pe rezistenţă, alţii deveniseră aşa de buni creştini, încât practicarea ceremonialului religios, era aproape o obsesie, câţiva săpau de zor noapte de noapte un tunel, ce trebuia să-i readucă din nou în situaţia de a putea reintra în acţiune!

Deodată monotonia vieţii de lagăr este întreruptă prin venirea neaşteptată a lui Livezeanu şi Tălnariu, aduşi dela închisoarea R. Sărat. Işi terminaseră anii de puşcărie, însă consideraţi"periculoşi"nu puteau fi puşi în libertate. Deci, la Ciuc.

Revederea a produs o mare bucurie spontană şi unanimă. Asta pentrucă revedeam doi camarazi de viaţă studenţească iubiţi de toată lumea. In acelaş timp puteam acum, însfărşit, să auzim din gura unor martori oculari cum s'au petrecut lucrurile cu Căpitanul.

---

1) Idealul, Colecţia Dacoromânia 1962, p. 38

2) Op. cit. p. 39

Eram complectamente uluiţi, o groază şi o revoltă de nedescris ne cuprinsese sufletele! Era încă de neînţeles şi inexplicabil nebunia şi setea de crimă a unor oameni desfrânaţi ce conduceau "democratic" statul român. Puteam doar constata, pentru prima oară în viaţa noastră tânără, că orice e posibil, absolut orice, chiar şi împuşcarea noastră în masă, fără protocol şi fără cruce.

Nu voiu reda aici ce-au povestit cei doi. Asta o va face desigur Tălnariu, e datoria lui de onoare şi el a fost, este şi va rămâne ca atare! Insă trebue să însemnez, să precizez, că ochii, mintea, nădejdea şi sufletul nostru, al tuturor erau la cei închişi la Râmnic. Intrebările noastre se repetau neîncetat: Ce spune Dl.Clime? Banea? Fiecare din noi cunostea mai deaproape pe unul sau altul din râmniceni şi toţi tremurăm de groaza necunoscutului, de nebunia necontrolată a celor pe mâna cărora încăpuse bietul stat Român.

Dela cei doi veniţi am aflat cu cea mai mare certitudine ordinul expres al Căpitanului care cerea insistent, linişte, nemişcare, "patru metri sub pământ". Clime distrus de durere, repeta imperios aceeaş dispoziţie. Aici la Ciuc erau închişi în mare majoritate cei ce activaseră pentru lovitura din Januarie 1939.

In această atmosferă de revoltă, groază, durere şi uluială, Tălnariu disperat şi plin de mânie ne întreba cu voce tare: "Cine e nebunul ăla de Horia Sima"? Nici unul dintre Râmniceni nu-l cunoşteau ca lumea. "Nu-i suficient că l-a omorît pe Căpitan şi Nicadori, vrea acum să-i bage în pământ şi pe Râmniceni"?

Noi ascultam atunci de Bădia Nicoară.
Stoicănescu, ca de obiceiu (ca şi la Vaslui) făcuse şi aici un grupuleţ, cu ajutorul căruia vroia să-şi susţină părerile. La început lupta de învăluire a celor doi dela Râmnic. Soapta la ureche (metoda Simistă!), susurare, oamenii sunt slabi, în decadenţă, le e frică de moarte, trădare! Totul era posibil. (Pentru cei ce- au fost în lagăre şi închisori, cunosc perfect, cât de catastrofală e soapta, cum poate distruge fără întoarcere, cea mai formidabilă ţinută legionară! Cel mai eclatant exemplu: Pâsu-Antoniu.) Majoritătii camarazilor tineri, excelenţi luptători, gata de moarte, era uşor să le faci plauzibil, că totul era posibil! Cum să nu crezi uşor că oricare dintre camarazi poate fi slab, fricos?Pentru asta nu era nevoie de nici o subtilitate; în starea de spirit de acolo era suficient să-i spui la ureche, celui mai apropiat: fii atent, "am descoperit", Tălnariu "a căzut", a slăbit". După câteva zile vestea lansată de tine, îţi revenea pe unda soaptei, însutit amplificată: Tălnariu e deja trădător! Asta cu dovezi!Aşa se întâmplase şi la Vaslui.

Curios era că la "Ciucul nou" unde veniseră numai doi din cei vechi dela Vaslui, Bădia Nicoară şi Stoicănescu, lucrurile se petreceau la fel. Bietul Bădia Nicoară nu putea să creadă, că aşa ceva era posibil, el era bunătatea personificată!

Si aşa încet, sunt izolate elementele cel mai bune, care au dat şi puteau să dea încă în aceste vremuri mult ajutor fraţilor lor, uluiţi de tot ce se întâmpla, cuprinşi de groaza unui viitor cu totul nesigur. Livezeanu şi Tălnariu sunt complet izolaţi încât nici nu puteau să mai scoată capul din cameră.

Totul fusese posibil pentrucă Stoicănescu avea o deosebită abilitate de a lansa o diversitate de "fapte" şoptite, ce pe unda grupului de bănăţeni distrugea pe cel ce îndrăznise să se întrebe în gura mare "Cine e nebunul ăla de Horia Sima"?.

Aşa luă naştere "Simismul" înainte de a exista "Comandantul" !

Un nou aspect al aceleaşi tragedii.
La 22 Sept. 1939 se întâmpla a doua mare crimă în istoria noastră contemporană: "Katyn-ul României democratice".

Stoicănescu care până atunci era un model de rezistenţă şi bărbaţie, îşi pierde minţile. Incearcă să se baricadeze cu saltelele de pae în cameră. La fel încă o încercare neizbutită de a se arunca în sârme. Vrea neapărat să se sinucidă.

Dar omului e dat, atâta cât trăeşte, să treacă şi peste cele mai formidabile crize. Sbuciumul a fost indescriptibil. Disperare şi plâns, desnădejde şi totală nesiguranţă a zilei de mâine.

Criza trece, vine destindere, ieşim afară, o parodie - după alta, Hotel Traian, Ministere, 3 Sept. (curios, nu?), dacă vreţi 14 Sept. şi însfârşit, din nou la Sediu-Sediul nostru, al celora ce zi de zi, ani dearândul am făcut de gardă, ne-am întâlnit cu camarazii, am văzut şi auzit pe Căpitan ... Vă amintiţi, acel Sediu unde Tălnariu îşi lăsase ani de muncă (chiar de Salahor).de dăruire totală. El poate oricând spune că a pus o piatră din sudoarea lui la temelia Legiunii. Era necontestat un element de elită al Studenţimii legionare.

In acest sediu al regăsirii noastre îl descopăr pe Tălnariu îmbrăcat militar, slab, retras, timid, strâns în gloată, însă plângând de bucurie. Il întreb, de ce e militar? Atâţi alţi camarazi, au fost de mult desconcentraţi. Probabil el e "prea bătrân", sunt alţii mai tineri decât el. O explicaţie? Nu, încă o nedumerire.

Delaciuc

REDACTIONALE SI ADMINISTRATIVE

1. Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază din oficiu.
2. La dorinţă publicăm şi ştiri despre manifestări locale, deşi foaia noastră nu are acest caracter.
3. In rubrica "la sfat" publicăm răspunsuri la o bună parte din scrisorile ce ni se adresează, numai la problemele de interes general, chiar dacă nu avem încuviinţarea expresă (în acest caz anonimatul e respectat). Asta chiar dacă cele afirmate sunt contra vederilor noastre. Este o formă de desbatere publică pentru o lămurire cât mai temeinică a tot ce ne interesează.
4. Foaia noastră stă la dispoziţia tuturor legionarilor şi nelegionarilor cari cred că, cinstit şi sincer, au ceva de spus în problemele de educaţie spirituală, mai ales atunci când este vorba şi de aspecte politice.
5. Rugăm să ni se comunice orice schimbare de adresă. Numai aşa se evită orice neînţelegere.
6. Rugăm să ni se comunice adrese de compatrioţi cari ar dori să aibă publicaţia noastră.
7. Primirea foii nu obligă pe nimeni la plata abonamentului.
8. Toate contribuţiile băneşti sunt benevole - şi sunt alocate din oficiu fondului pentru traducerea şi tipărirea în 3 Limbi a volumului Cam. D. BACU:"PITESTI".

"Fără coloraţie partizană"

Ne permitem să dăm un scurt pasaciu din scrisoarea, ce ne-a adresat Dl. Gen. Ion Gheorghe la **apariţia** foii noastre:

> "Este într'adevăr un mare risc că luaţi în piept atâtea probleme, cum se văd schiţate în No. I al publicaţiei, cu implicitele neajunsuri şi vrăjmăşii. Dar cred că este mai bine aşa, decât înfundarea capului în nisip. Adevărul, dacă, bine-înţeles, va fi păstrat şi înfăţişat cum v-aţi hotărît să - l spuneţi, în forme decente şi fără coloraţie partizană, nu poate face decât bine, ca orice leac, amar de înghiţit, dar salutar. ..."

Oricât de mari vor fi "vrăjmăşiile" şi oricât de "amare vor fi leacurile" ce vom avea de înghiţit, noi promitem să tratăm toate problemele fără coloraţie partizană, cu toată obiectivitatea de care suntem capabili.

Vom fi întotdeauna recunoscători, când ni se va atrage atenţia asupra unor greşeli ce din neştiinţă sau falşă informaţie le-am putea face. Vom căuta, cinstit, să lămurim opinia publică despre principiile sănătoase ce stau la temelia învăţăturii lui Corneliu Codreanu, lucru care până azi a fost de multe ori, fie falşificat, fie cu oarecare usurinţă interpretat.

Vom face asta în contra tuturor adversităţilor pentrucă avem convingerea fermă, că astfel apărăm cu folos interesele neamului românesc.

Intâmpinare

Conlucrarea dintre Domnul General Ion Gheorghe şi legionarii din Germania

Incă de acum zece ani s'au stabilit nişte contacte între D-l Gen. Ion Gheorghe şi legionarii din Germania, cari apoi s'au cristalizat în conlucrarea permanentă din cadrul Uniunii Organizaţiilor Româneşti din Germania.

Este prima oară în exil, când un grup legionar organizat conlucrează ca atare într'o instituţie Românească fără să i se ceară să facă compromisuri sau să renege ceva din dreapta credinţă legionară.

Este în primul rând meritul D-lui General să fi recunoscut, că în cadrul unor treburi româneşti este mult mai cuminte să se găsească o cale comună cu cei ce în adevăr vor să realizeze ceva pozitiv, decât să se alimenteze mai departe teoria discriminărilor. De data aceasta s'a dovedit că intrigile pe care încă acum 15 ani Horia Sima le-a alimentat în contra D-lui General, nu au mai avut răsunet în sufletul legionarilor, iar D-sa a putut să se convingă că are nişte tovarăşi de drum cu care se poate lucra temeinic.

Noi dorim ca aceast fel de conlucrare să poate fi generalizat în toate ţările din lume.

ESTE POSIBILA EXTIRPAREA SPIRITULUI LEGIONAR ?

Tot exilul cunoaste vehementţa cu care maşinăria de propagandă comunistă vrea să dovedească "Sarlatania morală şi politică a Gărzii de Fer". Nu există foaie din "Glasul Patriei" în care fruntaşii legionari de odinioară nu-şi "reneagă" idolii pentru care stăteau cândva gata de moarte.

Cum se explică faptul, că după două decenii dela suprimarea biologică a adversarului "legionar" şi după o teroare soră cu nebunia, totuş, ca o obsesie, zi de zi regimul comunist continuă " să demaşte „şarlatania morală şi politică a lui Corneliu Codreanu" prin pana propriilor lui comandanţi legionari" ?

D. Bacu 1) a arătat magistral că oricine, oricât de tare ar fi fost, intrat sub o formă oarecare în moara de reeducare comunistă nu a rezistat să nu iasă de acolo prăpădit, făcut ferfeliţă, inexistent în viitor pentru credinţa în care mărturisise.

Regimul actual este convins că în ţară nu mai există nicăeri o rezistenţă legionară organizată care, cât de cât, l-ar putea periclita. In consecinţă, ar trebui să nu se mai intereseze de acest fenomen complet lichidat.

Dacă o face, totuş, trebue să ştie el ceva mai mult decât mărturiseşte. Asta nu pentrucă Dej şi ai lui ar avea nişte vise urâte, datorită cărora nu le-ar tihni odihna de noapte.

Cu toate realizările economice, politice sau sociale (mândria regimului!) nu s'a săvârşit între popor şi conducere acel proces de sudură dorit.

Omul de pe stradă e mereu nemulţumit. Această stare de spirit endemică şi oarecum generalizată e alimentată de aduceri aminte cu caracter de legendă. Mai mult, sub spuză mocneşte o stare de revoltă, ce oricând într'un moment de numai relativă libertate 2) va izbucni fără întoarcere. O dovadă la întâmplare:

Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Nu pentru o rumenă bucată de pâine
Nu pentru pătule, nu pentru pogoane,
Ci pentru cerul tău liber de mâine
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

.....
.....

Ridică-te Gheorghe pe lanţuri, pe funii
ridică-te Ioane pe sfinte ciolane
sus, spre lumina din urma furtunii,
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane! 3)

Această realitate nu va putea niciodată şi nicicând să fie călăuzită pe alt făgaş, oricât vor fi forţaţi foştii comandanţi legionari să semneze tot ce li se cere. Pentrucă toată lumea ştie ce fel de "convingere" stă la baza celor scrise. Numai cei din libertate, cari nu au gustat nicidecum din chinurile unei poliţii animalizate, pot să-şi permită să fie acuzatorii celor ce de formă au devenit acum uneltele unui regim de o brutalitate indescriptibilă. Ce rost mai are atunci să se polemizeze cu cei ce niciodată

---

1) D. Bacu - PITESTI, Centru le reeducare studenţească

2) In timpul revoluţiei ungare au fost şi la noi spontan mişcari studenţi.

3) Din vol. "OFRANDA", poezii din închisori-Colecţia DACOROMANIA

sub condiţii normale umane nu ar fi semnat astfel de declaraţii?

In loc de o polemică (ce nu duce la niciun rezultat pozitiv) ar fi de recomandat:

a) să se ducă o actiune cât mai convingăroare pentru a se arăta că tot ce se publică sub semnătura unor anticomunisti cunos - cuţi este făcut sub teroare şi sub violarea voinţei celor în cauză;

b) să se arate comuniştilor că prin aceste metode niciodată nu vor convinge lumea liberă de realizările lor;

c) să se ceară imperios prin organizaţiile internaţionale de bi - nefacere că toţi aceşti fruntaşi politici să primească permi - siunea necondiţionată să-şi continue activitatea ziaristică în Vest. Astfel s'ar face cea mai puternică dovadă, că acţiunile lor nu sunt pornite din convingere intimă ci sunt ordonate.

Adevărul însă e altul. El se bazează pe nişte realităţi ce nu ies sub nici o formă la suprafaţă. Mai ales pentru cei ce nu ştiu să înterpreteze real evenimentele actuale. Asta o pot afla numai cei ce pătrund acolo unde în şoaptă se povesteşte din trecutul în care Neamul Românesc spera să se realizeze în credinţă lui Christos şi pe linia de reînvierea virtuţiilor strămoşeşti.

La baza acestor speranţe stă <u>şcoala spirituală legionară</u> de a crea un om nou altoit pe omenia românească, care încă dela naştere sălăşlueşte în sufletu-i curat. Această stare de spirit, greu de precizat, pluteşte în văzduh, exercitând o presiune indescriptibilă asupra conducerii actuale. Prea a fost profund şi autentic legi - onarismul pentruca extirparea lui să poată reuşi unui regim cu totul străin de aspiraţiile neamului nostru românesc şi creştinesc. Dacă după două decenii şi azi sunt interzise pălăriile cu borul mare (aşa cum purta Căpitanul), se poate judeca cât de teribilă e spaima de a nu reînvia ideia legionară? 4) Dar marele adevăr, că numai spiritul de dăruire legionar va scăpa neamul românesc de asuprire şi va întrona o eră nouă de corectitudine şi dreptate, nu a intrat oare de mult în legendă? Oare prin omorîrea lui Tudor Vladimirescu şi a atâtor alţi revoluţionari naţionali s'a împiedicat realizarea idealului lor, chiar dacă asta s'a întâmplat cu oarecare întârziere?

In absolut, idealul legionar numai atunci nu va mai fi actual, când neamul românesc îşi va putea găsi o formă de viaţă mai înaltă decât aceea vizionată de Corneliu Codreanu. Această depăşire ar însemna un progres, o desăvârşire şi deci o satisfacţie pentru cei ce au fost premergători.

Acestea ar fi, pe scurt, motivele pentru care spiritul legionar va da de furcă permanent regimului comunist. De „extirparea" lui nu poate fi nici când vorba!

Traian Boeru

---

4) Culoarea verde este şi azi aproape pretutindeni interzisă. Numeni nu are voe să-şi vopsească gardul verde!
Dar miile de condamnaţi politici, cari în majoritatea lor sunt legionari?

CRIZA "MARILOR REVOLUTII" AFRICANE

Lovitura de stat din Zansibar şi revoltele din Africa de Est au ocazionat în presa occidentală articole cari pun insistent problema unui început de mare criză africană. Sunt sezisate simptome concrete asupra direcţiei în care tinteşte acestă a doua revoluţie africană. Nimeni nu se mai îndoeşte azi că în Zansibar a mărşeluit revoluţia de esenţă cubană şi că formula "democraţiei populare" impregnează acestui nou stat independent şarlatania/comunistă. Dar şi în celelalte state Est-Africane revoltele ce au urmat, pornite pe nişte chestiuni locale poate obiective şi naturale, în fond erau dirijate şi centrate de o mică minoritate conştientă, formată în şcoala şi crezul comunist. Asta cu fapte dovedite. Radio Peking furnizeasă acestor radicali, imediat şi precis un argument greu pentru proxima lovitură: "Burghezia naţională trădătoare s'a demascat singură strigând după ajutor la imperialişti".

Sindicatele muncitoreşti africane, împestriţate cu o serie de comunişti, lansează cu vigoare formula independenţei totale, astfel putând să suplinească un interes pseudo-naţional, lipsa unui masiv proletariat.

Comunismul este aproape pretutindeni handicapat, fie de lipsa de cadre suficient şcolite, fie pentrucă ei singuri sunt desbinaţi în două direcţii, Moscova şi Peking. Si totuş, ei rămân fără îndoială minoritatea organizată şi conştientă care poate canaliza forţele revoluţionare ale unor naţiuni născânde, dornice să-şi găsească un propriu stil de viaţa.

Comuniştii găsesc într'o clasă de intelectuali colerici şi ambitioşi, dornici de parvenire, aliaţii cei mai naturali uşor de captat. Aceştia formează aproape la tot pasul majoritatea membrilor în partide, fiind în acelaş timp cei mai îndreptăţiti funcţionari de conducere. Ambiţiile locale, indiferent de ce nuanţă ar fi iniţial, sunt cultivate şi canalizate de comunişti contra "colonialismului şi imperialismului". Aici este punctul nevralgic, sensibil în sprijinul masiv al unui comunism seducător, prin care este determinată o scindare între conducătorii naturali ai statelor noi creiate şi masa popoarelor nemulţumite de ceeace colonialismul a însemat. Balastul groaznic lăsat de un sistem spoliator apasă încă ireductibil asupra faptelor pozitive de sprijin material pe care toate planurile de ajutorare economică le acordă acestor state subdesvoltate. Greutatea miliardelor de monetă forte nu reuşeşte să liniştească setea de dreptate şi adevăr (chiar dacă sunt în formă subconştientă) răscolite în aceste naţiuni născânde, cu toată libertatea politică acordată.

Formula romană "panem et circenses" şi-a pierdut de mult actualitatea. Omul modern vrea altceva (chiar dacă singur nu o poate preciza), ceva ce încă şi pentru conducătorii statelor vestice nu este determinant cristalizat.

Kennedy, de bună credinţă, a lansat formula "Alianţa progresului". Corpul expediţionar format de el, care trebue să intervină pe alt plan decât pe cel material, de a împregna o nouă formă de viaţa acestor popoare în plină frământare, a înregistrat până acum nişte succese foarte îndoelnice. Nici nu putea să fie altcum. Dorinţa singură de a creia ceva nou, nu e nicidecum suficientă. Era nevoie de o idee mesianică de care acest întreg corp trebuia să fie pătruns profund. Dar acest fundament era materializat în ideia ridicării standardului de viaţă, idee ce dela început era sortită falimentării.

Biserica creştină misionară duce o luptă prea timidă de a mântui sufletele sutelor de milioane ce conviețuesc pe continentul afri-

can. Dar ştiut este că acest misionarism modern nu mai are nimic din dinamismul creştinismului orginar. Aşa se explică,că şi biserica înregistrează numai nişte succese sporadice.

Atunci unde poate fi găsită soluţia pentru a rezolva această criză "a revoluţiilor africane"?

Setea de dreptate şi adevăr poate fi potolită numai printr'o idee forţă de natură spiritual-politică ce trebue prin educaţie să dinamizeze aceste popoare ce-şi caută un nou stil de viaţă. Aşa ceva ar putea acolo să paralizeze marşul triumfal de instalarea la conducere a unei noui clase de spoliatori şi uzurpatori, indigeni sau străini, de şcoală marxistă.

Sub ochii noştri se desfăşoară această mare tragedie şi nu putem sub nici o formă înterveni, când datoria noastră ar fi s'o facem pentrucă avem cu ce.

Ne putem mândri că, singur neamul românesc a născut omul mesianic, ce a creiat o nouă şcoală dinamică de esenţă creştină, Legiunea Arhanghelul Mihail, al cărei fundament educativ - spiritual poate direcţiona salvarea omenirii de hidra comunistă.

Dar frântura de neam românesc din exil îl reneagă pe Corneliu Codreanu şi crede că e bine să se lepede de el. Cărturari şi oameni politici, slujitori la altar şi oameni de stiinţă nu îndrăznesc să ridice steagul acestei spiritualităţii româneşti, singurul autentic, care poate dinamiza în lupta contra comunismului cotropitor. Acesta ar fi cel mai mare aport pe care Românitatea, l-ar putea dărui lumii vestice.

Tragedia noastră e şi mai mare. In mijlocul nostru se găsesc încă atâţi camarazi, cari pierzându-şi dinamismul originar, au ajuns până acolo încât, în parte sau în total, îşi reneagă credinţa pentru care stăteau gata de moarte.

Suntem de mult în ora 25!

Tudor Dobrogeanu

In Numărul viitor :

1.-Legionarism si Comunitarism
(Note polemice cu M.F.Enescu)

2.-Critică,bârfeală şi alte metehne

3.-Ajută-ţi camaradul căzut în nenorocire!

4.-Marginalii la "Menirea Naţionalismului"

5.-Cum stăm cu "Antimachiavelismul"?

UN PROCES, DOUA ERORI.

Patru sute de legionari au fost internaţi în lagărul de concentrare Buchenwald (Dec.1942-Sept.1944). Asta sub regimul prietem (!?) naţional-socialist.
Cauza (trâmbiţată de conducerea legionară de atunci,conflictul acut dintre Mişcare şi Atonescu;versiunea naţional-socialistă,nerespectarea cuvântului dat de Horia Sima,fuga lui în Italia,îndorinţa de a lua contact direct cu Musolini. 1)

După războiu,victimele regimului naţional-socialist au căpătat despăgubiri pentru suferinţele din lagăr.Sumele plătite pentru asta sunt enorme; zeci de miliarde de DM.

Cum pretenţiile de despăgubire erau justificate de gradul de suferinţă,s'au găsit legionari cari au crezut că e bine să facă şi ei cereri în acest scop.Rezultatul? Toate cererile au fost respinse! Motivul? Legionarii au fost prieteni ai naţional-socialismului.

Unii din petiţionari au mers mai departe,s'a făcut proces statului german. Asta pentrucă suferinţa fiind o realitate,echivalentul ei trebue să fie compensat în arginţi grei! De aici un proces ce este încă pendinte.

Ne întrebăm: calea asta a judecăţii este fără echivoc sau are două tăiuşuri?
Oprindu-ne la un aspect pur legionar: Suferinţa fizică din lagăr a fost incomparabil minimală în raport de calvarul sufletesc.Iniţial, toţi legionari au crezut în naţional-socialişti,socotindu-i camarazii lor de luptă în credinţa pentru neam şi cruce.Aşa ne învăţase dintru început doar Căpitanul! 2)Constatarea brutală că n'au nici Dumnezeu şi că luptă numai pentru contropirea neamurilor (nu pentru valorificarea valentelor naţionăle) a produs în sufletul curat legionar o mare,o imensă prăbuşire.Aici trebue ancorată cauza principală a conflictului dintre regimul nazist şi sensibilitatea legionară. 3)

Dacă geneza suferinţei legionare avea un aspect aşa de profund,spiritual,poate oare asta să-şi găsească un echivalent,o contravaloare, într'o sumă oarecare,fie ea cât de mare,de arginţi ?

Dacă totuşi autoritatea germană ar recunoaşte această pretenţie (oricât de îndreptăţită) nu-ar fi astfel minimalizată suferinţa noastră idealistă ?

Oprindu-ne aici,putem trage o primă concluzie, că această pretenţie de despăgubire trebue socotită,ca o eroare !

Această greşeală însă, are încă o notă agravantă.Ataşamentul nostru faţă de acest popor fusese determinat de valorile etice ce le posedă, valori ce preexistau naţional-socialismului.Este vorba de tot ce impresionează şi azi toată lumea liberă,este quintesenţa educaţiei şi calităţilor înăscute ale acestui popor,ale cărei rezultante s'au cristalizat în aşa zisul miracol german.O exemplificare în mare parte a omului nou vizionat de Căpitan. Atunci cum am putea să grevăm raporturile noastre de azi şi de mâine prin nişte pretenţii,izvorite din cauza unor greşeli,ce nu au nimic comun cu sufletul german? Aceasta ar agrava eroarea iniţială deja comisă.

Pornind pe calea procesuală s'a ajuns şi mai departe.Pentru a putea fi respinsă acţiunea intentată, s'a făcut uz de o expertiză pe 13 pagini a Institutului de Istorie Contemporană din München.

In această expunere sunt atacate:
Antisemitismul legionar,care ar fi ţelul principal al Gărzii de Fer,

fără de care (se spune) nu ar fi existat impuls legionar determinant în viaţa politică românească. De aici caracterizarea Mişcării Legionare ca lipsită de program clar,fiind în realitate numai o formulă mistic-creştină,altă faţetă a concepţiei naţional-socialiste.

Mai departe (fără nici o dovadă practică)Legiunea e considerată încă din 1938 ca o unealtă poitică a celui de al treilea imperiu german.Exclusiv pe această temă,se caută cu tâlc fapte de ordin secundar ca să se poată dovedi,că în adevăr Legiunea a avut cele mai strânse legături cu naţional-socialismul.

Se vede dela distanţă,că acest studiu este construit în scopul de a servi justiţiei nişte argumente,pe baza cărora să poată fi respinsă acţiunea întreprinsă.Această prezentare vădit eronată este dureroasă; mai mult,aici trebue văzut un alt aspect al tragediei Legionare. Pentru o treabă materială,în fond măruntă,să se ajungă la a cataloga cu totul falş o mişcare de reînoire naţională şi spirituală de o mare originalitate.Pentrucă nicăeri şi nicicând nu s'a pornit,într' o acţiune politică,dela creiarea unei scoale spirituale pentru a se ajunge la ţelul suprem creştin: învierea neamului! Ignorând voit această corelaţie de cauză şi efect,nimeni,nicicând nu va putea să caracterizeze real,valabil pentru istorie,mişcarea lui Corneliu Codreanu.

Aici trebue fixată,a doua mare,foarte mare eroare în cadrul acestui proces,ce poate în viitor să greveze raporturile noastre cu poporul german.
Aceste două erori însă,s'au împletit într'o groaznică dilemă.O soluţionare la ora actuală este aproape de neconceput.

Traian Boeru

- In această luptă cu toată lumea,singurul sprijin l-am găsit în noi; în credinţa noastră că suntem pe marea linie a istoriei noastre naţionale...

"P.Leg"67,(73/51)

- Cine n'a cunoscut şi n'a dat examenul credinţei, poate fi un "abil", dar nu un legionar.

"P.Leg".(60,82/51)

---

1) Tâlcul "evadării" spre Italia şi mai ales naivitatea calculelor politice a lui Horia Sima la această escapadă,vor forma un capitol special al relatărilor noastre.

2) Trebue sincer să recunoaştem că, din lipsă de informaţii,Căpitanul a crezut într'o similitudine de ideal cu naţional-socialismul.Există o primă datorie a celor cu răspundere de a clarifica definitiv această neînţelegere.

3) Ciudat este,că Horia Sima nici la Viena în toamnă 1944 nu voia să priceapă,că peste această prăpastie nu se poate trage o punte, fără a periclita însăşi existenţa noastră legionară.

Acum zece ani si azi

Publicăm aproape în întregime scris. adresată acum zece ani Cam. V. Velescu pentru a se vedea felul obiectiv în care tratam problema Horia Sima.

Dăm un amănunt în plus tocmai pentru a evidenţia dorinţa noastră ferma atunci ca şi azi: 1) De a se păstra unitatea legionară. 2) De a respecta principiile fundamentale legionare. 3) De a pune deasupra intereselor partizane, o camaraderie sănătoasă.

La sedinţa legionară convocată de Dr. V. Apostolescu în toamna lui 1953 pentru a se hotărî atitudinea noastră faţă de Horia Sima, Traian Boeru a făcut atunci propunerea ca înainte de a se lua o hotărîre în această privinţă, să urmeze un ciclu de cel puţin 6 sedinţe în care să se depună o serie de rapoarte asupra poziţiei legionare în care Horia Sima a târît Mişcarea Legionară. Mai precis, trebuiau să fie egal prezentate puncte de vedere diferite pentru a demonstra că noua conducere merge pe o cale adevărat - legionară - sau e alaturi de drum. O condiţie prealabilă spunea, că oricare vor fi temele discutate şi ori care vor fi concluziile la care s'ar ajunge, o hotârîre trebuia luată în prealabil. Anume: Legionarii să rămână uniţi!

A urmat o discuţie. Propunerea a fost acceptată cu un adaos făcut de Cam. V. Velescu anume: La sfârşitul acestor şedinţe hotârîrea să se ia pe bază democratică, adică pe bază de vot secret. (Asta fără comentar!)

Dr. V. Apostolescu nu a mai convocat aceste şedinţe. De ce?

A urmat apoi scrisoarea celor trei C-dţi Ajutori către Horia Sima (Apostolescu, V. Popa şi L. Talnariu). Asta a fost semnalul ultimei mari rupturi.

Si azi, ca şi atunci, deschidem, tocmai pentru cei ce cred că drumul cu Horia Sima este cel adevărat, calea unei discuţii civilizate de a se documenta, pe teme de legionarism pur - unde este adevărul.

Deci, camarazi, adepţi ai lui Horia Sima puneţi umărul să ne regăsim acolo unde eram când trăia Capitanul şi toţi martirii legionari!

Il rugăm insistent pe cam. V. Velescu ca cel puţin acum, după zece ani, să ne dea un răspuns. Că doar avem cu toţii acelaş crez!

"München, la 17 Nov.1953

Dragă Camarade Velescu,

Venisem la Freising cu dorinţa fermă de a-mi da obolul la găsirea unei soluţii pozitive în rezolvarea problemei, ce fără voia noastră, frământă azi o bună parte din lumea legionară.

Discuţia avută a fost pentru mine foarte instructivă, însă rezultatul imediat, nemulţumitor.

Fără să recapitulez, sunt nevoit să constat, că din discuţie, în ultima analiză, a rezultat o corelaţie strânsă (cu tendinţa de supraordonare) între şefia lui Horia Sima şi problema mare legionară, ba chiar realizarea noului formule a statului românesc. Totul a fost transpus de Dumneata exclusiv pe plan politic.

Aceasta întăreşte afirmaţia mea: sub noua conducere idealul legionar a fost subordonat unei preocupări politice momentane. Azica şi în acest trecut apropiat-se forţeaza cu orice preţ o formulă de realizare a mişcării, în care politicului i-a căzut victima întreaga spiritualitate legionară. Conjunctura actuală "ex-

trem de favorabilă" te determină chiar pe Dumneata să treci peste orice considerente de ordin moral şi să afirmi, ca neavând altă soluţie de conducere, pentru a putea realiza un moment politic unic în istoria neamului românesc, trebuie să rămânem la cea existentă. Conjunctura aceasta "extrem de favorabilă", eu cred ca este o exagerare, că s'a ajuns la ea mai mult pe calea dorinţei,că nu corespunde realităţii.

Eu nu tăgăduesc că trăim vremi cruciale pentru românime. In decursul istoriei soarta poporului nostru a fost de atâtea ori pe muche de cuţit, dar Dumnezeu ne-a ajutat să ieşim la liman, în contra tuturor fărădelegilor duşmanilor noştri.

Şi, dacă , Doamne fereşte, la eliberarea care va veni, am trăi un nou 23 August, crezi Dumneata că prin asta neamul românesc şi-a săpat mormântul? Dacă ar fi aşa înseamnă că vitalitatea ne este sfârşită şi că îngropăciunea noastră e un fenomen natural-istoric, pe care nimeni-nici chiar Horia Sima-nu-l poate împiedica!

De aceea eu rămân la părerea mea iniţială: singurul nostru obiectiv valabil trebuie să fie, realizarea idealului-spiritual legionar. Acestuia trebuie să i se subordoneze până şi problema şefiei lui H o r i a S i m a .

Moţa n'a gândit să facă o ţară ca soarele sfânt de pe cer, prin complot, lovitură de stat, sau prin preluarea puterii peste noapte, cu ajutorul unei rezistenţe organizată haiduceşte! Nici handicaparea partidelor pe plan politic, nu poate duce la un rezultat pozitiv. Toate acestea pot aduce o victorie ieftină, care se va pierde tot aşa de uşor cum s'a câştigat, pentrucă îi lipseşte ecumenicitatea de care CAPITANUL condiţiona biruinţa legionară. Toţi factorii conjuncturali care te determină să ajungi la concluzia imperiozităţii unei acţiuni legionare pripite, nu au nimic comun cu procesul de structurare şi devenire legionară.

Dumneata nu ţii seamă de prima condiţie esenţială oricărei realizări legionare-comuniunea de gândire, trăire şi acţiune a noastră. Ţi-ai cercetat adânc sufletul să vezi întrucât aceasta stare de spirit există între Dumneata şi Horia Sima? Eu nu vreau să-mi faci mărturisiri şi nici nu vreau să fac uz de ceeace poate cândva din imprudenţă, dar cu sinceritate ai constatat cu voce tare.Sunt silit însă, să mă întreb de ce oare după un deceniu de şefie totalitară ţii mortiş să cazi în disgraţie, sustinând introducerea instituţionalismului ca singurul garant al păstrării dreptei-credinţe legionare? Poţi pretinde că pe această chestiune nu te găseşti în conflict cu şeful D-tale? (Cât de importantă este aceasta divergenţă o poţi singur aprecia când te gândeşti că Gârneaţă şi Papanace s'au despărţit pentru un fapt similar-ei susţineau mai puţin decât D-ta formula "Forului", ca organ funcţional de echilibru în conducerea legionară). Şi atunci unde este comuniunea de care avem imperioasă trebuinţă? Dacă aceasta ar fi singura diferenţă de structură între D-voastră, ar fi totuşi suficient să constatăm infructuoasa întovărăşire. La un proces minuţios de conştiinţă, vei constata probabil şi alte motive de infecunditate. Astfel va trebui, într'un acces de sinceritate, să-mi dai total dreptate. Dacă realitatea este aceasta, mai este nevoie să adaug că aparent pentru lumea legionară D-ta şi Horia Sima trăiţi,gândiţi şi creaţi aidoma?

Ce s'ar întâmpla dacă prin prisma principiului comuniune, ar fi priviţi o serie întrega de alţi fruntaşi legionari comparativ cu Horia Sima? Ce fenomen de dezagregare ni s'ar înfăţişa!

Făcându-ne acest proces de conştiinţă, trebuie să ne întoarcem acolo de unde constatăm că ne-am abătut şi refăcând mai întâi, comunitatea, vom putea îndrăzni apoi să încercăm a realiza, după

capacitatea noastră interioară ceva din crezul legionar. Aceasta pentrucă creaţia legionară e exclusiv de natură colectivă.

Părăsirea liniei originare de trăire legionară a dus la un complex de abateri-mai mult sau mai puţin grave. Fără a mai intra în amănunte le voiu grupa şi intitula pentru a arăta că sub şefia lui Horia Sima s'a întronat un nou sistem de conducere, care e exclusiv apanajul lui.

Abateri în viaţa interioară a Legiunei:

A. Politicianizarea legionarilor;
1) Nerespectarea cuvântului dat
2) Desconsiderarea valorilor
3) Strâmbarea ideii legionare despre onoare
4) Oportunismul
5) Fariseismul
6) Setea de parvenire
7) Alimentarea cu baloane de oxigen

B. Totalitarism iresponsabil;
1) Idolatrizarea şefului (invertirea credinţei)
2) Neresponsabilitatea comandantului
3) Exagerarea disciplinei
4) Nesocotirea dragostei
5) Politrucism

C. Desconsiderarea liniei creştine a mişcării;
Abateri în raport cu lumea exterioară:
a) Cu lumea românească
b) Cu străinatatea

Toate acestea pot fi dovedite cu fapte şi acte de conducere. Comparând acestea cu doctrina legionară se poate constata neîndoios că suntem în greşală-mai mult-suntem eretici.

Aceasta e partea negativa a bilanţului. Desigur că şi la activ sunt o serie de fapte care trebuiesc menţionate. Valoarea lor însă, e foarte relativă pentrucă sunt numai de suprafaţă-de conducere şi nu de structură-ideologică. O îmbogaţire-o înnoire a principiilor legionare-care să aducă ceva nou-nu întâlnim! Abaterile însă, au atacat fundamentul moral al Mişcării.

Toate acestea s'au întâmplat sub noua conducere a lui Horia Sima, fiind dirijate sau tolerate de el!

De aici concluzia logică: şeful Mişcării Legionare, care ne-a târât şi vrea să ne menţină mai departe în erezie nu are nimic comun cu spiritualitatea legionară şi deci, el nu mai poate pretinde să rămână ceeace n'a putut fi.

Concluzia mea este fundamentată, chiar dacă în cea mai mare parte se sprijină numai pe o enumerare de fapte. Determinant e constatarea unei continui abateri Legionare.

Pentru a fi mai lămurit trebuie să-ţi repet că firul Ariadnei în concepţia de acţiune a lui Horia Sima a fost dintr'un început: setea de putere. Din aceasta înăuntrul Mişcării a rezultat un fenomen de dezagregare, iar în afară, lupta fără cruţare de înlăturare a tuturor factorilor politici cari l'ar fi împiedicat la atingerea acestui scop. Cum scopul scuză mijloacele orice fel de activitate a fost patentat dacă servea formulei magice: Am câştigat bătălia politică.

Toate aceste gânduri (bazate deja pe fapte cunoscute) le-am putut sistematiza numai în dorinţa de a constata dacă greşala lui faţă de Andrei Costin a fost ceva întâmplător sau este o verigă la un lanţ de nenorociri cari de 15 ani s'au abătut asupra noastră. Rezultatul frământărilor mele le-am schiţat aici sumar.

Deaceea călcarea legii camaraderiei, profanarea căminului conjugal şi pângărirea ospitalităţii (cazul Costin) de către cel ce s'a înscăunat ca urmaş al CAPITANULUI nu mai poate surprinde pe cineva care analizează obiectiv erezia actuală legionară.

Ca o ironie a soartei, după ce a săvârşit adulterul a scris "Omul Nou", care trebuie să stea la temelia zidirii legionare.

"Intr'o ţară care moare în fiecare zi din lipsa de ţinută morală şi corectitudine intelectuală"(Circulări 1951, pag.45) apare "Omul nou mărturisit de Legiune-creştin-actualizat in cadrul istoriei româneşti" (O.N. de H.S. pag. lo).

"... Fii corect, fii drept, fii curat, fii voios, aşa cum ai dorit şi tu să-şi facă datoria fiecare român, in Patria legionară" (Circ., pag. 51).
"... Acest individ (omul nou) ... să trezească energiile amorţite ale neamului şi să-l ridice pe căile indicate de mărimea şi onoarea naţionala ". (O.N.,pag.8)
"... Răsună cuvântul îngrijorat al lui Corneliu Codreanu-că răul, mizeria, ruina,ne vin dela suflet-sufletul este punctul cardinal asupra caruia trebuie să se lucreze în momentul de faţă". (O.N., pag.9).
"... Realizarea obiectivelor ... decât în măsura în care "omul nou" învinge pe cel vechiu în fiecare din noi şi astfel iluminarea ce s'a produs în sufletul nostru se extinde asupra tuturor ramurilor naţionale".
"... Ai furat, ai nedreptăţit, ai respectat poruncile ... de reglementare a raporturilor cu semenii? Ci vom fi întrebaţi dacă a fost ceva viu sufleteşte în noi, vom fi întrebaţi ce disoluţii sufleteşti s'au întâmplat în noi şi ce reconstructii interioare pe un alt plan, de jertfă şi prefacere vie ...". (O.N.,pag.12-13), ş.a.m.d...
Pe când concepea "Omul Nou", pentru a continua şcoala CAPITANULUI, adăpându-se la învăţătura sfânta, se înfrăţia în realitate cu L u c i f e r , pângărind ceeace soldatul lui de mare credinţă avea mai sfânt-căminul conjugal! Poate cere cineva o dovadă mai eclatantă de perfidie?

Din toată această expunere se desprind următoarele întrebări:
a) Când vrea să valorifice la maximum forţa moralizatoare a Legiunii, cum poate concomitent comite o crimă strigătoare la cer care distruge tocmai fundamentul moral al Legiunii?
b) Dacă greşala e indiscutabilă, cum se explică că după înfăptuire, în loc s'o recunoască şi după un principiu legionar-să plătească-se cramponeaza şi mai vârtos pe "misiunea" -i insuflata de neam?
c) Dacă în mod neîndoios, această abatere gravă îi desfiinţează poziţia,nu crezi că toate argumentările de imperiozitatea menţinerii la şefie sunt creaţii ad-hoc, numai pentru salvgardarea lui personală?
d) Dacă aceste argumentări se compară cu constatarea istorică,că de 15 ani-numai setea de putere i-a determinat acţiunile mari legionare, oare nu se întăreşte presupunerea-că actuala cramponare la conducere are numai justificarea mai sus menţionată?

Răspunsul la aceste întrebări se desprinde vădit din cele mai sus expuse.

Dacă şefia lui Horia Sima este incompatibilă cu principiile legionare (D-ta singur o admiţi numai fortuit, neavând o altă soluţie), rămânerea lui mai departe în această poziţie, ar dovedi incapacitatea noastra de a-l înlocui.

Fără a discuta eventualitatea cui i-ar reveni această sarcină, ţin să afirm că găsirea unei noui formule de conducere este legată

indisolubil de viabilitatea Mişcării. Ori Legiunea are legi de viaţa indiscutabile formând un organism viu şi atunci trebue să- şi găsească noua forma de conducere; ori a fost o organizaţie legată, ca fraţii siamezi, de viaţa pământească a Căpitanului, şi atunci a murit virtual odată cu El; în acest caz ori ce am face noi, nu mai poate să reînvie. Cum însă e dovedit că spiritualitatea legionară asigură permanentizarea Legiunei peste vremi, atunci în mod logic, trebue să admitem, că problema conducerii se va rezolva, chiar dacă se vor ivi anumite greutăţi din reacredinţă sau nepricepere. Mai mult, cum formula ideală a Căpitanului era identificarea crezului legionar cu aspiraţiile de devenire ale neamului românesc, trebue neîndoios să reactualizăm această corelaţie.

Deaceia cum spuneam mai sus, dacă neamul nostru este în devenire, plin de vigoare, trebue să învingă toate nenorocirile ce s'au abătut şi se vor abate asupra lui-şi se va realiza. Dacă el este îmbătrînit şi slăbit pretimpuriu, atunci, este şi aşa sortit peirii, încât ori ce-am face noi sunt numai baloane de oxigen, iluzii de şarte, cari şi aşa se vor spulbera, creind numai noi decepţii.

Deci, după părerea mea corelatia e: viabilitatea neamului determină pe cea legionară şi aceasta rezolvă problema şefiei. D-ta vrei să salvezi neamul şi Legiunea condiţionându-le de şefia lui Horia Sima. Adică exact pe dos.

Deaceia, solutia pozitivă nu poate fi cea precizată de D-ta. Pentru mine este foarte dureros că tocmai noi, care l-am iubit şi care din 1938 am crezut în el (tocmai pentrucă ne chema permanent la acţiune) astăzi suntem nevoiţi să facem un bilanţ sinistru şi ieşind din erezie să-i opunem bărbăteşte-linia legionară-oricărei speculaţii politice.

Incheiu cu speranţa că ai înţeles că sbuciumul meu este ca şi al D-tale: binele Legiunii! Pentru aceasta sper că vei avea curajul să priveşti lucrurile, nu ca om politic, ci ca legionar şi să tragi concluzia logică: numai în spiritualitatea legionară se poate realiza o ţară ca soarele sfânt de pe cer.

Cu sentimente camaradereşti,

Emil Racoviţă

Mişcarea naţională ... este o formă nouă de conducere a statelor. Neîntâlnită până acuma ... ea are la bază acea stare de spirit, acea stare de înaltă conştiinţă naţională, care, mai devreme sau mai târziu, se întinde până la periferiile organismului naţional.

Este o stare de lumină interioară. Aceea ce odinioară era zăcământ instinctiv al Neamului, în aceste momente se reflectează în conştiinţe creind o stare de unanimă iluminaţie, întâlnită numai în marile experienţe religioase. Această stare pe drept s'ar putea numi: o stare de ecumenicitate naţională.

Un popor în întregimea lui ajunge la conştiinţa de sine, la conştiinţa rostului său şi a destinului său în lume. In istorie n'am întâlnit la popoare, decât sclipiri de o secundă. Din acest punct de vedere, azi ne găsim în faţa unor fenomene naţionale permanente.

"Pentru Legionari", p. 312-13, (3?6-47/51).

LAMURIRE

Dăm mai jos patru întâmplări din viața legionară din care se pot trage niște învățături pentru cei ce cred că mai au încă trebuință de așa ceva.

Avem convingerea că sunt sute de fapte similare care trebuesc neapărat fixate pe hârtie. Aceste povestiri vor ajuta desigur la precisarea cadrului educației Legionare.

Noi facem pe această cale apel la legionarii, fruntași sau nu, cari au trăit lângă Căpitan și au fost martori la asemenea întâmplări instructive să le scrie, punându-le astfel la dispoziția posteri - tății. Credem că aceasta consitue o datorie elementară a tuturor celor ce mai cred nestrămutat în învățătura lui Corneliu Codreanu.

LEGIUNEA CASTIGA UN PRIETEN

In complotul studențesc din 1923 căzuseră sorții pe Căpitan să-l impuște pe C.Banu, ministru liberal.

"Eu am fost de acord, că actul final al luptei noastre să fie, cu însuși prețul prăbușirei noastre, un act de pedepsire a pigmeilor cari, dezertând dela posturile de mare răspundere pe care le dețineau, au umilit și expus tuturor primejdiilor nația românească".

Așa justifica, Corneliu Codreanu în "Pentru Legionari" (pag.175) hotărîrea luată atunci.

Dar Dumnezeu a vrut ca această hotărîre, să nu se realizeze și totuși ea stă, sub altă formă, temelie la zidirea Mișcării Legionare de mai târziu.

Trecuse de atunci mai bine de un deceniu.

Intr'o iarnă grea, trenul Iași-București în care călătorea Căpitanul cu un grup de legionari (Totu, Crângeanu etc.) se înzăpezește nu departe de R.-Sărat. Totul era ca împietrit; nici un ajutor de nicăeri. Legionarii se hotărîse să facă un tur de forță, să ajungă, înfruntând nămeții de zăpadă, la R.-Sărat, Acolo cu ajutorul șefului de județ, Aristotel Gheorghiu, fac rost de lucruri calde, pături, mantale, alimente etc. Incărcați cu de toate se reîntorc și le împart tuturor călătorilor din tren. Intâmplarea făcea că în acest tren să se găsească și C.Banu, fostul ministru. Acesta aflând că ajutorul venea dela legionarii lui Codreanu, se duce la Căpitan să-i mulțumească pentru aceste fapte de omenie românească. De atunci atitudinea lui C.Banu față de legionari se schimbă fundamental.

In 1937 la restaurantul legionar din Gutenberg, Bădia Gârneață 1) era cu Căpitanul și cu alți legionari, când deodată se apropie de ei C.Banu, care dorește să stea de vorbă cu Căpitanul, Discuția urmată era foarte amicală. Era vorba de aprovizionarea restaurantului cu diverse produse agricole. C.Banu, cu un grup de prieteni ai D-sale făceau parțial oficiu de aprovizionare, tocmai pentru a susține această intreprindere de comerț românesc. Bădia Gârneață era surprins de acest fapt, pentrucă nu cunoștea încă antecedentele cărora le datora această schimbare de atitudine. Numai după ce Căpitanul i-a povestit ulterior despre întâmplarea din trenul înzăpezit și-a explicat cum se ajunsese la această prietenie.

Destinul schimbase fundamental pozițiile. De unde C.Banu era considerat ca unul dintre adversarii neînduplecați ai studențimii creștine, acum devenise cel puțin formal un prieten al Mișcării Legionare.

Legiunea câștigase un prieten și un admirator!

Traian Boeru

---

1) Această întâmplare este auzită dela Bădia Gârneață, care singur a fost foarte impresionat de această schimbare fundamentală de atitudine.

PRIVILEGIU [1]

Odată, am aflat la dânsul un legionar falnic; un legionar cu vază. Vorbea, vorbea; toate le ştia; nimic nu-l mai surprindea. După ce potrivit obiceiului- l-a condus, Profesorul mi-a zis:

„L-ai văzut? Asta nu e legionar, cum nu sânt eu cal arab! Asta ştie de pe acum ce are să fie el când va birui Legiunea. Şi-acum gândeşte-te la Ghiţă Clime! Ce vrea Clime de la Legiune, măi, în afară de privilegiul de a putea plânge şi el de bucurie că a văzut, însfârşit, împlinit visul: o naţie sănătoasă, conştientă de chemarea ei în lume".

ÎNDREPTĂŢIRE LA DEMNITĂŢI

In 1937, într'o împrejurare în care venise vorba despre demnităţi, despre răsplată, despre îndreptăţirea la loc de conducere, mi-a spus acestea:

«Dacă, Corneliu Codreanu, Căpitanul legionarilor, ar veni la mine şi mi-ar zice:

„Domnule Profesor! Interesele superioare ale Mişcării şi ale Ţării cer ca Dumneavoastră să văcsuiţi mâne, în Piaţa Teatrului Naţional, ghetele trecătorilor", eu - care-l cunosc pe Corneliu Codreanu - mi-aş lua binişor lădiţa, m'aş aşeza în Calea Victoriei, în faţa Teatrului şi aş văcsui ghetele trecătorilor, fără să mai cer de la el vreo explicaţie.
Dacă însă acelaşi Corneliu Codreanu ar veni şi mi-ar spune:

„Domnule Profesor! Dumneavoastră ne-aţi fost prieten, dintru început. Ne-aţi apărat, ne-aţi încurajat, ne-aţi ajutat. Noi am ajuns acum la conducerea ţării. Ei bine, drept răsplată pentru tot ce aţi făcut Dumneavoastră pentru noi, iată vă oferim un post de ministru."

Atunci eu i-aş mulţumi Căpitanului legionarilor, dar aş refuza, hotărît. Căci îndreptăţirea la o demnitate ţi-o dă numai necesitatea ca tu să îmbraci acea demnitate. Din momentul, însă, în care nu e necesar ca tu să fii acolo, trebue să renunţi.»

[1] (George Racoveanu: NAE IONESCU. FAPTE SI CUVINTE. Din LEGEA, an.I, Nr.1)

CAPITANUL SI LEGIUNEA LUI

Era în vară anului 1936.

Veniseм întâmplător la **Sediul** din Gutenberg.Aproape că se însera. Dl.Ing.Clime se pregătea să ţină o şedinţă cu un grup muncitoresc. I-am cerut permisiunea să iau şi eu parte.

D-l Inginer (aşa-i spuneam noi) a vorbit liber despre Căpitan şi Legiune.Concentrat,substanţial şi totuşi pe înţelesul tuturor.Asta, pentru a se vedea cât mai precis că exista o interdepenţă absolută între Legiune şi Căpitan.

Era în principal vorba de fenomenul,de miracolul pe care Căpitanul deja îl săvârşise răscolind sufletele româneşti la luptă pentru o viaţă nouă. Tot ceeace în decurs de secole haiducii şi fruntaşii revoluţiilor naţionale dăruiseră neamului românesc,nu egala nici pe departe iluminarea cu care Corneliu Codreanu pusese şeaua pe destin. Expunerea magistrală,avea în ea ceva deosebit de captivant,deşi era făcută cu o argumentare logică aşa de strânsă încât totul se împregna involuntar nu numai în raţiune ci,concomitent şi în suflete. Argumentele erau însoţite de exemplificare,care a culminat în următoarea supoziţie:

"Dacă am admite prin absurd,că legionarii toţi s'ar separa de Căpitan şi ar vrea să facă fără El o Legiune,iar Căpitanul ar rămâne singur fără nici unul din cei ce i-au jurat deja credinţă,apoi vă asigur eu,că în curând,toţi legionarii,după un anumit timp,s'ar prăpădi,s'ar împrăştia,iar El,Căpitanul,cu alţi români,ar face o nouă Legiune,care va fi tot aşa de tare,tot aşa de măreaţă cum e Legiunea azi. Asta pentrucă tot ce s'a realizat până azi în Mişcarea Legionară este făcut numai şi numai de Căpitan".

Acest mare,foarte mare adevăr va avea permanent valabilitate. El explică azi mai mult ca oricând că orice abatere dela principiile legionare nu e posibilă,pentrucă asta înseamnă părăsirea vrerei Căpitanului şi deci o excludere automată din comunitatea de credinţă legionară.

Atunci,deşi am fost foarte impresionat de învăţătura Dlui Inginer, nu mi-am dat seamă însă,că totul avea un caracter de profeţie.Azi, când am trăit cu toată intensitatea sbuciumul şi răstălmăcirea legionarismului,îmi este perfect clar,că numai între limitele fixate de Căpitan va trăi veşnic Legiunea !

Traian Boeru

ACTIUNE POLITICA SAU DOCUMENTARE?

Totul se valorifică azi politic,spunea prof.N.Ionescu.

Si în adevăr,trăim cel puţin de un sfert de veac cea mai adâncă transformare politică ce a cunoscut cândva omenirea.

De aici un fel de psihoză,un fel de îndemn,să te prinzi fără să vrei în acest iureş şi să faci la fel.

Tot aşa şi în lumea legionară.

La noi a jucat un rol determinant mâncăriciul lui Horia Sima.El vorbea de "un neastâmpăr revoluţionar" 1)când în realitate vroia să joace o carte de politică externă mare,când în 1942 fugia în Italia.2)

Dar această năzdrăvănie are sub alte forme tâtea antecedente.

Tot ce a urmat erau numai nişte acţiuni avortate cu urmări nefaste nu numai pentru grupul legionar rămas lui credincios,dar de multe ori cu repercusiuni directe asupra fiinţii neamului românesc.

Această atitudine a devenit ca o boală în lumea legionară.Deaceea s'au găsit şi alţi legionari izolaţi sau în grup,cari s'au crezut chemaţi să iniţieze sau să se lase târîţi în experienţe politice. Rezultatele ? Are vre'un rost să le analizăm ?
Am fost şi vom rămâne simpli spectatori la toată această imprecisă tevatură! Avem motive grele pentru asta.

Scrisul nostru v'a acţiona într'o singură direcţie principală: Documentare! Chiar acolo unde ne vom vânzoli în actualitate,treaba va avea tot acelaş scop, a preciza,ce s'a vrut,ce trebue să se urmărească.

Deaceea avertizmentul adresat preopinenţilor noştri e clar. Nu ne căutaţi în treburi politice,că acolo nu vom fi niciodată!

1) Aşa motiva H. Sima fuga sa în Italia,într'o cuvântare ţinută la Porrhaus Viena în Sept.1944.

2) Toţii legionarii de vază cunosc dela Stoicănescu şi Mircea Dumitriu "Teoria" din toamna 1942 că,Hitler va trebui să facă concesii celorlalţi naţionalişti sub presiunea greutăţilor de război.Exponentul acestei direcţii ar fi trebuit,după părerea lor, să fie Musolini.

B : DESBATERI SI POLEMICI

VATRAIUL FACE ORDINE IN VATRA

O operaţie mai mult decât necesară, deşi pentru noi legionarii foarte dureroasă. Să ne dăm în spectacol şi mai mult, nimic. Cu câtă bucurie am urmărit de atâtea ori "Dorurile şi Necazurile" camarazilor răzleţiţi pe întregul mapamond, tot de atâtea ori ni s'a frânt inima de durere văzându-l pe Petrică,cum o ia razna.

Şi camaradereşte sunt atâţia cari l-au rugat să mai lase ţigănia la o parte, să facă mai bine operă constructivă, să ajute să clădim, nu să seamene zâzania, că de asta ne-e tare lehamite.

Dar n'a fost posibil.

Si atunci am zis, cineva trebue s'o ia pieptiş, să încercăm să-l readucem în altă formă pe drumul omeniei.

Aşa până la urmă tot zgândărind am dat de vătraiu - cu asta trebue s'o scoatem la cap, să facem odata ordine în casa noastră ca aşa nu mai merge.

UITE POPA, NU E POPA, UNDE-I POPA ?

Cităm: "Am precizat şi precizăm:"Vatra"nu-i legionară; nu simţim în noi stofa condeiului lui Moţa. Noi ne facem o simplă datorie românească. Atât! Si pe cât ne ţin curele." (Vatra, No.93, pg.13)

Această declaraţie foarte mieroasă, direct dulceagă, vrea să prevină o răspundere mare pe care o poartă direcţia în care "Vatra" a târât o bună parte dintre legionarii şi românii de bună credinţă, ce au susţinut şi cu scrisul şi cu gologanul apariţia acestei foi .

Pentru a ne lămuri complet ne permitem să întrebăm direcţia, redactorii, susţinatorii şi masa credincioasă a cetitorilor "Vetrei" dacă sunt cunoscute şi s'au urmat prescripţiile circulării Căpitanului din 21. Jan. 1935 către organizaţia din Brăila: "In primul număr al foii trebue să apară pe pagina întâia o declaraţie de plerea sau vor susţine foaia (Pt.2) şi (Pt.4)"Foaia care va apare nu va fi cetită de nici un legionar" ?

1) Când şi unde s'a precizat şi mai ales, s'au urmat aceste precepte ?

2) Această întrebare o punem cu mai mare insistenţă susţinătorilor şi tot aşa cetitorilor "Vetrei", cari aplaudă sau nu scrisul foii.

3) Mult mai grav sună această întrebare pentru legionarii cari nu au fost de acord cu ce a scris "Vatra", au înţeles că e rău şi n'au întreprins nimic.

4) Această întrebare devine strigătoare la cer pentru conducătorii mai mici sau mai mari ai legionarilor, cari până acum nu au întrepins nimic serios pentru a stăvili acest val de nelegiuire, care venea chiar din mijlocul nostru.
Dar să continuăm cu întrebările:

5) Dacă foaia nu a avut nimic comun nici cu doctrina legionară,nici cu scrisul lui Moţa, de unde decurge "datoria românească"să te amesteci tu, legionar, cu grad şi trecut de luptă în casa noastră, să-l iei de guler pe Horia Sima, pe Păr. Boldeanu, pe Vasile Iasinschi, pe C. Papanace şi alţii, să mi-i terfeleşti prin mocirlă, să dai cu ei de pământ şi apoi să vii şi să afirmi, păi, asta nu-i treabă legionară ?

6) Când luni şi ani dearândul "Vatra" şi-a făcut un tilu de glorie să-l distrugă pe Horia Sima, în ultima formă de mahalgism, tocmai pentrucă a încălcat principiile de viaţă legionară, când pe această temă s'au ridicat acţiile "Vetrei" la maximum, păi asta ce-a fost ? Nu era treabă legionară ?

7) Când la fiecare pas, la fiecare cotitură, cu o desinvoltură de nepriceput a fost atacat P.S. Valerian Trifa, tocmai pentrucă a trădat principiile şi trecutul său legionar, păi asta ce a fost ? Nu era o treabă de interes legionar ?

8) Crede direcţia "Vetrei" că atunci când C. Papanace a fost atacat pentrucă s'a vârît într'o chestie de linguistică, unde nu avea ce căuta, că asta nu a fost şi de legionari, dar mai ales de ne-legionari, considerată ca o treabă de bucătărie sau mahalagism (să aleagă "Vatra" unde se încadrează mai bine!) legionar ?

9) Poate vreun om de bunăcredinţă să admită că atunci când a fost atacat regele (aşa de indecent, cu expresii direct triviale) şi toţi fruntaşii exilului că toţi ăştia au zis asta a făcut-o "datoria românească" din "Vatra" şi nu direcţia nouă legionară ce şi-a găsit un nou făgaş ?
Are vreun rost să mai continuăm cu întrebările, când fiecare dacă analizează cu atenţie va găsi, credem, în fiecare număr şi la fiecare pas câte o întrebare similară, unde delimitarea între "datoria românească" şi existenţa legionară nu se poate separa.

Si nu se poate separa, pentrucă pentru noi legionarii asta nu există. Noi, când am îmbrăcat camaşa verde, am îmbrăcat cămaşa moralei
In viaţa noastră nu există separaţie.
Tu, camarade, nu poţi fi de doi bani datorie românească şi de cinci bani, legionarism. Tu eşti sau una, sau alta. Că încă de mii de ani, s'a grăit şi trăit după proverbul, sau vorbeşte cum ţi-e portul sau te poartă cum ţi-e vorba!

Că dacă Direcţia "Vetrei" crede că a descoperit aici, în exil, o altă formulă de trăire românească, atunci s'o spue în gura mare, s'o trâmbiţeze ca o nouă mare descoperire, să fie sărbătorită ca un eveniment de importanţă istorică în existenţa neamului românesc.

Dar dacă "Vatra" nu are curajul să fie judecător în propria-i cauză (aşa cum ne-a învăţat Căpitanul) vrem să încercăm noi să-i dăm nişte elemente care ar putea să-i fie de folos. Fost-a vreodată Redacţia Vetrei la o scamatorie, unde artistul face o serie de giumbuşlucuri, să-şi predispună publicul la haz şi hohote de râs? Asta era în sine o treabă serioasă, pentrucă dacă artistul nu-şi stăpânea pe deplin meseria risca sau şă nu mai aibă clienţi, sau, şi mai rău, să fie deadreptul huiduit. Deci, grijă mare, că treaba-i serioasă!

Dar dacă pe maidan, unul (un bulibaşă) înconjurat de şleahta lui, umbla cu bobul sau cu popa şi vroia să arate muşteriilor naivi , cum se poate câştiga fără muncă, banul, cu "uite popa, nu-e popa, unde-i popa", asta nu mai e o treabă serioasă, ci-e altceva. Portul şi vorba noastră legionară iese din circulara din 21.Jan.1935. Noi nu avem dreptul, fără să ne periclităm existenţa, să facem altcumva.

Lăsăm asta s'o facă "Vatra", dacă credă că neolegionarismul cere aşa ceva.

Dar ce fac fraţiorii de cruce, care mereu au văzut în conducerea "Vetrei" tradiţia începută de Gh. Istrati ?

Fraţiorii ăştia îşi caută Bădiţa şi ei trebue să-l găsească. Pentrucă linia legionară pură e una şi nedespărţită!

Traian Boeru

EXPLICATIE

Ne permitem să publicăm mai jos o scrisoare adresată lui Petre Vălimăreanu încă din 1957.

Se vede că încă dintru început au fost nişte străduinţe de a-l abate dela calea desmăţului.

Foarte probabil că dacă toţii legionarii de bine i-ar arăta repetat că nu e bine ce face, foarte probabil, că s'ar reîntoarce pe calea cea adevărată.

Camarazi, nu desperaţi în încercările pe care le faceţi să-l readuceţi pe Petrică pe calea cea dreaptă. Prin asta veţi face o mare faptă crestinească.

Dragă Domnule Vălimăreanu,

Incă de acum 3-4 ani te-am făcut atent (deşi într'o formă destul de delicată, dar totuş f. categorică) de felul cum scrii, redactezi şi conduci foaia Vatra, conchizând, că aceasta nu cadrează nici cu poziţia D-tale legionară şi nici cu o foaie care ar vrea să fie a Mişcarii.

Tot pe atunci îmi exprimam îndoiala că D-ta ai mai putea să fii capabil de o încadrare în Legiune sub o noua formulă de conducere. Aveam deja două indicii puternice: a) Prea era tendinţa unui "cult personal" în Vatra; b) Prea eşti la făptură asemenea lui Pătraşcu !

In ultimele numere din Vatra îţi dai arama complect pe faţă! De ce, adică, să nu continui să semeni discordie şi desnădejde? Par'că a distruge nu este încă un fel de a acţiona? De ce scandalul şi ţigănia să nu fie în cadrul Legiunii continuat de D-ta? Te-ai gândit că foaia D-tale nu se poate compara decât cu BIRE? Sau această cărdăşie ţi-e "ideal de viaţă"?

Iţi doresc să-ţi lumineze Dumnezeu drumul de viitor, dar mie te rog să nu-mi mai trimeţi Vatra!

Traian Boeru

P.S. Eu nu doresc să publici frânturi din această scrisoare. Dacă vrei însa o poţi face numai dacă o publici în întregime!

München, 28.5.1957

Tot despre "MAHALAGISM"

Revista"VATRA (Nr.96 Mai-Iunie 1964) ne informează asupra "nesăbuinţii" unui preot Comandant Legionar.

Acel preot, continuă autorul, vorbînd despre un vechiu camarad al său,întrat în tagma preoţească îl defineşte public în felul următor: "Legiunea este ca ori ce organism,are cap,mâini etc.,dar tot ca ori ce organism,elimină excremente.Preotul X este un excrement al Legiuni

Un prieten (în acelaş timp camarad) care a luat parte la această discuţie (numele îl trecem pentru moment sub tăcere) ne asigură că acea consfătuire în care s'a făcut afirmaţia de mai sus deloc publică, (erau prezente doar 7 persoane;locul unde a avut discuţia deasemenea nu era public). Dar prietenul nostru ne asigură categoric că nu preotul X era vizat şi considerat "excrement",ci camaradul,fost şef legionar Petre Vălimăreanu.

Se întreabă cu vădită indignare prietenul nostru,cine este autorul acestei substituiri? Unul din cei 7 prezenţi la discuţie sau şeful Vălimăreanu? Noi dorim să cunoaştem adevărul ca să-l demascăm public pe mincinos.

"Intâmpinare" şi-a propus de la început să divulge pe toţi impostorii, calomniatori şi intriganţii cari sub masca cinstei şi corectitudinei se camuflează în spatele sloganelor naţionale pentru a-şi ascunde anumite deficienţe sau interese personale. Credincioşi scopului urmărit vom demasca fără cruţare pe aceşti profesionişti ai minciunii şi interpretătorilor false şi tendenţioase, cari pentru a-şi satisface poftele lor de parvenire se bălăcesc în mocirla exilului, încercând să spurce totul. Direcţia Vetrei are acum ocazia să arate câtă cinste profesională mai are, făcând rectificarea cuvenită. Frumos ar fi să ni-l prezinte în carne şi oase pe făptaş! Dacă nu, vom reveni cu amănunte şi vom provoca noi clarificarea dorită de toată lumea cinstită!

Să se termine odată cu mistificările!

"Intâmpinare"

- Adrian Popa - Confirmă:

DIRECTORUL "VETREI" OM RAU CUM SE STIE 1)

Această afirmaţie surprinzătoare, naşte întrebarea, care este baza de convieţuire de 14 ani între Adrian Popa fost frate de Cruce şi azi scriitor de talent, cu funcţiuni în treburi de cultură şi răutatea cu care se făleşte Petre Vălimăreanu? Sau se teme că ieşind din cârdăşie, el nefiind fitecine, ar călca pe Coada lui Petrică şi l-ar trăzni atacurile frontale ale unui om fără scrupule?

S'ar putea însă, că Adrian Popa să mai creadă încă în legionarismul lui Petrică - şi, numai din dorinţa de a se mai alimenta dela acest izvor sfânt, să-l determine, să continue colaborarea la Vatra sub pseudonimul Adrian Popa. Pentru asta l-am ruga să ne urmărească cu atenţie şi să ne ajute a ne regăsi (chiar cu Petrică) pe linia marilor adevăruri Căpităneşti. Că unitatea în Legiune presupune unitate în suflete, în fapte şi'n gândire. Cu cei ce deformează, ce stâlcesc principiile de viaţă legionară nu există, cu orice bunăvoinţă, o linie de regăsire, necum de unire. Ştie Adrian Popa şi cei ce l-ar aproba, pentruce Căpitanul a refuzat o împăcare, respectiv o unificare cu alte forţe naţionaliste, Cuza, Vaida-Voivod sau Goga? Cunoaşte fratele de Cruce răspunsurile celebre date de Corneliu Codreanu când i s'au făcut aceste propuneri?

De ce oare, azi, i s'au închis lui Petrică încă nişte uşi legionare? De ce Bădia Gârneaţă, Victor Apostolescu, Dr. N. Guguianu şi alte personalităţi nu mai doresc să aibă nimic deaface cu directorul Vetrei? Se ştie cât l-a amărit pe Prof. Mihăilescu ieşirile lui Vălimăreanu la Freiburg, unde a vrut să lase impresia că are acoperirea bibliotecei în tot ce face.

Până şi D-l Mârza, atât de binevoitor faţă de Vălimăreanu, s'a săturat să-i mai dea sfaturi, pentrucă şi-a dat seamă că năravul din fire, n'are lecuire.

Noi însă, nu vrem să lăsăm nimic neîncercat pentru a soluţiona definitiv acest caz. Pentru asta îl rugăm pe Adrian Popa să ne lămurească, care e baza legionară pe care stă Vatra şi directorul ei? Care sunt principiile legionare propăvăduite de această foaie? Care sunt iniţiativele şi faptele legionare promovate de grupul dela Vatra? Câţi prieteni sau simpatizanţi legionari a câştigat Vatra în 14 ani de zile? Cu ce idei noi a îmbogăţit Vatra ideologia noastră?

Cel puţin să ne dea exemple de forma educativă în care Vatra a sezisat insuficienţele exilului sau şi-a atacat adversarii cu Omenie.

---

1) Vatra N. 95 Martie Aprilie 1964

"FACEM DIN ALTAR CETATE LEGIONARA"

Dăm mai jos o bună parte din scrisoarea ce ne adresează camaradul Ion Rotaru. 1)

"Dragă Domnule Boeru,

L-am văzut pe Vălimăreanu de Crăciun aici la Paris, şi i-am cam spus "les quatres verités". Iată cum s'au petrecut lucrurile: Cu vre-o 2 săptămâni înainte de hirotonişirea Păr.Gheorghiu, eu am avut fericirea să am o discuţie cu Dl. Rizescu, şeful opoziţiei. După întrebuinţarea unor argumente fără nici o valoare din partea D-sale pe cari le-am răsturnat foarte uşor, El mi-a servit, fără să vrea, cred eu - adevăratul motiv al opoziţiei lor. Da D-le dar D-voastră faceţi la biserica cetate legionară..! - Facem D-le Rizescu, zic eu. Da dar şi din Altar faceţi tot cetate Legionară... Si asta o facem, ... dacă numai noi suntem cei cari punem umărul ... etc. etc. Cu asta a plecat foarte amărât că nu a reuşit să mă dea "gata", şi eu nu mă speriu de aceste acuze! Toate astea eu le-am scris lui Vălimăreanu, iar el a publicat numai ceea-ce i-a convenit, dând un sens din care eu aş fi ieşit un zăpăcit, şi fără nici o valoare în susţinerea poziţiei mele. Deci El în perfectă cunoştinţă de cauză a scris în contra Păr. Boldeanu şi în contra Bisericii din Paris. Eu i-am spus că asta e o m i ş e l i e; să pui interesele tale personale mai presus de interesele Mişcării, în harţa contra Păr. Boldeanu. Mi-a vorbit de Căpitan şi de Moţa, dar eu i-am tăiat-o scurt, răspunzându-i că El nu poate fi în acelaş timp cu Căpitanul şi cu Rizescu. Ar face mai bine dacă L-ar lăsa pe Căpitan în pace! Toată lumea a fost scandalizată de campania lui de ură fără nici un motiv. Articolele lui din Vatra au aceeaşi valoare literară ca articolele lui ½... mânaţi fiind ambii de acelaş sentiment nobil "Ura". Natural, D-l Vălimăreanu s'a supărat foc de mine. Dar ce pot să fac? ... Căpitanul mi-a pus un grad, o povoară pe umeri, şi eu trebue să-mi fac datoria. Eu trebue să veghez pe cât mie e posibil, la bunul mers al lucrurilor, şi să iau poziţie atunci când mişelia unora mă obligă ..... Mie-mi pare foarte rău de Vălimăreanu, dar din păcate nu mai e nimic de făcut cu El, e pierdut pentru noi. Eu nu cred că o revenire ar mai fi posibilă, după cele întâmplate cu ultimele articole scrise în contra Bisericii din Paris. Am zis, Biserică, fiindcă ai remarcat foarte bine, că aici se face şi Românism, condusă fiind de Păr. Boldeanu, deci cine atacă una, atacă şi ceealalta .... Mă bucur mult mult de atitudinea pe care a-i luat-o în calitate de Cdt. Legionar. Nu ştiu dacă ţii minte odată ţi-am mai spus eu că mă bucură mult faptul ca te preocupă Mişcarea, iar D-ta mi-ai răspuns ... "Păi cum să nu. D-le Rotaru ...?"

Imi pare rău că nu am fost acasă când ai fost la Paris cu ceilalţi şi aţi fost la D-l Nacu. Din cele auzite dela Păr. Boldeanu, el a fost foarte convingător în teza susţinută, iar eu - cu câtă minte am - l-aş fi întrebat: "Domnule Nacu, noi după ce ieşim de la D-ta, noi, sigur vorbim ceva între noi, şi ce crezi că zic eu .. ½ D-lor ce om deştept e D-l Nacu, ce om şmecher e D-l Nacu, sau ce e D-l Nacu ...? Asta l-aş fi întrebat, iar el ar fi înţeles imediat "unde e Polul Nord". Cred că l-a lecuit D-l Racoveanu de a se mai ocupa "din lipsă de trebuinţă" de anumite lucruri".

N'am terminat - din păcate - cu Vălimăreanu: El caută să menţie o confuzie totală printre legionari, atât în cele ce scrie, cât şi "în cele ce nu scrie". Ex. Când scrie, afirmă că Vatra nu e legionară, dar se ocupă de probleme legionare. In ceeace priveşte hirotonisirea lui Mitică Popa el evită să spună că a insistat cu toată tăria să-l facă preot. Evită să spună camarazilor lui că l-a

hirotonisit la Ruşi, în Biserica Ruseas ă şi că azi Mitică slujeşte în Biserică la Ruşi şi cu Ruşii! Si Mitică e plătit de Ruşii dela Geneva ... etc. etc. Eu îl întreb unde este Românismul de care face caz acest domnişor? Ce-ar spune Căpitanul la toate astea?

Altceva: In Vatra No. 94, la pag. 15 sub iniţială L. Franţa, şi la pag. 16 sub iniţială B. Franţa, am găsit exact discuţia pe care am avut-o eu cu el. Deci nu sunt scrisori dela cineva, ci ... scrisori dela el. Si natural, el uită ceeace am zis eu: "eu nu văd nici un criteriu după care ne-am fi opus la hirotonisirea Păr. Gheorghiu, pentru faptul că a atacat Legiunea ... ! Preoţimea şi Mişcarea sunt două lucruri diferite, cari au legile şi normele lor diferite, şi că el - Vălimăreanu - confundă preoţia cu Mişcarea. Noi nu l-am înscris pe Păr. Gheorghiu în Garda de Fier ca să se scandalizeze atât de mult. Eu consider mai mult pe Păr. Gheorghiu care ne-a înjurat odinioară, iar azi e cu noi, decât pe altul care a fost cu noi, iar azi e cu Ruşii ... ! Ex. Mitică! Noi am văzut în Hirotonisirea Păr. Gheorghiu un bine, un succes pentru Neamul Românesc!!, pentru asta l-am susţinut iar nu pentru că suntem proşti sau nu "am creat nimic mai mult decât el" (cum spune în Vatra) face caz de Legionarism, susţinându-l pe Rizescu, care afirmă "Faceţi la Biserică Cetate Legionară" ... Foarte curioasă judecată. Iată ce ar trebui să ştie şi ceilalţi camarazi, cari cred că noi suntem ..... ceeace zice amicul Petre, iar judecata să vină în perfectă cunoştinţă de cauză iar nu unilateral cum o prezintă Vatra. Dar să-l mai las pe Vălimăreanu.... !

Trebue să facem dintru început o remarcă: Rotaru a avut raporturi foarte bune cu Vălimăreanu; mai mult, a colaborat deseori la Vatra. Dăm această informaţie pentru cei ce-ar crede că R. a fost în permanenţă opoziţie faţă de Petrică.

Este interesant cum e prinsă poziţia contra Bisericii din Paris. Adică Rizescu, adversar declarat al legionarilor, pe aceeaşi baricadă cu Gen. Chirnoagă, exponentul liniei Şeicaru-Sima + Petrică Vălimăreanu, mentorul "neolegionarismului"!

Să te cruceşti de această măiastră împerechiere.

Rizescu strigă cât îl ţine gura: "Faceţi din altar cetate legionară"! O, dacă aceasta ar fi posibil, în sens adevărat creştin, ar fi o mare minune! Dacă legionarii s'ar găsi pe linia de mare curăţenie a lui Moţa, să apere biserica în timp ce se trage cu mitraliera în obrazul lui Christos, asta ar fi înadevăr ceva nemaiîntâlnit! Dar numai atunci!

Altminteri, camarazii-noştri trebue să se strângă la icoană, smeriţi şi cu frica lui Dumnezeu, spre a depune rugăciune pentru iertarea păcatelor şi a face milostenie ca ori-ce bun creştin. Să simţim căldura sufletului creştin de frate căzut în nenorocire.

Dar nu asta e dorinţa lui Petrică Vălimăreanu. Doar Păr. Boldeanu l'a mai iertat odată şi s'au împăcat. El însă în loc de împăciuire, caută acum mai abitir să vâre zâzanie, că asta este misiunea vieţii lui.

---

1) sublinierile sunt ale noastre.

2) Aici erau două expresii, la care am renunţat.

Constiinţă la mezat sau spirit de cafenea ?

Citãm:
Punând la inimă urările ce, cu binevoitoare 1)înţelegere VATRA, singura pe exil! - i-a făcut când cu faimosul 1) "protocol"..., D-l Boeru a ţinut înfine să apară.... şi primul la care se da.. e chiar... directorul Vetrei... (VATRA, Nr.95, pag.2o)
Si pentru comparaţie:
... Sosit la încheerea numărului, despre acest "protocolul" vom spune deocamdată, doar atât, că, din cauza tăcerii D-lui Boeru - pe care credem că e bine s'o explice oricui, îi era permis să-l creadă "asasinul celor Doi, Horia Sima, însă, ştia prea bine cum stau lucrurile - şi deşi somat să spuie adevărul, onoarea oamenilor s'a vădit a nu-l interesa deloc. Si, pe bună dreptate: la respectabilul buchet de ismeneli cu consecinţe tragice, o calomnie în plus, oricât de groaznică, nu era să-l impresioneze....
Ne bucură că Traian Boeru, liberat de teribilă "sarcină", va putea acum să-şi pună tot dinamismul în lupta în care suntem angajaţi şi care ştim că-i stă la inimă. (VATRA Nr.89, Sept.-Dec.1962, pag.4)

Acum P.V. vorbeşte de o "binevoitoare" înţelegere şi de un protocol "faimos".
Atunci (Nr.89)(relativ la Horia Sima) "de o calomnie în plus, oricât de groaznică etc."... sau "ne bucură că Traian Boeru, liberat de teribila sarcină", va putea acum să-şi pună tot dinamismul în luptă"..

Tot P.V. vorbea încă în numere antecedente de"o încercare de asasinat moral" la adresa mea etc.etc. Cum se explică acest camelionism? Pentrucă, neindoios o atitudine exclude pe cealaltă. A vorbi mai întâiu categoric, de restabilirea adevărului şi de opera de dreptate, ce trebuia să fie făcută, vine acum P.V. şi vorbeşte de un faimos, binevoitor protocol.

Prima atitudine era normal explicabilă, pentrucă Vălimareanu cunoştea adevărul (ca dealtminteri aproape toţi fruntaşi legionari). De aici legitima lui revoltă. Condamnarea mişeliei era atât de îndreptăţită încât nimeni nu ar fi putut crede că el ar îndrăzni vreodată să unde a lins. Dar Vălimăreanu a mai făcut astfel de treburi. Nu l-a înjurat oare el pe Mitropolit ca apoi să-l ia în braţe Lumea ştie că nepoata Mărioara a fost la început ţinta atacurilor, ca apoi toţi nepoata să-i servească de "mijlocitoare" la împăcarea cu Mitropolitul buclucaş.
Schimbarea la faţă a lui Vălimareanu are o altă explicaţie uşor de explicat. Faptul că nu-i aprob atacurile murdare contra Părintelui Boldeanu şi toate celelalte săgeţi veninoase prin care a devenit faimos, asta l'a supărat, l'a scos din sărite. El a crezut luându-mi apărarea (chiar nechemat!) m'ar obliga în aşa fel încât să-i aprob orice acţiune ce în mod nesăbuit o întreprinde. Adică, conştiinţa mea trebuia să-i fie ipotecată. Deci conştiinţa mea era era scoasă la mezat, fără ca eu în prealabil să fi bănuit ceva în această privinţă.
Nota preopinentului meu mai denotă ironii ieftine, împunsături pline de venin, cu dibăcie plasate, numai să iasă bazma curată. Pentru cine cunoaşte sistemul, aşa ceva e polemică de cafenea - a unor talente ratate, vagabondaje notorii etc. Cu un cuvânt un spirit de cafenea consacrat.
Intre aceste două posibilităţi trebue găsită explicaţia notei "maestrului" nostru!

Traian Boeru

---

1) sublinierea e a noastră.

ARGUMENTELE "HULIGANULUI"
Dr.I.V.Emilian

La adunarea generală a Asociaţiei Românilor din Germania de Sud, Dr. I.V.Emilian şi-a făcut debutul (se ştia că atâta vreme cât Col.D.Alexandrescu a fost preşedinte, dorinţa Dr-lui cavalerist de a fi admis ca membru s'a lovit de opoziţia sa de neînvins) cu un scandal. De altminteri nici nu se putea să fie altfel. Toată lumea ştie, că Dr.I.V. Emilian deţine recordul scandalurilor în exil.
Explicaţie trebue găsită în atitudinea sa de permanent cuzist. Spărgătorii de geamuri, scandalagii, mardeaşii,huliganii, recunoscuţii ca atare în tagma naţionaliştilor români, erau cuzistii. Căpitanul a condamnat categoric aceste atitudini. Oridecâteori undeva vreun legionar prea zelos se comporta astfel, era aspru admonestat, iar fapta lui era repudiată ca o reminiscenţă cuzistă. Intre sobrietatea şi marea corectitudine impusă de Căpitan şi spargerile de geamuri propăvăduite de cuzişti, era o mare prăpastie.

La 22 Martie noul preşedinte al Asociaţiei Românilor din Sudul Germaniei, Dr.Gh.Tase, a avut nefericita inspiraţie să afirme că autoritatea germană l-ar fi nedreptăţit pe Dr. Emilian când l-a avertizat că riscă să i se ridice dreptul de azil politic aici în Germania. Foarte probabil că Dr.Gh.Tase fusese eronat informat de Dr. Emilian. La protestul meu categoric că acest avertisment trebue să fie pus direct în legătură cu activitatea sa politică (ataşamentul la O.A.S.) Dr. Emilian a găsit de cuviinţă să provoace un scandal monstru.

1) M'a calomniat grav afirmând că eu l'aş fi denunţat la autorităţile germane pentru aceasta activitate (ca şi când ar fi fost nevoie de un asemenea denunţ. Stiut este de toată lumea că în fiecare crâşmă la tot pasul Dr. Emilian orişiunde, cu zurgălăi, făcea o propagandă direct desmăţată pentru această organizaţie teroristă.)

2) La protestul meu energic în contra acestei infamii, singurul argument pentru aşi dovedi afirmaţiile calomnioase, a fost o lovitură de pumn ce mi-a administrat spre surprinderea unanimă (atenţia mea era concentrată la biuroul preşidenţial fără să-mi treacă prin minte că în mod laş şi perfid un fost ofiţer român va veni pe la spate să mă lovească) asta când în mod academic contracaram informaţiile false pe care se bazase argumentarea preşedintelui.
Această atitudine incalificabilă are explicaţia numai în tot trecutul său.
Nu ştiu prin ce minune m'am putut reţine să nu reacţionez; ştiut este că în aceste situaţii, pentru oricine are cât de cât temperament, o ripostă similară este mai mult decât explicabilă.
Au trecut de atunci trei luni de zile. Comitetul asociaţiei nu a luat nici o atitudine publică în această privinţă. Se spune că trei membri marcanţi din comitet sunt subalterni ai D-lui I.V. Emilian în "comitetul naţional" pe care acesta l-ar fi înfiinţat încă din 1961 ca o expresie românească a ataşamentului la O.A.S.
Intrebăm conducerea Asociaţiei Românilor din Germania de Sud dacă nu crede că e cazul să desavueze public acest gest complect incompatibil cu calitatea de membru al asociaţiei noastre.

Ne permitem să punem aceeaş întrebare Misiunii Catolice Române din Germania al cărei membru fervent este Dr.Emilian.
Aceasta întrebare este cu atât mai îndreptăţită cu cât suntem informaţi,că Pr.Dr.V.Zăpârţan în diverse cercuri îl prezintă pe Dr. Emilian ca victimă nenorocită a acestui incident.
Cu respectul cuvenit adresăm aceeaşi întrebare Msgr.Bârlea, preşedintele Societ. academice, dacă nu e cazul în urma repetatelor acţiuni dăunătoare ale acestui domn,să i se retragă calitatea de membru al societăţii.

"GRUPUL STINDARTUL" şi U.A.R.G.

Ne permitem să întrebăm conducerea U.A.R.G.-ului şi conducerea tuturor asociaţiilor din această confederaţie, pe baza cărei dispoziţii statuare aşa zisul "grup Stindartul" a devenit membru în U.A.R.G.?
După câte suntem înformaţi,calitatea de membru în această confederaţie se acordă numai asociaţiilor înregistrate la tribunal.Or stindartul e o întreprindere particulară,care nu are nici unuldin atributele ce se cer unei asociaţii.
Cine are interes să fie permanent călcate dispoziţiile statuare?
In afară de această nerespectare a unor dispoziţii formale,mai este activitatea acestui domn cu totul incompatibilă cu poziţia demnă a U.A.R.G.-ului
Rugăm conducerea confederaţiei noastre să ia act şi să soluţioneze acest caz.Contrarul, vom fi nevoiţi să căutăm noi o soluţie de circumstanţă. Si aceasta va fi neplăcut.

Iresponsabilitatea Dr.-lui I.V.Emilian.

Vom da aici câteva pasagii din manifestul lui pentru a demonstra iresponsabilitatea Dr-lui Emilian. Cine cunoaşte cum se organizează şi se conduce o organizaăie secretă similară,îşi dă seamă cât de pueril,cât de iresponsabilă era forma în care preopinentul nostru a vrut să dea "lovitura" de a cuceri o poziţie de"conducător unic"(Führer!)al exilului.
Intre timp gogoriţa s'a desumflat de mult.De altminteri e mult mai bine aşa,pentrucă dacă în adevăr,în afară de câţiva fanfaroni,s'ar mai fi găsit şi unii de bunăcredinţă, cari să răspundă acestui apel,aceştia ar fi riscat numai să iasa ca muştele la reflector. Astfel ar fi putut fi descoperiţi tocmai acei capabili de sacrificiu,ca să fie mai cu uşurinţă scoşi din luptă. Noi felicităm pe toţi luptătorii de rasă cari nu s'au lăsat târâţi în aventură de un iresponsabil.
De altminteri este de notorietate publică că Dr.Emilian a avut permanent o poziţie clară de colaborator activ al Serviciilor de informaţii. Intrebarea actuală este acum cărui serviciu îi acordă prioritate?

O "Intâmpinare" fără comentar

D-le redactor

In ziua de 23-3-64 am luat parte la slujba făcută de păr. Popa în biserica sârbească din München. După slujbă am eșit din biserică și la eșire am văzut un caz care foarte mult m'a întristat. Eu nu cunoșteam pe Dni care se certau, dar am înțeles ca e vorba de D-l. Emilian care striga celuilalt: taci din gură că îți trag doauă perechi de palme de îți zboară ochelari de pe nas. Atunci mi-am zis: Dne oare nu le e rușine să se certe în ușa bisereci! Eu voiam să plec acasă dar D-l prof Drăsteanu m'a invitat sa iau parte la adunarea generală a asociației. Mi-a făcut mare bucurie căci doream demult sa iau parte la o adunare a românilor din exil pe care eu cu totul altfel mi-i închipuiam. Nici la adunare nu găsiam ce doream. Nu a fost deajuns că sau certat la ușa biserici, poate din cauza băuturi, tot D-l. Emilian a făcut un scandal recurgând la cel mai de jos argument ce îl poate da un om simplu: pumnul. Atunci mi-am dat seama că asteptarea mea dat greș și ca români mei din exil, spun o parte din ei, nu se adună spre a discuta ceva ce ar fi de folos pentru întreg neamul românesc ci să ridici pumnul unul asupra altuia și în așa fel reprezintă neamul nostru între străini. Mie mi-e rușine cu așa asociație să spun străinilor ca sunt român.

Ion Stejărel.

C : P R O D O M O

-Am primit la redactie scrisoarea unui camarad din care citãm:

"Dacă "INTAMPINARE" este și se vrea așezată pe o linie înaltă,să înceteze cu "pro domo" și să pună capăt gâlcevii.
Pentru Dumnezeu oameni buni! Ne-am pierdut noi orice sentiment de condescendență față de străini și de nația robită ?!! "

-Ascultand de sfaturile camarazilor si prietenilor și considerând astfel că opinia publică românească este complet edificată asupra cazului Sima-Boeru - închidem de-acum orice desbatere cu privire la aceasta rubrică.

-Să fie odată pace,pentruca să ne putem dedica în liniște și cum se cuvine problemelor amarului de exil,cari din nefericire nici până astăzi nu au fost rezolvate.

I N T A M P I N A R E

UN ARBITRU :
GENERAL GH.CANTACUZINO-GRANICERUL

In uzanțele noastre românești,nu este ceva nou că pe marginea încheierii Juriului de Onoare dela Paris, "fiecare" s'a găsit îndreptățit să cleveteasca precum l'a tăiat mintea. De mirare este însă că personalități cu răspundere au alunecat și ele în polemică și cum se vede,din motive inferioare,au atacat acest act.

Având prea mult de furca pe temeiul amaruluipropriu,n'am obiceiul și nici ineleganța să m'amestec în treburile altora.Sentimentul de camaraderie față de cei doi militari cari au prezidat Juriul,mă obliga însă să intervin.

Pedealtaparte,apreciez că cetitorii presei românești din Exil au fost impresionați de polemica ce s'a dus cu privire la această foarte dureroasă problemă românească și că au fost și rău și tendențios informați; de aci datoria de a-i lamuri.

Așadară,mi-aș permite cu toată modestia ,să recomand tuturor celor cari au chef de gâlceavă,că în materie de Juriu de onoare există un Cod; Codul Generalului Gh.Cantacuzino-Grănicerul,eroul dela Jiu. Mai avem și o broșură -ediție redusă- a Lt.Col.Drăghici.Numai lucrarea Generalului -fiind prevăzută cu toate jurisprudențele- este completă.

Fără o cunoaștere profundă și o practicare foarte îndelungată a acestor lucrări și a uzanțelor clasice în materie,nimeni nu poate să se amestece tamnesam în activitatea Juriului. Imixtiunea fără compatibilitate este caducă,ridiculă și legată de enorme riscuri.

Juriul de Onoare nu poate fi constituit decât din personalități proeminente,distinse și cu un deosebit prestigiu moral. Greutatea prestigiului lor este garanția verdictului dat.

Incheierea Juriului are titlu de ultima instanță,fiindcă o sumedenie de instanțe ar vulgariza materia. Un verdict contrar adevărului și oncarei nu este de imaginat, fiindcă o asemenea catastrofă ar însemna moartea civilă a intregului Juriu.

In calitate de fost profesor de Educație Militară la Școlile de Ofițeri activi -unde prescripțiunile cavalerești erau foarte drastice- aș îndrăzni să fac următoarele afirmații:

1. Orice polemică în chestia Juriului dovedește neseriozitate și lipsă de atitudine bărbătească. Numai țațele stau de palavre!

2. In toată istoria acestei Instituții cu origine în cavalerismul medieval,nu se cunoaște nici-un caz în care un Juriu să fi greșit. Orice alta aserțiune în acest domeniu este grotească sau analfabetă și deci, trebue ignorată.

3. Faptul că Juriul nu s'a lăsat antrenat în polemică dovedește că a fost la înălțimea misiunii.

4. Sentinta nu poate fi atacata decat dacă prin absurd admitem că Juriul a fost indus în eroare. Pentru aceasta însa trebuesc dovezi grave cari aduse la cunoștinta Juriului, acesta știe ce are de făcut. Toate tribulațiile din afara cadrului acestor norme au in fondul lor pentru cazul de față, o simplă penurie de cavalerism; o renitență combinată-după obiceiul pamântului- cu jocuri și interese meschine,cari în mod demonic,alimenteaza permanent vrajba atavică a sufletului nostru valah.

Transformând această tristă problemă într'o afacere Dreyfus românească, ne sfâșiem mai departe între noi în mod fratricid,distrugem tot ce bruma a mai rămas sănătos din ExilulRomânesc și inconstienți cum suntem, facem jocul blestemat al asupritorilor Țării.-

Vasile Cucuracea

Dilema lui Horia Sima

Primind prima mea scrisoare Horia Sima s'a gâsit într'o grea dilema:

Sau răspund, spunând adevărul, şi atunci nu numai că e un blamaj faţă de partizani mei pe care i-am alimentat cu această versiune, dar totodată dau şi o armă în mâna lui Boeru, pe care el oricând o poate specula contra mea,

sau nu răspund şi atunci, Boeru va ieşi public, va arata adevărul şi eu tot prost ies din această afacere.

Deci si'ntr'un caz şi'n celălalt, eu tot rău ies. De ce?

In prima ipoteză, este clar, mai clar nici nu se poate, că ar fi ieşit jerpelit.

Dar într'adoua, cum?

O analiză mai atentă a primei mele scrisori va lămuri foarte uşor oricce om de bună credinţă. Spuneam că această scrisoare conţinea în ea toate elementele să-i dea de gândit serios lui Horia Sima şi să-l forţeze să ia o hotărîre, să întreprindă ceva determinant pentru a ieşi din dilemă. Tăcerea era în orice caz forma de răspuns cea mai proastă. De ce?

Ii ceream categoric o soluţie aceluia care: a) ştia exact cum s'au întâmplat lucrurile; b) luase act de acest fapt ca şef al Mişcării Legionare; c) era în acelaş timp al doilea demnitar al statului, deci direct răspunzător pentru ordinea în stat şi aplicărea legi - lor; d) cercetase cazul dela sursă, în amănunţime; e) dăduse o sentinţă substituinduse autorităţii de stat; f) această sentinţă substituia şi forul de judecată legionară. Nu numai că toate acestea reeşia clar din prima mea scrisoare, dar Horia Sima ştia tot aşa de bine ca şi mine că aici în exil existau cel puţin 10 legionari, cari stiau dela sursă care era adevărul şi că deci mie nu-mi era greu să fac oricând dovada că adevărul e de partea mea.

Dar să mărturisească adevărul era pentru el o imposibilitate pentrucă astfel s'ar fi dat legat în mâinele aceluia pe care-l considera adversarul său N.I. Asta ar fi fost peste putinţă pentru prestigiul (?!) său de "comandant" al Legiunii!

Atunci?

Trebuia găsita o alta soluţie!

Trebuia inventat ceva, o chestie care putea după părerea lui să împace şi capra şi varza. Si aşa a ajuns la formula scoaterii primei broşuri, CAZUL IORGA-MADGEARU.

Aceasta trebuia prin suprindere să mă lovească, indicându-mă ca purtătorul de cuvânt al echipei. In fond însă, Horia Sima făcând aici apologia crimei politice, el se acuză singur, pentrucă el este autorul moral al acesteia.

Explicaţia mai amămunţită de ce Horia Sima este autorul moral al acestei fără de legi va apare în broşura explicativă ce voi scoate în curând.

Traian Boeru

REPRODUCTION de DOCUMENTS
PHOTOCOPIE
certifiée
conforme à
l'original
12 bis, av. Joffre LA GARENNE

PROTOCOL

Subsemnaţii, constituiţi în Juriu de Onoare, sub preşedenţia Domnului General Ion GHEORGHE, cu participarea Domnilor Colonel Ion TOMOROVEANU, Prof. George USCATESCU, Avocat Alexandru MÂRZA, Virgil MIHAILESCU, în calitate de membri, şi a D-lui Dr. Nicolae GUGUIANU ca secretar, ne-am intrunit la Paris în zilele de 3 şi 4 Noembrie 1962, la cererea D-lui Ing. Agronom Traian Boeru, cu scopul de a preciza dacă domnia-sa a iniţiat, a ordonat sau a participat la uciderea profesorilor Virgil Madgearu şi Nicolae Iorga, crimă care a sguduit conştiinţele Românilor.

In urma probelor produse prin documente şi depoziţiile persoanelor în măsură de a fi cunoscut cum s'au petrecut faptele, Juriul a ajuns la următoarele concluzii, pe care le consemnează în numele dreptăţii şi onoarei, conştient de răspunderea ce-i incumbă pentru lămurirea, imparţială, a acestui trist eveniment din istoria poporului român.

1. - Dl. Traian Boeru n'a iniţiat, n'a ordonat şi n'a participat la uciderea profesorului Virgil Madgearu. D-sa recunoaşte că a făcut parte din grupul care a avut misiunea să-l aresteze, cu scopul exclusiv de a-l pune la dispoziţia Mişcării Legionare, în cadrul măsurilor generale luate pentru arestarea fruntaşilor politici, adversari ai Mişcării Legionare.

2. - Din toate probele produse în faţa Juriului, probe concludente şi decisive, se dovedeşte că, după ridicarea dela domiciliu a Profesorului Virgil Madgearu, Dl. Traian Boeru n'a mai participat sub nici o formă, la restul desfăşurării acţiunii care a decis soarta acestuia.

3. - In ce priveşte arestarea şi uciderea Profesorului Nicolae Iorga, Dl. Traian Boeru n'a avut absolut nici o cunoştinţă de aceasta, fiind complet străin de cele petrecute.

4. - In acelaş timp, Juriul a constatat că hotărîrea Domnului Traian Boeru de a lămuri în ce măsură domnia-sa a avut sau nu vreun rol în desfăşurarea tristului eveniment în cauză, n'a fost o acţiune de ultima oră, ci un gând care-l urmărea de multă vreme şi pentru realizarea căruia domnia-sa a şi întreprins o seamă de iniţiative, de care Juriul a luat cunoştinţă.

5. - Juriul însărcinează pe Dl. Dr. Nicolae Guguianu, secretarul său, cu difuzarea prezentului protocol în întreaga presă românească din exil.

Dat la Paris, la 4 Noembrie 1962

[signature] Gen. Gheorghe Ion
George Uscatescu Col. Ioan Tomoroveanu
[signature]
Guguianu

GENEZA ATACURILOR LUI HORIA SIMA,

este uşor de găsit în broşura Gheorghe Costea . Pentru cine o citeşte cu atenţie află acolo chiar mai mult decât îi trebue să se lămurească.

"odată cu ruptura din 1954, i s'a părut lui Boeru că a sosit momentul să iasă din carantina politică în care îl ţinea Comandantul. A fost cel mai activ agent al rupturii." 1)

"Boeru care altădată jura că el va fi ultimul - care să-l părăsească pe Comandant, s'a năpustit cu cea mai mare sete ca să-l isbească într'un moment greu al vieţii lui." 2)

Ce-l doare pe Horia Sima faptul că eu am ieşit din "carantina politică" şi am fost "cel mai activ agent al rupturii". Ca legionar luptător, eu n'am făcut, şi nu voiu face niciodată politică. De altminteri o activitate politică directă îi este oricărui legionar interzisă de preceptele Mişcării. Cât priveşte că "m'am năpustit asupra lui" este deadreptul o aberaţie. Ca şi cum eu l-aş fi îndemnat să necinstească familia unui Camarad devotat, de mare sacrificiu! (Cazul Costin)

"Boeru a operat ca în Codrul Vlăsiei, convertindu-se în scurt timp într'un fel de eminenţă cenuşie a lor". 3)

Eu şi "eminenţă cenuşie"! Aceasta este direct o supraestimare a posibilităţilor, dar mai ales, a poziţiei mele. Nu există nici un act din trecutul meu legionar din care să reiasă că aş fi urmărit aşa ceva.

"A disolvat şi distrus tot ce mai rămăsese sănătos, substituind acţiunile şi obiectivele mişcării cu acţiunile şi obiectivele lui proprii". 4)

Să fie aşa de prost informat Horia Sima? Nu ştie el nici azi că forţele legionare s'au grupat aproape în întregime în jurul Consiliului Conducător?

Dar spre liniştirea lui îl înconştiintez acum că această regrupare nu serveşte "acţiunile şi obiectivele" mele, Asta pentrucă eu am refuzat din motive precise (nu chestiuni personale.) să mă încadrez în noul grup.

"Boeru şi-a luat angajamentul să-l ajute pe General să devină vedetă politică a românilor din Germania .." 5)

Generalul Gheorghe Ion a devenit "vedetă politică" datorită vrerei mele?. Aşa ceva ar visa să realizeze toţi acoliţii lui Horia Sima, dar asta nu-şi are locul în mintea unui om sănătos!

"In urma acţiunii lui Boeru, în fruntea acestor asociaţii s'a cocoţat Generalul Gheorghe, iar legionarii devin figuri şterse în jocul politic al altora." 6)

Cum este posibil ca un om întreg la minte să debiteze aşa ceva? Toată lumea ştie că n'am făcut parte niciodată din vreun comitet de asociaţie, necum să fi fost delegat la U.A.R.G., b) din 1955 - 1960 nu am avut aproape nici o legătură personală cu fruntaşii legionari din Germania.

"Finalmente, după ruptura din 1954, Boeru vine către el cu ramura de măslin . O eră nouă începe în relaţiile cu legionarii, din care unicul profitor iese Generalul". 7)

"Din colaborarea cu Generalul Gheorghe, aranjată de Boeru, elementul legionar n'a tras niciun profit, fiind permanent ţinut în subsolul politicei". 8)

---

1) p.1o, 2) p.1o, 3) p.11, 4) p.11, 5) p.12, 6) p.12, 7+8) p.25

REPRODUCTION de DOCUMENTS
PHOTOCOPIE
certifiée
conforme à
l'original
12 bis av. Joffre LA GARENNE

PROTOCOL

Subsemnaţii, constituiţi în Juriu de Onoare, sub preşedenţia Domnului General Ion GHEORGHE, cu participarea Domnilor Colonel Ion TOMOROVEANU, Prof. George USCATESCU, Avocat Alexandru MÂRZA, Virgil MIHAILESCU, în calitate de membri, şi a D-lui Dr. Nicolae GUGUIANU ca secretar, ne-am intrunit la Paris în zilele de 3 şi 4 Noembrie 1962, la cererea D-lui Ing. Agronom Traian Boeru, cu scopul de a preciza dacă domnia-sa a iniţiat, a ordonat sau a participat la uciderea profesorilor Virgil Madgearu şi Nicolae Iorga, crimă care a sguduit conştiinţele Românilor.

In urma probelor produse prin documente şi depoziţiile persoanelor în măsură de a fi cunoscut cum s'au petrecut faptele, Juriul a ajuns la următoarele concluzii, pe care le consemnează în numele dreptăţii şi onoarei, conştient de răspunderea ce-i incumbă pentru lămurirea, imparţială, a acestui trist eveniment din istoria poporului român.

1. - Dl. Traian Boeru n'a iniţiat, n'a ordonat şi n'a participat la uciderea profesorului Virgil Madgearu. D-sa recunoaşte că a făcut parte din grupul care a avut misiunea să-l aresteze, cu scopul exclusiv de a-l pune la dispoziţia Mişcării Legionare, în cadrul măsurilor generale luate pentru arestarea fruntaşilor politici, adversari ai Mişcării Legionare.

2. - Din toate probele produse în faţa Juriului, probe concludente şi decisive, se dovedeşte că, după ridicarea dela domiciliu a Profesorului Virgil Madgearu, Dl. Traian Boeru n'a mai participat sub nici o formă, la restul desfăşurării acţiunii care a decis soarta acestuia.

3. - In ce priveşte arestarea şi uciderea Profesorului Nicolae Iorga, Dl. Traian Boeru n'a avut absolut nici o cunoştinţă de aceasta, fiind complet străin de cele petrecute.

4. - In acelaş timp, Juriul a constatat că hotărîrea Domnului Traian Boeru de a lămuri în ce măsură domnia-sa a avut sau nu vreun rol în desfăşurarea tristului eveniment în cauză, n'a fost o acţiune de ultima oră, ci un gând care-l urmărea de multă vreme şi pentru realizarea căruia domnia-sa a şi întreprins o seamă de iniţiative, de care Juriul a luat cunoştinţă.

5. - Juriul însărcinează pe Dl. Dr. Nicolae Guguianu, secretarul său, cu difuzarea prezentului protocol în întreaga presă românească din exil.

Dat la Paris, la 4 Noembrie 1962

[signature] Gen. Gheorghe Ion
George Uscatescu Col. Ioan Tomoroveanu
[signature]
Guguianu

GENEZA ATACURILOR LUI HORIA SIMA,

este uşor de găsit în broşura Gheorghe Costea . Pentru cine o citeşte cu atenţie află acolo chiar mai mult decât îi trebue să se lămurească.

"odată cu ruptura din 1954, i s'a părut lui Boeru că a sosit momentul să iasă din carantina politică în care îl ţinea Comandantul. A fost cel mai activ agent al rupturii." 1)

"Boeru care altădată jura că el va fi ultimul - care să-l părăsească pe Comandant, s'a năpustit cu cea mai mare sete ca să-l isbească într'un moment greu al vieţii lui." 2)

Ce-l doare pe Horia Sima faptul că eu am ieşit din "carantina politică" şi am fost "cel mai activ agent al rupturii". Ca legionar luptător, eu n'am făcut, şi nu voiu face niciodată politică. De altminteri o activitate politică directă îi este oricărui legionar interzisă de preceptele Mişcării. Cât priveşte că "m'am năpustit asupra lui" este deadreptul o aberaţie. Ca şi cum eu l-aş fi îndemnat să necinstească familia unui Camarad devotat, de mare sacrificiu! (Cazul Costin)

"Boeru a operat ca în Codrul Vlăsiei, convertindu-se în scurt timp într'un fel de eminenţă cenuşie a lor". 3)

Eu şi "eminenţă cenuşie"! Aceasta este direct o supraestimare a posibilităţilor, dar mai ales, a poziţiei mele. Nu există nici un act din trecutul meu legionar din care să reiasă că aş fi urmărit aşa ceva.

"A disolvat şi distrus tot ce mai rămăsese sănătos, substituind acţiunile şi obiectivele mişcării cu acţiunile şi obiectivele lui proprii". 4)

Să fie aşa de prost informat Horia Sima? Nu ştie el nici azi că forţele legionare s'au grupat aproape în întregime în jurul Consiliului Conducător?

Dar spre liniştirea lui îl înconştiintez acum că această regrupare nu serveşte "acţiunile şi obiectivele" mele, Asta pentrucă eu am refuzat din motive precise (nu chestiuni personale.) să mă încadrez în noul grup.

"Boeru şi-a luat angajamentul să-l ajute pe General să devină vedetă politică a românilor din Germania .." 5)

Generalul Gheorghe Ion a devenit "vedetă politică" datorită vreirei mele?. Aşa ceva ar visa să realizeze toţi acoliţii lui Horia Sima, dar asta nu-şi are locul în mintea unui om sănătos!

"In urma acţiunii lui Boeru, în fruntea acestor asociaţtii s'a cocoţat Generalul Gheorghe, iar legionarii devin figuri şterse în jocul politic al altora." 6)

Cum este posibil ca un om întreg la minte să debiteze aşa ceva? Toată lumea ştie că n'am făcut parte niciodată din vreun comitet de asociaţie, necum să fi fost delegat la U.A.R.G., b) din 1955 - 1960 nu am avut aproape nici o legătură personală cu fruntaşii legionari din Germania.

"Finalmente, după ruptura din 1954, Boeru vine către el cu ramura de măslin . O eră nouă începe în relaţiile cu legionarii, din care unicul profitor iese Generalul". 7)

"Din colaborarea cu Generalul Gheorghe, aranjată de Boeru, elementul legionar n'a tras niciun profit, fiind permanent ţinut în subsolul politicei". 8)

---

1) p.1o, 2) p.1o, 3) p.11, 4) p.11, 5) p.12, 6) p.12, 7+8) p.25

Este drept că eu am susţinut şi susţin să se găsească o formulă de colaborare între toate elementele româneşti de bună credinţă şi o poziţie netă de promovarea întereselor noastre aici în exil. Cât de mult"a profitat Generalul" din această colaborare o ştiu aceia dintre legionarii, rupţi de Horia Sima, care încă şi azi mai au o adversitate vădită, deşi nejustificată faţă de D-l General.

Că, elementul legionar a fost ţinut permanent în subsolul politicei, este o afirmaţie bizară şi neavenită, e uşor de dovedit.Legionarii nu trebue să facă politică. Noi nici în ţară sub Căpitan nu am făcut politică în sensul curent al Cuvântului. Dar acum,aici? Ne arde nouă azi să desbatem probleme politice interne româneşti , să ne războim cu partidele istorice sau cu noii botezaţi întru ale politicei, numai pentru a mări zâzania între exilaţi? Sau noi trebue să punem umărul să realizăm o unitate a tuturor celor ce au dragoste de neam şi ţară?

Prin această unitate trebue să se ajungă să se creeze forţa dinamică care să acţioneze şi să realizeze desideratele românismului în pribegie. Că noi vom fi pionii sau conducătorii acestei organizaţii este cu totul secundar. Esenţialul este, noi să putem dinamiza această treabă. Dacă realizăm asta, înseamnă că ne găsim exact în cadrul fixat de Căpitan şi asta e determinant.

"In noua conjunctură şi cu binevoitorul sprijin al puterilor răului, Boeru va face carieră". 9)

Ca legionar "conjunctura" nu poate, nu trebue să mă intereseze niciodată. Va veni vremea în care voiu dovedi cu fapte din trecut că niciodată n'am mizat pe astfel de supoziţii. Cât priveşte afirmaţia, BOERU va face carieră, mă lasă complet rece. Dupa 34 de ani de apartenenţă la Mişcarea Legionară pot să afirm cu conştiinţa împăcată că în afară de şef de cuib, nu am deţinut nici o altă funcţie - deşi mi s'a oferit de nenumărate ori funcţii destul de importante.

Refuzul meu nu era nici modestie, nici teama că nu aş putea face faţă, ci recunoaşterea că nu pot fi la înaltimea unei trăiri legionare perfecte, care să corespundă principiilor de bază pentru selectarea elitei legionare. Judecându-mă pe mine cu o mai mare asprime decât au putut-o face şefii mei, nu am vrut să mă găsesc în impostură.

Pentru aceleaşi motive nu-mi voi permite niciodată să ies din poziţia ce singur mi-am ales şi în care voiu rămâne tot restul vieţi mele.

Deci drumul spre carieră rămâne deschis lui Horia Sima şi tuturor celor ce părăsind linia legionară adevărată sunt apucaţi numai de grija de a parveni politic.

Deaceea Horia Sima se bate cu morile de vânt, când crede că i-aş putea face concurenţă.

Demonstrând în formă şi în fond, de ce mă ataca Horia Sima, trag concluzia că aceste temeri ale lui nefiind întemeiate i s'ar putea sugera să închidă acest capitol de ceartă pentrucă, cu cât va ataca mai mult, cu atât loviturile se vor întoarce în contra lui, ieşind mai terfelit din această dispută.

Asta din cauză că atacurile lui Horia Sima se bazează pe neadevăr şi nedreptate, el fiind stăpânit numai de sentimente josnice şi mai ales pentrucă poziţie lui legionară este total falsă.

Expunând pe scurt care e geneza atacurilor lui Horia Sima contra mea, declar aici:

a) Nu voiu mai răspunde în chestie personală (Iorga-Madgearu) nici unui atac decât în cazul când în adevăr vor surveni elemente

noui de mare importanţă care să determine o astfel de intervenţie.

b) Nu voiu avea liniste deplină până când sistematic, pe bază de adevărsi dreptatenu se vă lămuri definitiv în ce măsură fostul Şef al Legiunii singur sau în colaborare cu alţi fruntaşi au abătut voit saŭ inconştient Mişcarea dela linia fixată de Corneliu Codreanu.

Traian Boeru

SCRISOARE DESCHISA CATRE DL. HORIA SIMA

Domnule Sima,

Toţi oamenii de bună credinţă, vă consideră personal răspunzător de broşura "O punere la punct", apărută sub pseudonimul "Gh.Costea".

Intrucât această publicaţie conţine nu mai puţin de unasutădouăzeci-şi-două de neadevăruri şi răstălmăciri, îmi permit să Vă invit şi să vă rog cu deosebită insistenţă, să comparaţi cu mine în faţa unui Juriu, care să stabilească măsura în care Dvs. aţi fost îndreptăţit sau nu să declanşaţi această lavină de calomnii la adresa mea.

Deşi comportamentul Dvs. este incalificabil, eu mă oblig să dovedesc atât Dvs. cât şi Juriului, că Dvs. în mod conştient aţi întreprins această acţiune spre defăimarea şi discreditarea mea.

Deasemenea îmi permit să vă întreb pe Dvs. şi pe toată lumea: Ce-aţi face Dvs. în locul meu? In Locul celui atât de crunt şi pe nedrept lovit? Sau îmi contestaţi şi ultimul drept de apărare?

Dacă şi deastădată veţi refuza această cale onorabilă, este elementar că societatea vă va considera aşa cum se cuvine.

Traian Boeru

München, 15.7.1964

„HORIA SIMA ESTE UN MONSTRU"
precizează Bădia Gârneaţă

Genova, 3o. Martie 1962

I. Sosit azi aci am găsit scrisoarea D-tale. Din conţinutul ei, m'a surprins faptul sau mai bine zis îngrijorarea D-tale că aş vrea să schimb formula de conducere şi mă rogi să nu mă grăbesc şi să fac totul să se menţină formula actuală.

Nu ştiu sursa informaţiilor D-tale, dar te pot asigura că e de domeniul fanteziei. Nu m'am gândit de loc la aşa ceva, mai ales acum când vin cu gânduri şi planuri mari.

II. Nu ştiu dacă ţi-a căzut în mână şi ai cetit broşura lui Sima "Cazul Iorga-Madgearu", Eu am cetit-o şi m'a îngrozit modul cum se comportă acest monstru. El este, dintre fruntaşii legionari singurul care a fost din primul moment informat exact de cele petre-

cute în cazul Iorga-Madgearu. Mai mult din informaţiile culese de mine încă din 1940, am rămas cu convingerea că el putea să oprească, fiind informat la timp, executarea cel putin a lui Iorga.

Vrea Sima, prin afirmaţiile mincinoase, să se lepede de o vină personală, aruncând în spatele D-tale toată vina?

Numai un om lipsit total de simţul moral, cinic sau inconştient poate să facă afirmaţiile din broşura care poate să pună în primejdie viaţa şi onoarea unui om. Stiind adevărul şi totuş, relatând în forma în care o face în broşură, Sima dovedeste încă odată o înspăimântătoare incorectitudine, iar fapta lui e o mare mişelie. Vom discuta la întâlnire mai pe larg faptul.

Până atunci te salută

cu drag Ilie Gârneaţă

Dl. Racoveanu despre "METAMORFOZA LUI GH. COSTEA"

..... "Mă întrebi dacă am primit broşura lui "Gheorghe Costea " şi dacă am cetit-o.

Am primit-o şi am cetit-o. Si foarte m'am mirat de metamorfoza duhului lui Costea. A fost cu noi, în Buchenwald. Abia de putea vorbi, ca lumea. Si acum, după 20 de ani de poliglotie (şi de trăire în preajma "Comandantului") vorbeşte de "metoda penumbrelor" de "grad de receptivitate", de "forţele care îl pilotează", de "unduiri de şarpe". La tot pasul te loveşti de termini faini, precum: obedienţă, eclectic, meticulositate, epolare ş.a. Intr'un cuvânt: scrie precum "Comandantul"!

Trecând peste iresponsabilitatea cu care autorul broşurii acoperă de insulte şi calomnii pe unii oameni de onoare ai Exilului, două afirmaţii m'au uluit:

I. Afirmaţia că Boeru "s'a adresat legionarilor presenţi, cerându-le să iasă din rânduri "trei trăgaci buni".

II. Că Boeru "ca un apucat i-a luat pe Iorga şi Madgearu şi i-a împuşcat".

Mă rog: autorul n'a aflat de la "Comandant" că cel care a cerut "trăgacii" nu se chema Boeru? Si să nu-i fi spus "Comandantul" că niciunul din cei care "i-a luat şi i-a împuşcat" nu se chema Boeru? Să nu fi aflat bărbatul ce ştia tot satul?

Cele două afirmaţii constitue o mişelie. După un sfert de secol de deformare, scumpa deviză = Luptă, dar nu fi niciodată mişel, s' a ciznovat aşa: Decât să cazi luptând pe calea onoarei, mai bine să învingi printr'o mişelie.(Deviza lui Cârjan de la "Unirea-Tricolorul" Decât să plângă muma, mai bine să plângă mumă-sa.)

Dragul meu. Cu o astfel de Legiune şi cu o astfel de Comandantură va fi greu de scos capul în lume. Asta e!

G. Racoveanu"

FIBRA MORALA - PROFUMO - PUTUROSENIA

Dăm mai jos în fotocopie nişte aprecieri făcute de D-l C.Papanace în "Orientări" No. 71, Aug. 1963 cu privire la broşura apărută sub pseudonimul Gh. Costea.

Păcat că D-l C.P. se opreşte numai asupra unui singur aspect al susnumitei broşuri. O analiză amănunţită a acesteia ar servi foarte, acelora ce ar vrea să marcheze gradul de decadenţă în care s'a plasat fostul şef al Mişcării Legionare.

Foarte probabil că D-l C.P. nu merge mai departe cu aprecierile sale pentru a nu face nici indirect un serviciu redactorului nostru, cu care a avut un diferend personal. Aici fiind vorba pe deoparte de a se restabili un adevăr istoric, iar pe de alta de a servi principiilor de educaţie legionară integrală, ar trebui să dispara aceste "rezerve noite" cari dăunează cauzei comune.

2). - FIBRA MORALĂ. Mulţi şi-au pus întrebarea dacă scandalurile amoroase şi afacerile de spionaj care în ultimii ani au bântuit în Marea Britanie, ţara puritană ce nu dădea spioni, a atins fibra morală a Englezilor. Desigur că a atins-o ,căci,altminteri, nu s'ar fi produs asemenea scandaluri.Incă o dovadă că virusul descompunerii morale purtat în sânge de anumite elemente parazitare şi fără patrie a reuşit sa carieze chiurasa puritanismului englez şi să producă aceleaşi efecte de degenerare pe care alte popoare mai slabe,le-au avut mai de timpuriu. Cazul "Profumo" - ironia întâmplării - a redat mai bine ""puturoşenia" începutului de descompunere a clasei conducătoare,atât de austeră altădată. Totuşi,nu s'ar putea spune că a atins iremediabil fibra morală a acestui popor serios şi tenace. Dovadă este însăşi reacţiunea pe care a produs-o acest caz în opinia publică engleză : nu numai că Ministrul Profumo a fost exclus din viaţa politică (publică) iar "berbantul"Ward s'a sinucis, dar întregul guvern şi partidul conservator care îi dă suportul,riscă să fie compromişi pentru faptul că au putut avea în sânul lor asemenea "căzături morale". Dacă am compara cazul "Profumo" cu cazul "Sima",am deduce cu tristeţe că fibra morală se dovedeşte mai atinsă la acesta din urmă. Fostul "Comandant" nu numai că n'a avut simţul răspunderii şi o ultimă licărire de demnitate de a trage consecinţele urâtei sale fapte, dar în auto-interviewurile ce şi le dă (ultimul publicat într'o broşură sub pseudonimul Gheorghe Costea(pretinde cu neruşinare că "Mişcarea este acolo unde este şeful ei",adică,el,Sima! Dacă acest om fără simţul onoarei şi al ridicolului se poate crampona la conducerea unei Mişcări care are ca scop în primul rând "învierea morală a neamului românesc" este deprimant să vezi că mai există legionari,fie şi puţini (unul dintre aceştia se făleşte că are "calitatea de veteran al Gărzii de Fier,cel mai vechiu în mişcare după întemeietorii ei") s'a degradat,devenind un simplu paravan al imoralităţii), care continuă a sta într'o poziţie atât de lamentabilă. Această insensibilitate trădează o fibră morală congenital şubredă. Oamenii aceştia n'au înţeles nimic din marile roluri ale Mişcării Legionare în sânul Poporului Român şi în lume.

...

IN SLUJBA ADEVĂRULUI

"Am cetit broşura D-lui Horia Sima "O punere la punct ...".

Această publicaţie explică şi împlineşte atât tragedia Tării, cât şi a exilului românesc, şi anume: ura blestemată şi veşnicul război fratricid dintre noi românii.

Dăm mai jos dovada mistificării cu ştiinţă a realităţilor şi falsificării adevărului din aceasta broşură.

Astfel:

Citate din d-l Sima:

Pag.4, pt.4: "In timpul şederii la Rostock şi apoi în lagăr, Boeru nu a fost sgârcit cu destăinuirile."

Adevărul:
Niciodată Boeru n'a făcut destăinuiri de acest fel; nici nu putea să facă din moment ce şeful echipei şi autorul afacerii Iorga-Madgearu, cu care eu am stat personal de vorbă, numele lui mi-era cunoscut încă din ţară - se afla cu noi în lagăr.

"... erau tinuţi la marginea grupului."

Inexact, fiindcă în lagăr Tr. Boeru a fost consilierul lui N.P. şeful grupului, fiind considerat de legionari ca unul din capetele cele mai clare şi eminenţa cenuşie a conducerii; de aci şi antagonismele dintre el şi N.P.

Pag.7, pt.6: "Ce-a căutat omul acesta în Mişcare, care toată viaţa a umblat după combinaţii, învârteli şi afaceri. E un tip pe care nu-l interesează în fond decât coloanele de profit şi pierderi".

Adevărul este că tocmai pe baza specialităţii sale, d-l Sima a numit pe Tr. Boeru Director G-l al Cooperaţiei, iar în privinţa coloanelor de "profit şi pierderi", sfătuesc pe d-l Sima să se informeze la faţa locului, care este legionarul care a sacrificat mai mult pentru Mişcare în exil şi a ajutat pe simişti să-şi realizeze o existenţă omenească. Cine este legionarul care a ajutat permanent în dreapta şi'n stânga, mai ales Organizatiile şi instituţiile româneşti din exil?

Pag.19, alin.2: "Eu am luat act de declaraţiile categorice ale lui Boeru, faţă de Borobaru şi Ilie Niculescu etc.".

D-l H. Sima aduce aci un martor mort, pe Ilie Niculescu; pe de altă parte am stat de vorbă cu d-l Borobaru în legătură cu momentul Iorga-Madgearu şi am fost amândoi de acord perfect asupra numelui conducătorului echipei de execuţie, nume ce nu este Tr. Boeru. - Din motive uşor de înţeles rog pe D-l Sima să nu mă forţeze să dau acest nume în vileag.
In Misc.Leg. începând cu mine, am făcut toţi, foarte multe greşeli. Ar fi foarte potrivit ca cel puţin acum la bătrâneţe să ne pocăim şi să nu ne dăm poalele peste cap. Rufele negre, cari dau apă la moara duşmanilor noştri de moarte, se spală în familie.

Pag.2o, alin.I: "Voia să pună mâna pe o fabrică din jud. Prahova, achitând o sumă ridicolă..a venit omul la mine, mi-a arătat loviturile pe faţă, i-am cerut scuze,..s'a anulat operaţia etc.".

Boeru a cumpărat fabrica Scăeni în 194o, iar în 1941 a vândut-o cu procură în regulă trimisă în ţară, iar preţul vânzării i-a fost trimis prin Feldpost în Germania. Vânzarea s'a făcut după lo luni de la cumpărare. Eu am fost de faţă când Tr.Boeru a predat lui N.P. din această transacţie, cota ce revenea Mişc. Leg., sumă pe care N.P. a trimis-o D-lui Sima la Berkenbruck.

Cum putea Boeru să vândă fabrica, dacă D-l Sima "şi-a cerut scuze şi a anulat" vânzarea ei? Nimeni, dintre cei ce cunosc stările de atunci, nu poate fi atât de naiv să creadă o asemenea poveste. Iarăşi dialectica ce caracterizează tot conţinutul broşurii. Mai ales povestea cu „scuzele" e o adevărată perlă. "D-l Sima a devenit apostolul Sionismului!"

Pag.21, alin.I: "Pe Boeru l-am cunoscut vag..."

Şi aci deasemenea, o mare inexactitate. Toată lumea ştie că Boeru încă în prigoana din 1938 a fost un strâns colaborator al D-lui Sima, a fost închis de Carol II în lagărul de concentrare dela Vaslui, a organizat lovitura de stat din 3 Spt.1940, a deţinut o funcţie superioară în statul legionar, foarte înaltă chiar, la Rostock şi Buchenwald a fost consilierul permanent al Grupului, iar când N.P. a devenit imposibil, cum îi era firea, tot Boeru a determinat îndepărtarea lui dela şefie şi trimiterea la grupul Sima în Sachsenhausen; la Viena a avut o discuţie atât de violentă cu D-l Sima încât între ei s'a produs atunci ruptura definitivă şi în fine, în exil, mai târziu, a fost unul dintre legionarii cari au detronat, sau mai bine zis, a condus acţiunea detronării D-lui H. Sima, - din care cauză, îi poartă astăzi sâmbetele.

Concluzie

In calitatea mea de fost inspector în Siguranţa Statului, cunoscând încă din ţară toate realitaţile,

-Răspunderea pe care eu o resimt faţă de Naţia noastră precum şi
-Respectul pentru adevăr şi pentru cetitorii broşurii D-lui Sima,
-Lipsa de decenţă cu care autorul duce de nas opinia românilor din exil, mai mult-
-Atacul contra încheierii unui juriu de onoare care, trebue să se ştie, că este obligat să lucreze după legi extrem de severe, pe cari, le ignorează, ceeace nici-unui cavaler nu-i este îngăduit, şi în general-
-Toată rabulistica şi dialectica broşurii,

m'au determinat să intervin pentru stabilirea adevărului pur.-

Mie nu-mi este permis să tolerez ca din acest nefericit moment Iorga-Madgearu, să se bate monetă ieftină sau-pentruca sfâşierea exilului să nu mai ia sfârşit- să se facă din această tristă problemă o nouă afacere Dreyfus şi mai ales, ca D-l Sima să arunce cu invective şi să lovească pe un fost colaborator şi subaltern, care ani de zile cu preţul vieţii l'a urmat şi servit cu credinţă. Nici unui şef nu-i este permis o atare transgresiune. Nu este legionăreşte să loveşti un camarad, când ştii sigur că el este nevinovat.

De necrezut, dar ăsta e adevărul!

---

x) In aceasta discuţie:
a) Tr. Borobaru nu a schiţat sub nici-o formă şi nici nu mi-a confirmat aserţiunea d-lui H.S. că Tr. Boeru ar fi făcut acea "declaraţie categorică" în faţa lui şi a lui Ilie Niculescu.
b) La fel, nici vorbă că Tr. Boeru ar fi iniţiat, condus sau executat răpunerea celor doi profesori.

In concluzie, Tr. Borobaru mi-a afirmat, că nici dânsul, ca şi mine, nu-l consideră vinovat pe Tr. Boeru.

V. Comanescu

INCA O MARTURIE EDIFICATOARE

Aurelio Rauta

Montalbán, 5
Tel. 221 94 86
Madrid-14

In legatura cu conținutul broșurei: O PUNERE LA PUNCT, publicata de Gheorghe Costea, la Madrid in 13 Mai 1963, formulez urmatoarea

D E C L A R A T I E

1. La pagina 12. Nu cunosc tipografia Benzal, nici pe propietar, nici unde se afla. Nu am lucrat acolo niciodata.

Nu am stiut nimic de cartea D-lui Horia Sima, nici de pregatirea ei, nici de publicarea ei, pana in ziua primirii ei prin posta, la adresa mea, in luna Iunie 1961.-

Nu finantez si nici nu contribui la finantarea colectiei DACOROMANIA.

2. La pagina 26. Nu este "greu de precizat ce legaturi exista intre Boeru si Rauta", pentruca insusi autorul o declara la pagina 12, randul 22: "La Madrid Boeru are un bun prieten ..." Cred ca este suficient de precizat, pentru ci e considera, inca, prietenia un dar atat de nobil si atat de greu de pastrat.

Brosura amintita contine inca o serie intreaga de neadevaruri, usor de remarcat pentru cei ce cunosc cum au stat lucrurile, indeajuns de bine cunoscute si de mine. Nu vreau sa le enumar, pentruca aceasta declaratie nu vreau sa fie polemica, ci sa restabileasca un adevăr in legatura cu mine.

Madrid 10 Septembrie 1963

Rauta

SCRISOARE DESCHISA

lui

Gheorghe Costea

prin care imi ingadui sa fac cateva observatii la cele afirmate de autorul acelei triste si nedemne scrisori din luna Mai 1963,in care isi permite sa ponegreasca pe un vechiu prieten si camarad.

A) Astfel de scrisori scriu si Costea Josiv,Popa Borsa, Vasile Cristescu,Vojen s.a.,in Glasul Patriei,adica scriu si ei scrisori pline de venin,de ura,de barfeala si critica nefundata fie fata de ei insisi fie fata de miscare si tot trecutul lor fie apoi atacand pana si pe Capitan.

Am convingerea ca in fondul lor intim si sufletesc isi plang singuri de mila. Daca ei fac astfel de scrisori noi stim de ce o fac. Cartea "PITESTI" ne spune de ce.

Gheorghe Costea nu-i in situatia lor. El n-are nici o scuza si nici macar nici un drept de a arunca cu noroi intr'un prieten si camarad,caci Tr.Boeru era prieten la toarta cu el in toate lagarele: la Vaslui,la Rostock,la Buchenwald.Tr.Boeru era mereu in miezul problemelor,era prezent la orice consfatuire. Era foarte aproape de Nicolae Patrascu,care mereu ii cerea sfatul.

B) Apoi,cand cineva pune pe hartie un gand sau o stare de fapt acestea trebue sa fie a d e v a r a t e. Asa am invatat.Asta ne este legea,legea pe care scrisoarea lui Costea n'o aplica, CACI:

a) nu este ADEVARAT ca fratele Aurel Rauta ajuta sau subventioneaza DACOROMANIA. De ar face-o ne-ar usura enorm sarcina materiala cu care ne framantam.Cum am razbit pana acum o stiu cei carora mereu le-am cerut sa ne ajute si o stiu cei cari m-au ajutat. M-au ajutat stiind ca ajutorul lor merge la tiparitura ci nu in buzunarul celui care indemna pe Rege sa ne bage in insula serpilor.

b) NU ESTE ADEVARAT cazul cu tipograful.Dupa citirea scrisori lui Costea,indata m-am sesizat si m-am dus sa vad ce-i adevarat din cele ce se afirma. Am constatat ca tipograful nu-l cunoaste pe A.Rauta.La intrebarea daca ar fi putut vedea manuscrisul respectiv mi-a raspuns ca e imposibil dat fiind ca acestea se pot vedea numai de cel interesat si numai cu aprobarea lui. La cateva zile intalnind pe A.Rauta,la fel l-am intrebat de cunoaste pe tipograf la ce mi-a spus ca nici nu stie unde sede necum sa fi fost in tipografie. Nici unul din ei doi nu stia daca eu am vorbit cu celalalt.Facusem investigatia doar ca sa ma conving pe mine insumi. Si m-am convins! Si toti cei de buna credinta trebue sa constate ca cele afirmate de Costea...sunt doar neadevaruri...si cand doi iti spun ca esti beat,du-te acasa si te culca...spune zicala.

C) Multe ar mai fi de spus in jurul acestei scrisori si a initioatorului ei dar mi-e lehamite sa le mai pun pe hartie ca prea sunt dureroase sa le mai fluturam prin ferestre.Dumnezeu sa-l lumineze inima si sufletul ca sa revina la drumul cel adevarat caci asa-i sta bine unui om de omenie.

25 Sept.1963

Dr Ion Flesariu

"Buenos Aires, 17 August 1963

Domnule Costea,

Iţi scriu pentru a restabili un adevăr şi nu ca să fac polemică cu Dta, fiindcă îţi cunosc pregătirea intelectuală şi de aceea ştiu că altcineva va răspunde rândurilor mele, iar Dta vei iscali orice, ca şi în cazul broşurei: "O PUNERE LA PUNCT. Răspunderile lui Traian Boeru în cazul Iorga Madgearu".

Nu mă gândesc să-l apăr pe Traian Boeru şi, ca atare, să nu fie luată presenta ca o apărare. N'am fost prieten cu el, dar nici nu pot să accept difuzarea calomnei ce i se aduce, la pag.8 al l,când se afirmă: "In lagărul Vaslui, unde am fost împreună, s'a strecurat câne-câneşte .... Mă întreb până astăzi ce pene a lăsat Boeru în mâna poliţiei".

Ca şi Dta, am fost şi eu în lagărul de la Vaslui, şi, pentru că te întrebi şi astăzi, ce pene a lăsat Boeru ... (pentru ca să-ţi curm coşmarul, care nu te lasă să dormi), te lămuresc, cu rugămintea de a repara rândurile calomnioase de la pagina citată, dacă într'a - devăr eşti cinstit sufleteşte când spui la pag.3o: "Există un patrimoniu comun de apărat, istoric şi spiritual, peste orice divergenţe actuale...".

Ştiu de la Pâsu Antoniu, care în acel timp era şeful legionarilor din lagărul de la Vaslui, că a dat ordin la lo fruntaşi legionari, din diferite părţi ale ţării, să dea declaraţia cerută de autorităţi, pentru că aşa credea el, că este în interesul Legiunii.

Cum formula primă, afişată de autorităţile militare de a ne desolidariza de Căpitan şi de Mişcare, nu fusese luată în considera - ţie de nici un legionar, paznicii noştri au schimbat această for - mulă în sensul următor: "Declar pe cuvânt de onoare că mă voi abţine a face propagandă politică".

Temerea comandamentului legionar din lagăr era că autorităţile militare vor să facă numai o triere. Pentru a pune la probă sinceritatea paznicilor, Pâsu Antoniu a dat ordin ca lo legionari - de care vorbesc mai sus - aleşi din toate unghiurile ţări, elemente cu un trecut în mişcare şi de credinţă legionară, să dea declaraţie, din care facea parte şi Boeru. Spre surprinderea multora-după cum văd şi a d-tale. Cei lo au fost eliberaţi.

Această echipă a părăsit lagărul înainte de a fi ucis Căpitanul şi înaintea mea şi a d-tale.

Motivele pentru care a dat ordin Antoniu, ca cei lo să dea declaraţie şi să iasă din lagăr, mi le-a mărturisit chiar atunci. Şi să nu uităm, că acest martir al Legiuni, Pâsu Antoniu, a rămas în lagăr şi a fost asasinat în noaptea de 21/22 Sept. împreună cu alţi camarazi ce au fost ucişi mişeleşte.

D-ta, D-le Costea, erai atuncea un muşchetar. Nu aveai acces la informaţii, nu erai consultat şi nici nu ţi se făcea confidenţe de conducerea grupului legionar.

Cu stimă
Avocat N.ARNAUTU

N.B.
In conformitate cu cele învăţate de la Căpitan se trimite o copie si D-lui Traian Boeru, cu care n'am avut corespondenţă şi nici nu l-am mai văzut din lagărul dela Buchenwald, acum 2o de ani, când raporturile erau după cum ştii "câne-câineşte".

N.ARNAUTU"

PEDEPSIREA CALOMNIATORULUI HORIA SIMA
(dintr'o scrisoarea a D-lui N. Guguianu)

Scriind aceste rânduri n'am intenţia să alimentez cu argumente noui întreţinerea unei controverse care se prelungeşte inutil în jurul cazului Traian Boeru - Horia Sima.

Origina acestui conflict, care constă în acuzaţiile aduse de fostul şef al Mişcării Legionare în contra D-lui Traian Boeru au fost suficient lămurite, deci orice insistenţă asupra acestui subiect este de prisos. Cetitorul cinstit şi obiectiv dornic de a cunoaşte adevărul a avut posibilitatea să se informeze pe deplin şi să-şi dea seama de netemeinicia acestor acuzaţii.

Odată lămurită chestiunea nevinovaţiei lui Traian Boeru în comiterea celor 2 crime politice se pune imediat în cauză aspectul grav el acestei probleme şi anume: pedepsirea calomniatorului şi eliminarea lui pentru todeauna din viaţa politică românească. Pentrucă chestiunea reabilitării morale şi penale luată ca o preocupare personală pornită dintr'un imbold subiectiv de autoapărare deci cu consecinţe limitate la cazul şi persoana în speţă, nu poate fi considerată ca un scop în sine. Deci odată adevărul cunoscut şi cazul personal al lui Traian Boeru lămurit, urmează ca o consecinţă logică deschiderea dosarului fostului şef al Mişcării Legionare.

Oricât de imorali şi corupţi au fost unii din şefii partidelor democratice, totuşi n'au îndrăznit niciodată sa folosească mijloace aşa de infame în lupta politică. Un echivalent demn de comparaţie al metodelor simiste poate fi găsit numai în perioada stalinistă cu intentări de procese răsunătoare şi condamnări la moarte pentru crime imaginare.

Dacă Dl. Horia Sima era de bună credinţă şi avea probe sau cel puţin convingerea vinovăţiei lui Boeru, dece nu s'a prezentat în faţa Juriului de Onoare unde a fost invitat ca martor, sau dece n'a trimis acele probe?

S'ar putea presupune ca Dl. Sima nu cunoaşte adevărul faptelor sau nu-şi mai reamintea cu precizie cele întâmplate. Errare humanum est ...

Dar continuarea campaniei de calomnii, direct sau prin oamenii săi de casă, fără să aducă probe, contrazice şi această ipoteză şi dovedeşte încăodată că Dl. H. Sima este total de rea credinţă şi dispreţueşte complect adevărul.

Mai mult Dl. H. Sima abuzând de naivitatea şi credulitatea câtorva fanatici cari mai sunt încă convinşi de "infailibilitatea comandantului", folosind aceleaşi mijloace infame, încearcă să discrediteze prin calomnii grosolane pe acei cari bazaţi pe probe irefutabile şi-au mărturisit public convingerea lor asupra nevinovăţiei lui Tr. Boeru.

Deasemenea este necesar să precizez că acuzaţiile aduse contra D-lui Sima nu trebuesc confundate şi considerate ca atacuri adudibăcie de complicii săi conştienţi sau nu, precum şi de aliaţii se în contra Mişcă-rii Legionare. Această confuzie susţinută cu tul de disciplină şi solidaritate nu trebue să însemne eliminarea răspunderilor personale şi nici însuşirea şi tolerarea abuzurilor, necum greşelilor săvârşite sub masca şefiei.

Primul semn de sănatate şi regenerare morală este eliminarea pentru totdeauna din viaţa publică românească şi pedepsirea acelora cari au nesocotit principiile de adevăr şi dreptate, ce au stat permanent la temelia vieţii noastre şi constituiau forţa şi invincibilitatea noastră.

In speranţa acestei renaşteri spirituale, preţ al unităţii şi zălog al victoriei noastre, eu înscriu în şirul lung al acuzaţiilor aduse în contra fostu lui şef al Mişcării Legionare încă două puncte:

1) Incercarea de asasinare morală a lui Traian Boeru.
2) Calomnii şi insulte grave aduse în contra unor personalităţi ale refugiului românesc. Pentru tribunalul istoriei îi pregătim deasemenea D-lui Horia Sima, dosarul cu rechizitorul respectiv pentru ca generaţiile ce ne vor urma să evite orice confuzie posibilă.

N.Guguianu

Să apărăm Mişcarea Legionară, cu toată puterea noastră, împotriva a tot ce ar putea s'o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere, sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă macar, înalta-i linie morală.

"Circulari si Manifeste", pag.125, (109/51).

Mai bine să se încredinţeze soarta Ţării unui înţelept fără talent, decât unui talent lipsit de înţelepciune.

"Circulări şi Manifeste", pag.79, (67/51).

D:S A S T A M L A S F A T

Scrisori si raspunsuri

SFATUL MEU DE MATUSA LEGIONARA

"D-l Codreanu nu numai că da sfat de cinste şi omenie dar întradevăr a şi trăit-o cinci ani cât au stat Maestrul Cotrus la noi ne povestea de D-l Codreanu că era întradevăr ca un sfânt,la statura şi la vorbă.Dumnezeu să-l odihnească că amară viaţă i-au făcut cruci de politicani care jefueau ţara de toate şi pe poporul român al ţinea cu promisiuni din neam în neam,şi admiram curajul său când au ajuns deputat,cum a cerut la mişei de deputaţi ca să aducă înapoi tot ce a furat dela ţară.

Imi place să cred că pasul Dvs.de împăcare să fie izvorul de unire şi dragostea de fraţi pentru a realiza voinţa Căpitanului nostru şi pentru binele comun şi cum ne spunea Maestru Cotrus,pentru bunul nume de români,cu cinste şi omenie care este doctrimă legionară,şi sper că diferenţele de opinii între legionari se pot justifica frăţeşte şi să nu mai folosiţi atacuri unii contra altuia,cum de exemplu Vatra,şi dacă D-l.Sima nu are talentul nici bună voinţă a colabora cu onoare şi pentru onoarea neamului care vă trudiţi să-l salvaţi şi să-l reprezentaţi în faţa lumii,trebue înţelegere,şi sacrificiuri personale,din toate părţile şi interese personale nu au loc în legiune,dogma lui să fie respectată intactă şi numai aşa veţi fi victorioşi,de certe şi însulte chiar şi celor vinovaţi să se justifice amicabili şi înlăturate pentru totdeauna ,pentru că numai pagubă morală şi materială v-a aduce la toţi,nimenea nu câştigă de ambiţii personale şi de desbinări.Care nu vor să se reculeagă lăsaţi-i

---

Acolo unde nu este dragoste,nu este viaţa legionară.
Priviţi un moment această viaţă legionară şi înţelegeţi ce ne leagă pe noi,pe toţi, unul de altul,pe cei mari şi pe cei mici, pe cei săraci şi pe cei bogaţi,pe cei bătrâni şi pe cei tineri.
"Pentru Legionari",pag.301,(334/51).

---

afară şi uitaţi de ei ,fiind că profitează numai duşmanii neamului dela neînţelegerile legionare şi Dvs.care aveţi bună voinţă,mergeţi înainte cu cei care vor să vă înţeleagă şi urmeze;exilul românesc este aşa de împărţit şi desbinat şi aşa de târziu v-aţi dat seamă că aşa numai noi pierdem,şi duşmanii câştigă drepturile noastre,sfatul meu de Mătuşă legionară din care atâţia rude nevinovaţi sufere astăzi prin închisorile roşii şi pe.Dr.Ion Banea l'au ucis cu Căpitanul nostru fără nici o judecată justă ne vinovaţi de a fi atînşi. Includ o mică contribuţie în speranţă să văd pe toţi uniţi cu acel simţ frătesc şi pur românesc de neam de eroi." Aşa ne scrie D-na Brezeanu.

Mult stimată şi dragă Mătuşă Brezeanu,

Cuvintele Dv.pline de vigoare şi de mare simţire românească şi legionară,ne-au mers direct la inimă.Exilul românesc împărţit şi desbinat,dă în adevăr apă la moară duşmanilor noştri.Noi vrem din tot sufletul să ne trudim pentru unirea tuturor fraţilor români de mare credinţă şi trăire, chiar dacă nu au fost legionari.Dar mai întâiu pe drumul credinţei adevărate în mare dragoste, că numai aşa e posibilă unirea. Noi am fost de un sfert de veac târâţi în fărădelege,alături de drumul cel devărat. Şi păcatul mare a fost că noi nici nu ne-am dat seama de asta. Am crezut că e bine să mergem pe calea lui Horia Sima,care într'adevăr era calea Necuratului. Deabia acum vedem că el ne-a frânt aripile,ne-a târît în iad,el vroind în primul rând să ajungă mare,să facă politică,şi de spiritul creştin adevărat şi de educaţia sfântă legionară nu a avut trebuinţă. Horia Sima a fost dibaciu în vorbe mari,sunătoare,dar goale,fără conţinut şi adevăr creştin şi legionar.Că trăirea adevărată a fost distrusă decând el a condus Legiunea.Erezia e mare,mai mare nici că se putea.Trebue să fim foarte cu grijă ca să ieşim la limanul adevărului.
Şi astăzi mai sunt lângă Sima atâţi legionari buni cari nu văd că el s'a îndepărtat dela adevărata credinţă.
Mai este o mare greşală că sunt atâţi comandanţi şi fruntaşi legionari,oameni cu condei bun şi înţelegere care s'au lepădat de mult de Horia Sima,dar nu au explicat pe dreaptă credinţă de ce au făcut-o şi de ce nici-un legionar adevărat nu mai poate rămâne lângă el,pentrucă prin această convietuire se situiază în afară de Legiune.
Noi vom publica nu numai tot ce ni se trimite contra lui Horia Sima,ci şi tot ce ni se va trimite şi pentru apărarea lui.Trebue însă să fie cu bunăcuviinţă şi încadrată în adevărurile mari ale Căpitanului nostru.
Justificarea (aşa cum scriţi Dv.)să fie frăţească în adevăr si dreptate. Că cine umblă numai cu minciună,intrigă şi vorbă de ocară,ăla şi-a vândut sufletul Necuratului.
Păcat mai mare ca asta,nu există.
D-Voastră duceţi vorbă de dragoste şi adevăr mai departe.
Asta trebue s'o facem cu toţii şi în lumea românească (chiar la acei cari azi nu au înţelegere) şi în lumea străină.Să ne putem arăta vrednici de Căpitanul nostru de maestrul Aron Cotruş şi toţi fruntaşii legionari,cari au fost asasinaţi mişeleşte pentrucă au mărturisit credinţă adevărată.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Traian Boeru

"Echipa morţii" nu se poate menţine..

Ne permitem să dăm aici în fotocopie un pasagiu dintr'o scrisoare personală (nesortită publicităţii). Nepublicând numele,profesia şi adresa corespondentului,vrem să nu comităm indiscreţie.

Pag.5: Afirmaţiile "Noi nu avem nimic de retractat din tot ce Căpitanul nostru a stabilit până în 1938.Dogma lui rămâne intactă" şi restul paginii nu pot fi susţinute.Indreptarul nostru nu poate fi un om,ci numai Omul-Dumnezeu,Cristos.Numai dogma şi învăţătura lui Cristos trebue să rămână intactă.Nu putem face dintr'un om un idol. Toată onoarea se cuvine lui Dumnezeu.Iar noi dupăce ne-am făcut datori trebue să zicem cum ne-a învăţat Cristos:Slugi netrebnice suntem,am făcut ceeace trebuea să facem,deci nu un om trebue ridicat în slavă, ci Isus.Deci nu "ce a zis cutare",fie el oricât de mare,ci "ceeace a zis Isus".Desigur acel "cutare" ne poate servi ca pildă de a urma pe Isus.Democraţie înseamnă guvernare pentru binele poporului.N'a fost binele poporului idealul lui Codreanu?Dece atunci să nu fim democraţi? Socialismul creştin,într'adevăr creştin,e formula ideală pentru binele societăţii.Se înţelege,învăţătura cea mai sublimă nu foloseşte nimic dacă nu e pusă în practică.Trebue să imităm dragostea şi abnegaţia primilor creştini,cari distribuiau între sine tot ce aveau şi nu duceau lipsă de nimic şi erau admiraţi de păgâni cum se iubeau.

"Echipa morţii" nu se poate menţine.Cât timp Legiunea e o mişcare particulară,conducătorii ei nu au drept să dea ordine de execuţie.Trebue luate alte măsuri: Selecţionare în admitmiterea la mişcare.Deviaţioniştii trebue admoniaţi şi ajutaţi moraliceşte să se îndrepte şi dacă nu se îndrepta,să fie excluşi din mişcare.N,,mai autoritatea statală legitimă poate da ordine de execuţie,după normele justiţiei

Pag.8,2)de jos: Naţional-Socialismul şi Fascismul au avut şi părţi bune,dar şi multe părţi rele.Cine poate aproba metodele lor de teroare Cine poate aproba deslănţuirea războiului de către Hitler sau cucerirea Abisiniei de către Mussolini sau lupta lui Hitler contra creştinismului

Pag.15,rând.13-14 de jos: Credeţi că ordinul de a aresta doi dintre oamenii politici vinovaţi de prigoana deslănţuită,era legitim?

Pag.20,rând.26-27 de jos: E permis a executa orice ordin când cinev se află sub comandă?

Pag.30,rând.6-7 de jos: Principiul "Legionarii vor merge uniţi chiar pe un drum rău(greşit)" e greşit.

Pag.34 : Kennedy nu poate fi numit atletul lui Cristos.Bun creştin fost,dar nu prea înflăcărat şi curajul creştinesc i-a lipsit câteodată Ce a făcut pentru desrobirea României şi a celorlalte ţări robite?I-a pus în vedere URSSului să dea libertate acestor ţări? - Se scrie: creştin,creştinism,fiindcă derivă dela Cristos,nu dela Hristos sau Christ

Rostul publicării este dublu: 1)Vrem să arătăm cum se judecă"neprietin". 2)Problemele ridicate prezentând o importanţă,vrem să le lămurim cel puţin sumar:

a)Noţiunea de dogmă nu este legată indisolubil de învăţătura creştină. Legiunea are şi ea o dogmă pentrucă sunt stabilite atâtea principii care în totalitatea lor formează îndreptarul spiritual-educativ al învăţăturii lui Corneliu Codreanu. El a hotărât că noi trebue să tindem către linia bisericii creştine (care se găseşte cu mult deasupra liniei legionare) care singură e perfectă. 1/

b)Căpitanul nostru a fost contra oricărei idolatrizări a lui. Sunt atâtea exemple de unde se vede că El n'a dorit niciodată să se facă uz de persoana lui necum să promoveze un cult personal. Chiar numele "Căpitanul" trebue să marcheze o despersonalizare.

c)Acuză că noi am fi fost antidemocraţi şi deci nu am fi vrut binele poporului ar constitui un obstacol serios în adaptarea noastră la formele democratice de după războiu. Asupra acestei teme vom publica poate chiar în numărul viitor un studiu lămuritor.

d)Nu a existat nicăeri în lumea creştină o formă politică de socialism mai perfectă decât cea propăvăduită de Corneliu Codreanu. "Să înceteze exploatarea omului de către om" şi atitudinea creştină a Căpitanului stau chezăşie acestor afirmaţii.

e)Aproape toată lumea care nu aprofundează învăţătura şi istoria Mişcării, cade victimă acestei erori. Niciodată şi nicicând nu există o dovadă că, Corneliu Codreanu ar fi dat ordin de execuţia cuiva. Echipa Morţii era cu totul altceva. Aşa s'au chemat echipele de legionari, cari erau gata să moară, să se sacrifice pentru crezul Mişcării. Era dispoziţia totală de a lupta contra îngerinţelor jandarmilor şi poliţiştilor pentru realizarea crezului legionar. Echipierii nu erau înarmaţi!

f)Kennedy trebue să fie numit atletul lui Christos. Hotărârea cu care el era dispus să acţioneze contra comunismului, tocmai din convingerea lui creştină şi din poziţia lui de preşedinte al celui mai puternic stat din lume, îndreptăţeşte la aceasta.

Regretăm că nu putem să extindem răspunsurile noastre.

1/Sublinierile din textul scrisorii sunt ale noastre.

Credem in superioritatea nepieritoare a principiului Bisericii Creştine ! "Circulări si Manifeste", pag.1o9

Legiunea apără altarele Bisericii pe cari duşmanii vor să ni le dărâme. "Cărticica Şefului de Cuib", pag.2

N.N. "Dece îl ataci pe P.V. şi încă în aşa termeni?"

Atacul contra lui P.V. "în aşa termeni" vrea mai mult să arate că aşa nu e bine. Adică e un fel de a-l face să înţeleagă cel puţin acum cum trebue să scrie. De zece ani l-am tot sfătuit că cele 5% venin pe care le împrăştie prin "Vatra" au un efect catastrofal pentru linia de ţinută înaltă a unei reviste scrisă şi condusă de cel ce a stat direct sub comanda Ing.-lui G. Clime.

N.N. "Dece dai în H.S. şi P.V. în acelaş timp? Din punct de vedere tactic ... apoi ai în V. un aliat".

Nu voim să fim tactici şi mai ales nu voim în nici un caz să avem un aliat în P.V., atâta vreme cât nu - şi vine în fire. Să revină la matcă şi atunci totul e în ordine. Să scrie numai ca un legionar, să mărturisească asta, să-şi îndemne şi colaboratorii legionari să se manifeste ca atare (nu să-laude pe Pamfil Seicaru) şi mai ales să se apuce să lucreze pozitiv. Atunci noi îl vom îmbrăţişa frăţeşte - fără rezerve.

N.N. "Fără îndoială, că pasiunea ta este îndreptată spre cea mai lăudabilă şi frumoasă iniţiativă: aceea de a restaura adevăratele principii legionare".

Nu e vorba aici de o iniţiativă oarecare, ci de un strigăt de alarmă contra acelora ce doresc azi să deviieze legionarismul pur, crezând că e necesar să se încerce diverse formule politice, sau de adaptare la nişte conjuncturi oarecare. Răbufnirea aceasta a izvorît în sufletele chinuiţe a sutelor de legionari răzleţiţi pe întregul glob. Noi suntem numai un slab ecou al dorinţei generale de a se întreprinde ceva major pe linia de realizări legionare.

N.N. "Revista are o copertă de "foaie parohială" - nu mi-a plăcut. Nici titlul, nici formatul. Vezi că la fel gândesc toţi de aici (Jartă-mă că-ţi spun atât de crud adevărul , însă între noi e mai bine aşa".

Cu bunul nostru prieten suntem în corespondenţă să/lămurim dacă nu cumva această apreciere puţin măgulitoare nu are o cauză mai profundă, ce depăşeşte necesitatea apariţei foii noastre.

N.N. "Părerea mea: "Coperta este o inspiraţie extra-ordinară , ca titlu şi imaginea îngerului întâmpinând cu crucea. Este ceva neîntâlnit sau ceva ce n'am văzut eu în iconografia bisericească. ...
Cuprinsul însă, răstoarnă total semnificaţia copertei. E un mare păcat.
O răfuială, o nouă zâzanie ... exemplul oribil prezentat de "Vatra" lui Vălimăreanu ... nu-i da drumul public ..."

Credem că e o mare, forte mare neînţelegere. Nu zâzanie, nici răfuială, ci o desbatere chiar în termeni tari, o unor probleme pe care alţii prin scrisul lor le-au coborît la un nivel de mahala!
Noi promitem să schimbăm fundamental şi tonul şi forma dacă preopinenţii noştri revin acolo de unde cu toţii am pornit.

N.N. "Mă alătur acestei activităţi şi îmi pare foarte bine că v'aţi hotărît s'o începeţi chiar singur ... şi vă voi ajuta cu colaborarea mea ... Eu, deci, cu repertoriul de proble - me cu care vă stau la dispoziţie, va trebui să aştept ...De problemele noastre interioare eu, în speţă, nu mă ocup ....

Problemele noastre interioare, pe teren, în mine se rezolvă în sensul de atitudine; se reduc la poziţia şi comportamentul meu..."

Dăm acest extras pentru a face mai uşor înţeleasă dorinţa noastră de a stimula tocmai aceste atitudini pozitive în a reactiva desbaterea publică (nu în contro - versă) a principiilor de viaţă legionară.

N.N. "Sigur că orice început e greu, e curios, e nesigur şi chiar plin de greşeli ...
Astea toate odată ştiute, critica nu trebue să te omoare şi să te slăbească ...
Ai ieşit dintr'o dorinţă sinceră de a contribui în mod pozitiv la o ameliorare a situaţiei noastre legionare ...
... începei să-l demolezi pe Vălimăreanu "aproape" cu aceleaşi fraze.. Te asigur că V. e mai agil decât tine în branşă ..."

Ne vom strădui, cu bunăcredinţă şi bunăvoinţă, să învingem toate greutaţile, chiar dacă ele vor fi " agile" sau altcumva pentrucă noi nu vom merge decât pe drumul adevărului pentru dreptate.

N.N. "... grije ... la toate iniţiativele ce se "intenţionează" în Mişcarea Legionară din refugiu. Dar mai sunt şi alte lucruri ce înconjoară aceste iniţiative şi alţi oameni care au "complexe" diferite ...
De ce crezi, că o iniţiativă sau o idee bună poate fi furată?...
Dau cu plăcere ce pot ca bani pentru difuzarea ideilor altora ... şi dacă Bădia Gârneaţă vrea să facă ceva ... cu atât mai bine".

Aşa gândesc toţi legionarii curaţi, gata şi azi, ca totdeauna, să sacrifice totul pentru crezul legionar. Este mai mult decât lăudabilă bunacredinţa, că o idee sau iniţiativă, nu poate fi furată. Am fi tare bucuroşi ca informaţiile noastre să fie eronate.

Nu face enorma greşeală....

N.N. "Vei primi în curând "Curierul" lui Seicaru-Arsene în care se ocupă de persoana D-tale. Cred că textul are acelaş autor ca şi broşura lui Costea.

Nu face enorma greşeală de a-i răspunde
... cu toate că e prietenul D-lui H.S. ...
... Pe cine vrei D-ta. să convingi, pe Seicaru, Arsene, B.I.R.E. ...?"

Hotărîrea noastră de a nu răspunde tuturor infamiilor era de mult luata. Deaceea am şi anunţat în primul numar că am înfiinţat rubrica "La Coş".
Dăm aici câteva explicaţii necesare. Cetitorul cinstit se poate întreba:

1) Cum poţi răspunde unor infamii când sunt scrise voit sub anonimat şi când conducerea publicaţiei ştie că

nici nu poate fi trasă la răspundere pentru calom - nie ?

2) Când un gazetar profesionist întrebuinţează asemenea expresii, nu se descalifică singur?

3) Nu dovedeşte asta suficient gradul de cultură şi educaţia scribului?

4) N'ar fi pentru corectitudinea şi sinceritatea scrisului nostru, direct, o degradare să le dăm un răspuns sau să-i luăm în seama?

5) Cu cât vor împroşca cu mai mult noroiu, cu atât vor dovedi cât de mare este mişelia lor!

"Apariţia este inoportună"

N.N. "Eu cred că apariţia unei reviste legionare este înoportună, nu poate folosi nimănui. ...

Sinceritatea mea nu trebue să te supere ..."

Camaradul, care ne scrie acest rânduri, este un mare luptător pentru cauza românească în exil. Il găseşti pretudindeni unde poate să dea o mână de ajutor, să se realizeze ceva pozitiv. Dar, nici credinţa legionară nu şi -a pierdut-o. Si totuş, el socoteşte sincer că apariţia unei reviste legionare este inoportună!

La fiecare pas s'a lovit de adversitatea lumii politice româneşti, de duşmănia unor cercuri internaţionale, de neînţelegerile între camarazi etc. De aici concluzia, mai bine să activăm pe tărâm românesc, apolitic, decât să facem legionarism.

Contrar acestei convingeri-noi credem că datoria noastră primordială este să prezentăm învăţatura lui Corneliu Codreanu nefalsificată, tocmai pentru a arata omenirii şi mai ales exilului românesc, care este valoare ei spiritual-educativă. Mai mult, să facem dovada că numai a - ceastă direcţie poate da o soluţie de a combate constructiv comunismul. Aceasta va fi numai atunci posibil, când vom fi din nou dinamici-aşa cum am fost pe vremuri.

Dr.R.N.
S'a notat noua adresă.

Obolul Dv. il puteţi trimete prin mandat poştal internaţional. Nu există însă o obligaţie. Toate contribuţiile merg la un fond special de traducerea şi tipărirea vo - lumului PITESTI.
Mulţumiri pentru succesul dorit.

Dr.L.L.
"... Constatăm că suntem moştenitorii unei comori ce se poate măsura cu toată înţelepciunea întregului apus ...
... Sămânţa aruncată să cadă pe ogor bun şi nu pe piatră seacă. Roadele unei asemenea întreprinderi nu vin peste noapte".

Deşi nu avem contact personal de ani de zile, gândim şi mărturisim la fel.
Să pornim şi la treabă la fel, chiar cu mici iniţiative, în a ajuta reînviorarea spiritului legionar originar, a reface camaraderia adevărată, a reîmprospăta dinamismul faptei creatoare etc. Să-i convingem şi pe cei ce caută

ceartă şi discordie, cultivă ataşamentul faţă de persoane ce se abat dela esenţialul legionar, că sunt pe drum greşit. Este ceasul cel din urmă să revenim la linia legionară pură.

E.Const. S'a notat noua adresă.

Ne bucurăm ca v'a plăcut, scrisul nostru. Daţi-ne adrese de compatrioţi cari ar dori să aibă foaia.

Amplificaţi corespondenţa cu toţi camarazii împrăstiaţi în lume.

V.B.-Ger. Iertaţi că nu v'am răspuns.
Dorim să complectăm lista de compatrioţi din regiunea Dv.
Vă rugăm, daţi-ne o mână de ajutor.

V.C. "... onesta mea admiraţie pentru a fi putut să învingi enormele greutăţi pe care le-ai avut la scoaterea primului număr ... să rezolvi atâtea probleme şi dificultaţi cari numai unui cunoscător în materie sunt evidente?"

Nu e deloc uşor având în vedere că sunt tare prins de treburi. M'am apucat şi de asta numai din cauza atâtor lovituri nedrepte ce am primit. Am ajuns la concluzia că şi oamenii cinstiţi au datoria să spună un cuvânt în atâtea probleme ce trebuesc cunoscute şi desbătute în exilul românesc.

... Pecetea dezinteresării complecte ...

N.N. "... o schimbare, să încerci o reîntoarcere la vechile principii căpităneşti ... această iniţiativă să nu fie în van ... întreaga acţiune trebue să poarte pecetea dezinteresării complete, a acelei seninătaţi clasice legionare, pentrucă să fie atinsă inima legionară ... nu lupta între fraţi.
Scopul ce ţi-ai propus este măreţ.
Se impune dela început o atitudine de mare seriozitate, lipsită de polemică ...
... vrei să fii chirurg şi să mergi până în adâncul greşelilor noastre, atunci trebue să fii acceptat şi recunoscut."

Simt de datoria mea să fac nişte declaraţii care au valoare de legământ.
Pentru a fi mai uşor înţeles acest lucru, trebue să arunc o mică privire în trecutul meu legionar. Am intrat în Legiune în toamna 1929 prin I.I. Zelea-Codreanu, care îmi era coleg de facultate. Cu toate că am căpătat în 1935 gradul de Comandant ajutor, nu am avut niciodată o funcţie legionară în afară de aceea de şef de cuib. In 1935 mi s'a propus să preiau şefia de judeţ la Orhei în locul păr. Tudorache. Am refuzat. Cu doi ani mai înainte mi se propusese să intru în cuibul AXA. Acelaş refuz.

Dacă am acceptat nişte funcţiuni în guvernarea din 1940, a fost o greşeala. Pentrucă nu aveam pregătirea legionară necesară pentru aceasta. Dealtminţeri atunci se călcaseră principial dispoziţiile circ.128 din 28.1.38 prin care se hotăra înfiinţarea comisiunilor de studierea organizării Ministerelor. Ştiut este, Căpitanul cerea o pregătirea specială pentru toţi

cei ce trebuiau să ocupe o funcţiune politică în stat. Ori, această pregătire nu au avut-o foarte mulţi dintre legionarii cari au guvernat în 1940.

Mai mult, pentru a evita orice echivoc, eu nu voiu accepta niciodată şi sub nici o formă să intru în vreun comitet de organizaţie românească în exil.

Această declaraţie are caracter de legământ şi este valabilă pentru tot restul vietii mele. Deci, nu va fi sub nici o formă vorba de "a fi acceptat şi recunoscut".

In această declaraţie nu este vorba de o renunţare, ci de o convingere intimă, ce m'a condus toată viaţa, chiar înainte de a intra în Mişcare.

Sunt convins că deabia acum încep să pricep şi să interpretez cum trebue învăţătura Capitanului.

Mă găsesc încă în faza de ucenicie!

Traian Boeru

Un anonim

"... Dece atâta atentie lui Horia Sima? Dta îl vezi prea important, prea mare. Cine-i acorda atentie - chiar negativă - se compromite singur. ..
La fel Emilian. Cel mai tânăr dintre senili. A cincea ediţie a lui Hitler. Lasă timp să treacă şi el ne va debarasa de toate aceste relicve.
Vălimăreanu. Ce'şi face omul, nu-i face nici dracu. ..."

Dăm aici numai câteva observaţii făcute de un anonim - pe care aproape în intregime ni le insuşim. Facem aceasta mai mult din dorinţa de a putea şi personal (sperăm că o doua scris să fie semnată) vom putea face cunostinţa preopinentului nostru.

N.N. "Nădejdea de a fi, de a deveni, stă înşirată ca mărgelele pe aţa luptelor şi tristeţelor legionare; şi noi (nu ţi se pare "pigmei"?) ne batem azi (şi de 20 ani) pentru posesiunea Colierului de mărgăritare. Deaceia, să încercăm să fim buni, fără a fi slabi; aspri fără a fi răi; credincioşi fără a fi exaltaţi, eroi fără a fi mândri, cumpăniţi şi cuminţi, camarazi şi oameni."

Subscriem în întregime rândurile de mai sus. Am fi primii cari ne-am încadra fără rezerve acolo unde camaraderia, cu respectarea ierarhiei legionare, cu fapta care să primeze vorbei goale, s'ar împlini!

N.N. "Găsiţi alt nume, România Eternă, Pământul nostru sau pur şi simplu România Legionară... sunt dispus din toată inima să vă fiu de folos în domeniul acesta..."

Titlurile propuse sunt cu mult prea pretenţioase. Noi ne străduim să corespundem modest formulei de a ne întâmpina (mai mult în sensul de regăsire.) în adevăr şi dreptate. Si asta încă e aşa de greu. Mai ales că suntem nevoiţi să tratam încă (sperăm să scăpăm de asta într'un viitor apropiat) atâtea chestii personale, cari dau o notă subiectivă, deşi de noi foarte nedorită!

M.H.Can. "Intâmpinare, este foarte bine venită!
Insă, în viitor să înceteze cu polemica între Legionari!"

Aceasta este şi via noastră dorinţă însă este o imposibilitate de fapt. Dacă s'ar putea imagina cu o baghetă magică o revenire instantanee la situaţia din 1938, atunci totul ar fi în ordine.

Dar şi aceasta încă nu ar putea mulţumi decât parţial, pentrucă ar duce la o imobilitate, la o înţepenire, ceace ar fi egală cu un regres. Ca să ne putem numi într'adevăr urmaşii Căpitanului ar trebui să legăm firul acolo unde s'a rupt şi să ţesem mai departe pânza începută aşa de maestru de El!
Si asta e mai greu (dacă nu imposibil) decât o simplă revenire la matcă!

Deaceea o desbatere publică a problemelor legionare este mai mult decât bine venită, dacă se face corect, cu gânduri curate şi mai ales dacă se porneşte dela dorinţa vie de a construi, de a perfecţiona opera lui Corneliu Codreanu!

P.M.Cârjeu Fr. "Intâmpinare" ... va figura printre revistele donate Bibliotecei Române din Paris."

Mulţumim frumos pentru cuvintele calde adresate şi vă promitem să susţinem în cadrul publicaţiei noastre acţiunea frumoasă ce întreprindeţi.

M.T. "Am luat cunostinţă de greutăţile ce ai cu revista ... Aş fi curios să aflu în ce grad a priceput Vălimăreanu lecţia ce i-ai servit..."

Că V. va pricepe greu orice lecţie i s'ar da şi de ori şi unde ar veni, e uşor de înţeles. Cine i - a urmărit întreaga acţiune negativă din ultimii 2o de ani s'ar putea lămuri complet .

Cercetează Vatra dela început şi până acum şi vezi câte iniţiative pentru colectivitatea românească a luat până acum Vatra, câte luate de altă lume le- a susţinut, care a fost contribuţia directă pe care a avut-o Vatra să ajute românimea din exil să iasă din impasurile în care ne găsim cu toţii?

Aşa se va vedea că orice lecţia ad-hoc nu foloseşte, pentrucă răul e prea înrădăcinat în suflet şi de acolo e greu să-l isgonească orice lecţie binemeritată.

G.M. Primit cele DM 5o.-.
S'a trecut conform celor stabilite, fondului pentru traducerea şi tipărirea broşurei PITESTI.

M.C. Primit DM 55.-.
Trecut la fondul PITESTI.
Trimis Revista la cele 5 adrese indicate.
Rugam daţi-ne încă adresa şi din Noua Zelandă.

N.N. "Cazul tău cu Sima nu poate fi închis chiar de vei scoate o broşură. Această problemă va fi desbătută încă multă vreme şi va deveni cu timpul o armă puternică care va distruge definitiv mitul Sima şi poziţia lui politică."

Un mit nu a avut nici când Horia Sima. Vom face la timpul cuvenit o analiza a întâmplărilor cari l- au ridicat în scaunul căpitanesc.

Cât priveşte poziţia lui politică, să aibă parte de ea! Aşa cum şi-a creiat-o aşa s'o stăpânească. Intr'o Românie liberă el ar fi Jean Th. Florescu II - lea.

Grija noastră este una singură: noi vrem să lămurim legionarii adevăraţi de pericolul care-l prezintă pentru existenţa noastră, abaterea dela fondul sănătos alînvăţăturii legionare. Primul mare pericol îl constitue pseudo-legionarismul lui Horia Sima.

Pornind de aici ne vom găsi precis, exact şi mai temeinic acolo unde doreşte prietenul nostru.

I.F. "Punerea la punct a lui Vălimăreanu e bine venită. Numai să nu se nască o ciorovăială fără sfârşit ... că individul nu are scrupule".

Nu ştim dacă-i putem sfârteca scrupulele (şi va fi greu dacă treaba-i din născare!), dar ne vom mulţumi, dacă cel puţin în bună parte, cei de bunăcredinţă se vor lămuri că "indîvidul" face mai mult rău împroşcând venin, decât dă sănătate exilului, voind să-l debaraseze de alte racile.

Prin purtarea sa, un legionar poate să ne facă cel mai mare bine sau cel mai mare rău.

Nu daţi exemplu de purtări urâte, necuviincioase, mândrie, îngâmfare, discuţii prosteşti, etc.

"Circulări si Manifeste", pag. 80, (68/51).

O cât mai desăvârşită şi mai plină de bunăcuviinţă purtare faţă de toată lumea.....

Un luptător de elită nu este niciodată obraznic, îngâmfat, provocător, necuviincios, neelegant în gesturi şi vorbe.....

"Circulări şi Manifeste", pag. 98, (84/51).

N.N.Fr. "Intâmpinare"..... să evolueze în sensul unei re-viste **ample**,care să fie atotcuprinzătoare,adică orientată din punct de vedere legionar către perspectiva românească pe toate planurile....."

Dorinţa este foarte lăudabilă şi foarte probabil că intr'o oarecare măsură se va realiza. Greutatea cea mai mare va fi în a cristaliza partea constructivă,de realizări pentru viitor,când vom avea permanent de luptat cu necesitatea de a lămuri aici în exil de unde ne vine răul.Rezultanta va fi o notă polemică,cam spinoasă,oricât îi vom da o formă de circumstanţă.

....misterul tuturor înfloririlor pe lume stă în dragoste...

"Circulări şi Manifeste",pag.212,(186/51).

N.N. "Nefiind un critic de literatură nu mă bag în a cenzura. Fie destul cu faptul că din partea nici unuia dintre cei mai aproape de tine şi de mine n'am auzit o bună apreciere."

Am încercat in corespondenţă particulară să determin justificarea acestei ne-aprecieri,dar cu toată însistenţa nu am primit nimic concludent.
Este o confuzie de neiertat să cauţi calităţi literare într'o modestă foaie legionară. Aici interesează numai adevărul şi dreptatea şi aceastea în concordanţă nu numai cu preceptele legionăre,ci ca o rebufnire faţă de tragedia în care ne svârcolim. Dacă mai biciuim în stânga şi'n dreapta, apoi asta numai dintr'o necesitate dureroasă şi cu multă, foarte multăstrângere de inimă.
Deci după cărticică,spune camarade, unde greşit-am şi vom repara.

N.N. "Mă bucură vederile,atitudinea şi intenţiile D-tale referitor la "Intâmpinare".... Revista este bine scrisă şi sunt sigur că vei primi multe colaborări redacţionale însă acestea referitor la subiecte de prim interes naţional şi pe cari numai "exilul" le poate releva şi desbate în libertate. ....
Să uităm trecutul. Azi avem datoria să ne concentrăm toate forţele noastre prezentului cu o singură ţintă viitorul ţării şi poporului românesc.Pentru o asemenea misiune avem nevoie de o cât mai mare unitate între noi toţi,nu de permanentizarea unor învrăjbiri ce servesc numai duşmanului comun -comunismul"...

Aşa ne scrie un compatriot de mare inimă cu care nu am avut mai înainte nici un contact,nici personal nu-l cunoaştem. Orice comentar pentru camarazii,cari mai au nişte reminiscente ... este de prisos!

Subscriem total necesitatea de a fi uniţi în lupta fără întoarcere contra comunismului..!

N.N.Fr. După toate câte se comentează, aşi veni cu o sugestie:.... Activitatea de ordin general legionară pe care aţi anunţat-o în primul număr, al cărui plan l'ai întocmit, cred că e bine să anunţaţi că o treceţi "Pământului strămoşesc" declarând că faceţi aceasta dintr'un profund spirit ierarhic dăruind aceasta activitate unuia din fondatorii Mişcării."

Ideia este foarte bună şi este de acceptat. Când Bădia se va reîntoarce din Spania vom discuta cu D-sa acest proiect care se poate realiza de îndată. Condiţia primordială e, ca în jurul "Pământului Strămoşesc" să se grupeze toate condeile legionare, cari trebue să fixeze nivelul la care să se situeze această publicaţie.
Cât priveşte transformarea "Intâmpinării" în Pământul Strămoşesc ar însemna să ne vrem plasaţi într'o poziţtie cu totul falsă. Noi dorim un "Pământ Strămoşesc" sublim, pe culmi, fără tot apanajul de bulversări ce excrescenţele exilului i le-a servit pe nepusă masă!
Foaia noastră va trebui să rămână o modestă publicaţie care va desbate necazurile zilnice, pământeşti, de care ne împiedicăm la fiece pas.

N.N. "Să uităm trecutul. Azi avem datoria să ne concentrăm toate forţele noastre asupra prezentului cu o singură ţintă: viitorul ţării şi poporului românesc. Pentru o asemenea misiune avem nevoie de o cât mai mare unitate între noi toţi, nu de permanentizare a unor învrăjbiri ce servesc numai dusmanului comun: comunismul"

Este bine ca trecutul să fie discutat istoric, fără patimă şi ură.
Credem că legionarii vor pune umărul la orice acţiune pentru realizarea misiunii noastre în exil. Aceasta cu atât mai mult cu cât problema discriminărilor este perimată. Pe frăţie se poate reveni la exemplul lui Moş Jon Roată!!

"Revista e bine scrisă şi sunt sigur că vei primi multe colaborări redacţionale, însă acestea referitor la subiecte de prim interes naţional şi pe care numai "exilul" le poate releva şi dezbate în liberate"

Dorinţa noastă este ca prin această publicaţie (chiar sub forma de corespondenţă) să se pună în circulaţie deziderate-le exilului, să se facă propuneri de soluţionare şi mai ales să ajutăm la realizarea lor. Orice efort, ori de unde ar veni, este salutar!

M.C.-A. "Il pui la punct pe Sima...."
Niciunul dintre acei care se îndeletnicesc cu defăimarea ta, nu este curat. Fiecare are motive să-i fie ruşine şi mai ales să se teamă de trecut".....
"Alăturat îţi trimet contribuţia mea de 55.-DM pentru "Intâmpinare si adresele câtorva prieteni ai mei"

Aşa privesc camarazii cari cunosc adevărul acţiunea murdară pe care fostul şef al Mişcării Legionare o duce contra unui subaltern care pe vremuri i-a fost de mare credinţă.
Mulţumim pentru contribuţie. S'a trecut automat la fondul "Piteşti".

P.P.-USA. "Personal am cetit şi am auzit o sumedenie de nerozii şi în modestia mea, le-am luat mai întodeauna, mai mult sau mai puţin aşa cum mi-au fost servite".....încă nu s'a găsit nimeni până acum să demascheze aceşti calomniatorii...."

Sub altă formă, astfel de aprecieri am primit o mulţime. E nevoie oarecum de vrun comentar?!

A.H.Can. "toţi cei ineresaţi s'au lămurit.... toţi cei de bunăcredinţă s'au convins...cu excepţia câtorva cazuri izolate.... N.N. nu că nu crede, însă oful lui, că de ce te dai la Vălimăreanu, care este idolul lui...."

Si aici adevărul e ca untdelemnul, dar relaţiile personale adumbresc judecată obiectivă. Noi rămânem cu speranţa, că timpul va lămuri şi pe cei cari pun legăturile de prietenie pe primul plan.

I.R.-Fr. "Forma exterioară a revistei o găsesc foarte bună, caracter legionar...conţinutul destul de bun, câteva probleme şi chestiuni foarte serioase, foarte necesare, tot timpul cu caracter legionar. De multe ori chiar prea mult legionar. .....

Gudi şi ceilalţi au fost atât de naivi în justificarea pe care au adus-o faţă de poziţia luată de "Juriul de onoare", fiind deadreptul enervanţi "Mişcarea nu a dat ordin de arestare..etc...etc."-dar a luat măsuri de punere la adăpost" a anumitor personalităţi politice..! (sub pasă comandată). Ei nu s'au gândit un moment că lumea se va întreba...dar de cine să-i pună la adăpost? să nu-i muşte câini, să nu-i ardă soarele... să nu-i bată naţional-ţărăniştii sau legionarii? Si cum îi pui la adăpost..în beciurile prefecturii de poliţie?

"Cpt.Stoicănescu, în "Stindardul" are şi cinismul cu "prezentare în faţa justiţiei".....

Publicăm acest exemplu tocmai pentru a marca cum gândesc cei ce au o judecată obiectivă. Aşa trebue stabilit un contact legionar.

Toată inteligenţa, toată învăţătura, toate talentele, toată educaţia, nu ne vor servi la nimic, dacă vom fi mişei.

"Pentru Legionari", pag.28o, (31o/51).

...după dogma legionară nu ne este permis a ne purta fără onoare cu niciun adversar. Cum se va purta el cu noi, e treaba lui.

"Circulări şi Manifeste", pag.74, (62/51).

E : CARTI - REVISTE - ARTICOLE

-"C U V A N T U L in Exil"
Apare lunar. Director G.Racoveanu, Freising, Bavaria

Spicuim din ultimul număr pe Iunie-Iulie 1964 :

- Über die reelen Aussichten eines Sieges Sowietrusslands, de G. Racoveanu
- L'Importance du "mythe vivant", de Mircea Eliade
- Comemorativ: 75 de ani de la moartea lui Mihail Eminescu
- Luceafărul la Sorbona, de Virgil Ierunca
- După douăzeci de ani, de G. Racoveanu
- etc.

"Cuvântul" este revista cu cel mai înalt nivel cultural din exil. Reluându-i apariția în pribegie,dorim dlui Racoveanu,ca pe urma marelui său prieten și cărturar profesorul Nae Ionescu -cel căzut în slujba "C u v â n t u l u i"-, Dumnezeu să-i dăruiască mai departe energia și tenacitatea de a învinge enormele greutăți cu cari se luptă, spre a putea continua opera prin care dsa își cinstește Neamul.

Dl Racoveanu și-a înțeles la superlativ misiunea pe care Dumnezeu și Țara robită i-or încredințat-o.

-"I D E A L U L" de prof. Ion Protopopescu
Colecția Dacoromania Madrid

Această lucrare este una dintre cele mai instructive publicații ale exilului românesc.
Cităm:

"Cine este animat de un ideal nu se ia la întrecere cu vecinul ci cu el însuși. Dacă azi s'a întrecut pe sine cel de ieri și dacă mâine îl va întrece pe cel de azi, se îndreaptă spre perfecțiune,se ridică spre lumina adevărului". (pag. 26)

"Exemplul trăirii Mântuitorului pe pământ ne este modelul desăvârșit pentru trăirea noastră.Poruncile Lui sunt legile imutabile de cari trebue sa ascultăm. Prima dintre ele este c r e d i n ț a în C u v â n t u l D o m n u l u i. Câtă vreme vom realiza această credință nu ne vom trăda I d e a l u l care are rostul să facă legătura dintre Pământ și Cer,dintre Om și Dumnezeu." (pag.31)

Autorul făcând parte din generația care a trăit fenomenul legionar dela sursă,noi toți avem mult de învățat dela dsa. Duhul și frăgezimea dlui prof.Protopopescu constitue o adevărată înviorare pentru cetitor.De pildă:
"Idealul se realizează prin îndoita năzuință de a descoperi adevărul și de a-l mărturisi,luptând contra celor ce vor să-l ascundă.
Urmând astfel, nu vom fi ispitiți către o viață care nu este cea cu care am fost dăruiți prin Duh.
Sensul vieții este altoiul care poartă roada; viața noastră aici pe pământ este numai portaltoiul." (pag.3o)

NEMURITORII DIN AGAPIA

Scriitorul Constantin Virgil Gheorghiu al cărui renume ne scuteşte de a-l prezenta cititorilor noştri, a publicat un nou roman: Les immortels d'Agapia (Nemuritorii din Agapia). Apariţia acestui roman era aşteptată cu multă nerăbdare de prieteni, precum şi de adversarii autorului, fiecare sperând să găsească argumente noi pentru susţinerea poziţiei pe care anticipat o adoptase. Este bine cunoscut scandalul provocat la biserica din Paris cu ocazia hirotonisirii ca preot a autorului "Orei 25" de câţiva agitatori de profesie, cari printr'o falsă interpretare a canoanelor, încercau să se suprapună ierarhiei bisericeşti. Cetitorii noştrii cunosc deasemenea campania prin şoaptă sau printr'o anumită presă dusă în contra scriitorului-preot C.V. Gheorghiu de către anumite grupuleţe, cari sub masca apărării intereselor româneşti se improvizează în mentorii şi cenzorii exilului, încercând să saboteze, compromiţând tot ce este constructiv şi pozitiv-folositor în lupta noastră de eliberare de sub jugul comunist. Rezumând pe scurt "Nemuritorii din Agapia", încercăm să scoatem în evidenţă anumite idei cari ni se par mai importante. Cele scrise de autor în această lucrare relativ la mizeria şi nedreptatea socială, exploatarea poporului de către străini, corupţia guvernanţilor "împărţiţi ca lupii, în bande care se numesc pârtide politice, ei sfâşie sărmana ţară de secole şi secole" (op.cit.pag.41), este o confirmare şi o justificare a luptei de regenerare naţională, în care noi ne-am angajat total pentru salvarea neamului nostru. Ecoul pe care l-a găsit în păturile ţărăneşti (judeţul Neamţ a dat primul exemplu) dovedeşte profunzimea Daco-Română, fondul creştin şi originalitatea curat românească, cari au stat la temelia formării Mişcării Legionare. Pentrucă ideile noastre nu erau aduse de un vânt străin ce sufla la acea epocă, ci răsărea din plămada istoriei, din nevoia de apărare şi conservare a unui neam milenar ce-şi simţea existenţa ameninţată.

"Nemuritorii din Agapia", este primul roman scris de către autor direct în limba franceză. Acţiunea se petrece între cele două războaie mondiale, într'un orăşel, Agapia din ţinutul Neamţului, regiune scumpă autorului pentrucă pe-acolo şi-a petrecut copilăria. Născut şi crescut într'un mediu rural, C.V. Gheorghiu a cunoscut şi înţeles sufletul ţăranului român a cărei concepţie despre viaţă şi moarte ne-o descrie cu lux de amănunte. Cu un talent deosebit, autorul reuşeşte să ne captiveze chiar din primele pagini, aşa că e greu, dacă nu imposibil să te poţi separa de această carte înainte de a o fi terminat.

Dela început face cunoştinţa a două personagii importante: Cosma Damian, un tânăr judecător deabia instalat în funcţie, este informat de comisarul Filaret (născut şi crescut în acest orăşel) asupra mentalităţii şi obiceiurilor localnicilor, asigurându-l că nu va avea ocazia să se ocupe de cazuri grave cât va rămâne la Agapia, deoarece aici nu există nici o crimă în decursul istoriei şi nici nu va exista. Dar ca o ironie a soartei chiar din prima noapte judecătorul este trezit din somn de către comisar, care îl anunţă, că tânărul militar Anton Tuniade fiul unui satrap al cărui castel domină orăşelul, a fost asasinat. Comisarul în continuare dă referinţe asupra familiei Tuniade, fanarioţi instalaţi, în acest castel câştigat la cărţi în Ocident de un strămoş al celui omorît în acea noapte.

Acest "accident" provoacă un prim conflict între comisar, om cu experienţă şi cunoscător al situaţiei şi tânărul judecător, cult şi idealist, dar fără simţul realităţilor. Comisarul Filaret susţine că fanarioţii sunt paraziţii cari sug de secole poporul nostru

şi îl pune în gardă pe judecător: "Aveţi să-i cunoaşteţi. Aţi citit despre ei în cărţi. Insă ei singuri au scris aceste cărţi. Cărţile de istorie mint."Pentru Filaret care-şi cunoaşte concetăţenii şi obiceiurile pământului, este de neconceput ca tânarul Tuniade să fi fost omorît de cineva dintre localnici, această crimă nu putea fi săvârşită decât de cineva venit din afară, de un străin care nu are nimic comun cu Agapia. Teama că totuşi criminalul ar putea fi găsit printre locuitorii oraşelului ia proporţii de catăstrofă pentru comisar. Agapia nu va mai fi în viitor un oraş curat. Noi am pierde vocaţia dacă asasinul este de aici."

Prin vocaţie înţelege el un suflet şi o conştiinţă curată, comiterea unei crime e un păcat greu care murdăreşte totul, oameni, plante, toată natura, pentrucă păcatul nu poate de nimeni fi spălat. "Este imposibil oamenilor. Nu există decât iertarea lui Dumnezeu."

Toate încercările făcute de autorităţi de a găsi pe asasin nu dau nici un rezultat. In timp ce aşteptau ca asasinul să se prezinte singur pentru aşi mărturisi singur crima, aşa cum spera comisarul, judecătorul află din spusele lui Filaret că şi Tuniade - tatăl a fost omorît cu 14 luni înainte de către un locuitor din Agapia Sava Mold. Judecătorul este furios la această veste pentrucă acum are convingerea că între cele 2 crime este o strânsă legătură şi reproşează comisarului că nu l-a informat imediat. Spre surprinderea judecătorului, Filaret încearcă să-l convingă că deşi Sava Mold a despicat Capul lui Tuniade cu toporul (pentru care a fost condamnat la muncă silnică pe viaţă), totuşi acest omor nu e o crimă, ci o sinucidere comisă de cel omorît, datorită împrejurărilor în care s'a petrecut faptul. Pentru a se face înţeles, comisarul încearcă să explice concepţia despre viaţa şi moarte a contemporanilor săi din Agapia prin moştenirea directă şi nealterată dela Daco-Romani.

Intre concepţia acestora şi cea fanariotă este o diferenţă complectă. "Ei trăesc pe pământ şi în istorie, noi trăim în cer şi eternitate." Comisarul explică cu amănunte cari împresionează cum Sava M. a fost bătut şi torturat, cum el a rezistat în speranţa ca satrapul Tuniade va obosi şi cum însfârşit într'un moment de disperare şi inconştienţă a lovit cu toporul. Cele povestite de comisar n'au putut convinge pe judecătorul Cosma Damian, care pentru a găsi un indiciu asupra asasinului s'a hotărît să facă o descindere la locuinţa ocnaşului Sava M. Mizeria de nedescris şi starea de semi-sălbăticie în care trăiau soţia ocnaşului şi cei 6 copii au impresionat profund pe judecător.

Solidaritatea cu cei în suferinţă trezeşte în sufletul nealterat de moldovean un sentiment nou care se traduce prin reflecţii asemănătoare celor făcute de comisar. "De secole satrapii, organizaţi în bande politice, în partide s'au introdus cum se introduc vermii paraziţi, în corpul poporului moldovenesc şi ei îl sfâşie dinauntru şi din afară. Şi sărmanul popor este gata să-şi dea sufletul. Să moară sfâşiat." Judecătorul regretă această descindere şi este acum convins că nu există nici un raport între cele 2 crime. Ancheta pentru descoperirea asasinului continuă, alte persoane sunt interogate, dar totul fără rezultat. In acest timp Sava M. reuşeşte să evadeze de la ocnă unde îşi ispăşea pedeapsa. Motivul evadării era simplă, naiv, totuşi plauzibil: voia să-şi revadă soţia şi copii, să-i mângâie şi să le aducă bonboane. După un efort de 3 zile, după ce reuşise să strabată aproximativ 100 km prin viscol şi zăpadă, Sava cade epuizat pe calea ferată, numai la câţiva kilometri de casa lui, de unde este ridicat şi adus la gara din Agapia de către mecanicul unui tren de marfă. Această

coincidenţă determina ca toată lumea să creadă acum că Sava este asasinul lui Anton Tuniade, după cum fusese şi asasinul tatălui său. Insuşi comisarul avea aceeaşi convingere, dar el îl consideră pe Sava ca o unealtă a diavolului, pentrucă el nu poate concepe ca un semen al său, un "nemuritor" să fi putut comite această crimă care nu poate fi în nici un fel justificată. La reproşul judecă - torului: "D-ta iubeşti aşa de mult vecinii, pământul, oraşul, că D-ta negi faptele cele mai evidente şi mai incontestabile", comi- sarul răspunde: "Insă acest pământ, acest cer, aceşti arbori, dom- nule judecător, eu le cunosc pentrucă eu mă confund cu ele, acestea sunt eu însumi".

Judecătorul Damian într'un lung interogatoriu încearcă să-l con - vingă pe Sava M. să mărturisească adevărul, să recunoască că el este faptaşul, dar ocnaşul susţine cu încăpăţânare nevinovăţia sa Dialogul dintre judecător şi ocnaş este emoţionant şi de o înaltă ţinută şi trăire creştină. Analfabetul Sava pronunţă, cu puţina lui pricepere, cuvinte asemănătoare celor din Evanghelie, fără să le fi auzit, învăţat cândva.

Aceasta se explică prin fondul dacic pe care s'a altoit credinţa creştină, prin continuitatea trăirii într"o concepţie de viaţă superioară.

Suferinţele de veacuri îndurate de ţăranul moldovean l-au obligat să aibă o filozofie proprie, l-au învaţat să rabde fără să se re- volte şi să se răzbune. "Eu ştiu că sunt un ţăran moldovean. Că nu trebue să ceri nimic de la viaţă când eşti născut ţăran şi moldo- vean. Totul ne este interzis pe pământ afără de suferinţă". Po - vestirile lui Sava despre viaţa lui de mizerie, reproşurile ce şi le face că a fost dur cu soţia şi copii lui pe care niciodată nu i-a îmbrăţişat şi nu le-a dat bonboane, datorită sărăciei, sunt pline de duioşie şi impresionează până la lacrimi.

Dar mărturisirile pe care judecătorul nu le-a putut obţine dela Sava, le-au obţinut 2 agenţi de poliţie veniţi special la Agapia, după ce toată noaptea l-au torturat pâna la leşin. Ca preţ al re- cunoaşterii crimei cei doi agenţi au permis ocnaşului să-şi vadă familia timp de un ceas; astfel ultima sa dorinţă de aşi mângâia copii şi de a le da bomboane a fost satisfăcută. La reconstruirea crimei Sava Mold a repetat cu fidelitate lecţia învăţată în tim - pul nopţii, recunoscând astfel public că este asasinul tânărului Tuniade.

A treia zi după comiterea crimei, comisarul Filaret se prezintă judecătorului să-l informeze: 1) că Sava M. a murit în urma unei crize de inimă în timpul transportului; 2) grefierul Xenia fana - riot şi el cuprins de remuşcări, a mărturisit că el este asasinul lui Tuniade. Explicaţiile lui Xenia că nu s'a putut prezenta în timp util să-şi recunoască crima, pentrucă trebuia să aibă în pre- alabil consimţământul amantei sale, mama victimei, îl umple de fu- rie pe judecător. Revolta acestuia nu cunoaşte margini când află că D-na Tuniade pe care acum vroia s'o aresteze, părăsise deja A- gapia. Ion Xenia, ca o sfidare a legilor, cerea pe deoparte areste- rea lui, iar pe de alta imediata punere în libertate.
Această scurtă prezentare oglindeşte numai vag, ceeace înseamnă "Nemuritorii din Agapia". Numai cine cunoaşte profund specificul moldovenesc şi pervertirea moravurilor din această ţară binecu - vântată de Dumnezeu, (pervertire întâmplată în ultimele secole datorită tocmai influenţelor străine, în principal fanariote) po- ate gusta pe deplin fondul adânc creştin al acestui roman.

G. Moldovanu

Texte Alese

Una dintre inițiativele cele mai valoroase pe care H.Sima le-a realizat a fost retipărirea cărților legionare. Acestea vor fi încă de mare folos, în primul rând celor din generația noastră, ce vor să aprofundeze studiul ideologiei si credinței legionare.

Cea mai importantă dintre aceste tipărituri, considerăm noi, este broșura "TEXTE ALESE", un catehism legionar, o sistematizare a problematicii legionare.

Pentru dovedirea afirmațiilor noastre, dăm aci câteva pasagii:

"Mișcarea Legionară, înainte de a fi o mișcare politică, teoretică, financiară, economică, etc., de formule, este o școală spirituală, în care dacă va intra un om, la cellalt capăt va trebui să iasă un erou".

"Cărticica Șefului de Cuib", pag.35

"Mișcarea noastră Legionară are mai mult caracterul unei mari școli spirituale. Ea tinde să aprindă credinți nebănuite; ea tinde să transforme, să revoluționeze sufletul românesc". "Cărticica Șefului de Cuib", pag.111

"Țelul final al neamului nu este viața, ci învierea. Invierea neamurilor în numele Mântuitorului Iisus Hristos. Creația, cultura, nu-i decât un mijloc, nu un scop, cum s'a crezut, pentru a obține această înviere. Este rodul talantului, pe care Dumnezeu l-a sădit în neamul nostru, de care trebue să răspundem. Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia, cu toți morții și cu toți regii și împărații lor. Având fiecare neam locul său înaintea Tronului lui Dumnezeu. Acest moment final, "învierea din morți", este țelul cel mai înalt și mai sublim către care se poate înălța un neam".

"Pentru Legionari", pag. 397-98

Lucrarea este prezentată de Tr.Puiu. In realitate opera aparține unui alt camarad, care din motive binecuvântate, dorește să rămână anonim.

Suntem obligați însă să arătăm și negativul și anume, să considerăm ca o foarte mare scădere faptul că în cadrul acestor texte alese au fost introduse fără rost, o serie de pasagii din H.Sima. De ex. la cap. "Spiritualitatea Legionară", pag. 21:

"Mișcarea Legionară si-a însușit numai spiritualitatea creștină ca axă de valorificare a realităților politice, după cum alte organisme politice au făcut apel la acelaș isvor sau au recurs la fundamentări de alt caracter (filosofia iluminată, marxistă, rasistă, etc.), dar scopurile ei nu diferă de ceeace își propun în programele lor alte partide românești". "H.Sima, OmulNou", pag.16

Are oare vreun sens sa analizăm această a b e r a ț i e spirituală?

Făcând abstracție de aceste insuficiențe și confuziuni, lucrarea este determinantă pentru cine vrea sa înțeleagă și să aprofundeze marile adevăruri legionare.

Credem că o prelucrare a acestor T E X T E , eventual cu un comentar și o nouă editare, ar fi de foarte mare folos mai ales celor ce acum vor să se documenteze asupra principiilor ce stau la temelia Mișcării Legionare.

....este mai mare.....acela, care știe să se supună intereselor sacre legionare, să jertfească din convingerile lui, din mândria lui...

"Cărticica Șefului de Cuib", pag.28

Notă: Sublinierea textului H.Sima este a noastră

"ORIENTARI PENTRU LEGIONARI"

Sub acest nume apare de zece ani un Buletin legionar redactat de D-l Comandant C. Papanace. Pentru majoritatea legionarilor (chiar şi pentru cei ce au rămas cu Horia Sima) D-l Papanace este recunoscut ca o personalitate în probleme de ideologie legionară. Mai mult D-sa a avut norocul să fie mereu în centrul evenimantelor din 1938 şi până azi.

Ne-am permite să-l rugăm să publice tot ce D-sa ştie în legătură cu faptele mai importante de atunci şi până azi.

Ar fi de mare interes să se ştie: 1. cum s'a succedat Comanda legionară dela arestarea Căpitanului până la asasinarea lui. 2.Dacă acestę comenzi aveau sau nu aprobarea expresă a lui Corneliu Codreanu. 3. Daçă activitatea comandamentului era încuviinţată de Căpitan, etc.

In această perioadă s'au întâmplat fapte foarte grave.

Impuşcarea Lt.-Col. Cristescu din Cernăuţi, încercarea de asasinat a Prof. Stefanescu - Goangă. Apoi dispoziţia de a fi asasinaţi 3 Evrei în fiecare judeţ. După aceea, aruncătoarele de flăcări, explozia din str. Căp. Oarçă şi apogeul, plănuirea loviturii de Stat din Jan. 1939 ş.a.m.d.

Considerăm că pentru istoria politică,contemporană şi mai ales pentru soarta Legiunii, este foarte important de ştiut, cine şi cu asentimentul cui s'a schimbat linia de nonviolenţă pe care Căpitanul încă din 1936 o fixase. Acest fapt are o importanţă crucială în tot ce se întâmplă de atunci încoace.

Noi credem că aici trebue căutată cauza tuturor nenorocirilor ce s'au abătut nu numai asupra ţării noastre, ci a întregului sud - est european, dacă nu şi mai departe.

Aceste probleme au fost atacate până acum de Păr. Palaghiţă în lucrarea "Garda de Fer spre reînvierea României" şi de P. Vălimăreanu în "VATRA". Faptul că aceşti doi au pus de multe ori patimă în relatarea evenimenţelor, face ca expunerea lor să fie luată sub beneficiu de inventar.

Este nevoie de o expunere obiectivă,lorică,bazată pe fapte reale, încât totul să fie perfect documentat istoric.

Crede D-l C.Papanace că propunerea noastră poate servi atât la orientarea legionarilor,cât şi la lămurirea opiniei publice româneşti şi poate mondială? Noi credem că asta este una din cauzele principale de ce azi încă,idealismul lui Corneliu Codreanu nu este apreciat la justa sa valoare.

Poate fi ăsta primul pas în a trata documentat-obiectiv şi problema Horia Sima,care, avem impresia, a fost menajat voit până acum de Dl. C. Papanace.

Sunt mai bine de două decenii de când D-l C.Papanace s'a despărţit de Horia Sima. In acest timp acuzele aduse fostului Comandant al Mişcării Legionare de a se fi abătut grav dela principiile de bază ale învăţăturii lui Corneliu Codreanu au fost multiple. Pentru o bună parte din legionari atitudinea D-lui C.Papanace în această privinţă este considerată ca foarte rezervată. Toate nenorocirile noastre (şi poate în bună parte ale neamului întreg) vin, credem noi, tocmai dela nerespectarea liniei fixate de Căpitan. Or,D-l Papanace, ca unul ce a trăit lângă Căpitan şi are şi posibilitatea intelectuală de a analiza aşa cum trebue, de ce şi cum s'au întâmplat lucrurile,ar trebui s'o facă. Asta cu atât mai mult cu cât lumea azi,are un tablou falş despre vrerea lui Corneliu Codreanu.

L-am mai ruga pe D-l Papanace să ne explice dece D-sa scrie singur "Orientările". Sunt în exil atâtea condee legionare consacrate,cari ar putea să aducă o contribuţie valoroasă în această direcţie.De ce oare atunci întreaga sarcină să rămână pe umerii unei singure persoane? Asta cu atât mai mult,cu cât spiritul de echipă a fost în permanenţă promovat în Legiune.

Mai mult,în exil sunt sute de intelectuali legionari,cari stimulaţi, încă ar putea contribui la lămurirea unor probleme legionare ce se cer rezolvate.

Ar fi aici un început de activitate legionară,ce ar stimula şi alte domenii,încât aşa s'ar putea mai uşor reface unitatea,chiar dacă practic suntem despărţiţi prin mări şi ţări.

"Cultura este cea mai înalta expresie de viaţă a unei naţiuni. Ea totalizează manifestaţiile cele mai autentice şi mai profunde ale geniului naţional,ea este chintesenţa însusirilor superioare cu care divinitatea a inzestrat o natiune".

Vasile Marin "Crez de Generatie", pag.119

"Cultura este forma de viata superioara a unei natiuni.Prin cultura,isi potenteaza insusirile sale.

Prin cultura o natiune supravietuieste fiintei sale fizice,temporale.

Cultura unei natiuni formeaza Istoria acelei natiuni".

Vasile Marin "Crez de Generatie", pag.126

---

30 DE ANI DE LA INTEMEEREA MISCARII LEGIONARE - 1927 - 1957

Sub acest titlu Dacia a scos un număr comemorativ în Dec. 1957. Horia Sima a ţinut să dea un deosebit fast acestui eveniment şi a întrunit aici colaborarea a 22 de personalitaţi legionare (?!) Pe lângă nume ca Generalul Chirnoagă, apar aici "fruntaşii" N.Ţeţan, Sandu Marin, Chirilă Ciuntu, Ovidiu Ţârlea etc. şi culmea I.P.Oană (adică Preotul Potecaşu, care stă sub o gravă, foarte gravă acuză!)

Cine ar analiza mai deaproape această comemorare, ar vedea ce valoare poate avea aceasta ca fapt legionar în sine.

Ne mărginim să reîmprospătăm în memoria celor interesaţi, pentru a remarca cât de fară gust şi speculativ, a fost prezentat un eveniment de aşa mare importanţă pentru noi, legionarii.

Redăm aici o analiză succintă, făcută cu această ocazie de redactorul nostru, articolului de fond scris de Horia Sima. Un comentar suplimentar nu credem necesar pentrucă "faptele vorbeşte" !

O DEVIERE DOGMATICĂ :
" Neam şi Legiune "

..."fiecare pasăre pe limba ei piere"

Disensiunile în cadrul M.L. au luat în decursul vremii forme de - stul de variate, săpând o prăpastie categorică între urmaşii Că - pitanului. Curios însă, că aproape toţi încearcă să-şi justifice poziţia ideologică bazându-se pe adevărurile propăvăduite de El. Neîndoios că nimeni nu se cramponează mai abitir decât H.S. în a încerca, ideologic, să explice continuitatea traseului neolegio - nar fixat de el.
Deacea primordiala, patetica, afirmaţie "numai legionarii cari nu s'au clintit depe poziţia adevărului pot cuprinde cu ochii minţii măreţia destinului legionar" (1), se găseste în perfectă concor - danţă cu misiunea quasi - profetică ce şi-a fixat, de a fi singu- rul urmaş veridic al dreptei credinţe legionare. Căci este cunos- cută ardoarea cu care "comandantul" se intituleaza oricând şi ori- unde şeful M.L.. Dar acest act de voinţă trebuie să oblige amarmic pe cel ce îndrăzneşte să fie aşa de rezolut. Destinul legionar simbolizat de Arhanghel e o întruchipare în spiritualitate, măr - şăluind spre învierea neamului.

In contrast cu această icoană sfinţită în crez, este prezentat a- proape vulgar "tabloul succeselor politice obţinute de aceste e- nergii în marş" (2).

Aşişderea, atmosfera ce se vrea creiată este de a stabili pe plan exclusiv politic o interdependenţă între aspiraţiile neamului şi năzuinţa legionară. Si totul, prin prisma ireală că Legiunea ar fi numai un partid politic superior. Câteva spicuiri în sprijinul a- cestei afirmaţii stau neîndoioasă mărturie: "Legiunea avea o în - doită viaţă: activitatea politică propriu zisă, în care se recu - noşteau semnele distinctive ale unui partid, şi o preocupare edu- cativ-spirituală, care servea de suport celei dintâi". "Generaţia de tineri cari şi-a strâns mai târziu rândurile în cadrul M.L. venea cu o notă distinctivă faţă de celelalte partide." "Noi am fi bucuroşi ca această sarcină uriaşă să o împărtăşim cu celelalte partide". (3)

Incheierea "Partidele de mâine trebuie să înveţe ceva din teribi- la lecţie a istoriei: din programele lor de guvernare să nu lip - sească politica destinului naţional," (4) arată şi mai clar idea- lul neolegionarismului simist, care vrea să se realizeze politic în concurenţă cu alte partide asemenea lui.

H.S. fără să vrea să definească esenţa legionară, se străduieşte să-i dovedească superioritatea în realizarea idealului naţional comparând-o şi coborând-o la nivelul partidelor politice.

Ce contrast izbitor se remarcă între afirmaţiile de mai sus şi : M.L. ... e o şcoală spirituală în care, dacă va intra un om, la ce- lelalt capăt va trebui să iasă un erou". (5)

Tot aşa între: "Pe acest fundament sufletesc se crează doctrina , programul ..., care fixează conţinutul spiritual al mişcării, dân- du-i o formă unitară ..." (6) şi "Legiunea avea ... o activitate politică ... şi o preocupare educativ-spirituală, care servea de suport celei dintâi", (7) este o nuanţare destul de fină, care vrea să diferenţieze esenţa de auxiliar. Un "suport" poate fi şi o trambulină, pe când "un principiu fundamental" e o bază de cre- aţie, care nu are nimic cu un subterfugiu de circumstanţă.

Chiar şi când afirmă : "Cum doctrina legionară exercită o mare atracţie asupra tineretului" (8), se marchează o abaţere flagran- tă dela poziţia superioară fixată de crezul legionar. Aprioric şi

axiomatic este definită credinţa legionară de Căpitan. A vorbi de o doctrină, omiţând inconştient sau voit, existenţa credinţei legionare este a distruge iremediabil fundamental creaţia Căpitanului.

Metoda de luptă legionară, cu promisiuni adecvate, conturate în afirmaţii ca: "tabloul succeselor politice obţinute de aceste energii în marş". "... biruinţa de atâtea ori promisă ..." (9), determină repetat şi flagrant diferenţierea de forma originară a Gărzii de Fier.

De aici, fundamentala deosebire de poziţie.

Esenţialul legionar e un complex educativ-spiritual prin care trebuie să se evidenţieze, să renască tot ce avea mai bun românimea, politicul fiind numai un mijloc ce trebuia să ajute la realizarea scopului final.

Remarcarea acestor câteva abateri nu epuizează gama întreagă de erezii etalate de H.S.

Dar, după cum fiecare pasăre pe limba ei piere, tot aşa şi H.S. dispare de pe firmamentul legionar.

Traian Boeru

München, 1958

"Partidele apăreau ca adevărate cete organizate care se învrăjbeau, se mâncau şi se luptau unele cu altele pentru pradă.....

.....Aspectul de vrăjmăşie şi de josnicie al acestor lupte putea fi o dovadă suficientă, că ele nu se dădeau în lumea unui ideal înalt şi sfânt, şi nici în aceea a principiilor, ci în adancul cel mai trist al celor mai nerusinate interese personale".

"Pentru Legionari", pag. 288

---

1) Dacia, Dec. 1957, Neam şi Legiune pag. 1
2) idem pag. 1
3) idem pag. 2-4
4) idem pag. 5
5) C.S.d.C. pag. 35
6) Pentru Legionari pag. 310
7) Dacia, idem pag. 4
8) idem pag. 3
9) idem pag. 1

MAREA NOASTRA PRIETENA FRANTA

In revista franceză "Defense de l'Occident",numărul special 40-41 pentru Aprilie 1964,a apărut un articol sub titlul "La Garde de Fer de Codreanu"-pe 10 pagini - sub semnătură inițialelor H.G.

Din cetirea articolului se vede clar că autorul deşi străin,a înţeles perfect spiritul nou,esenţa şi originalitatea Mişcării noastre.

> "...Garda de Fier nu este o ligă şi mai puţin un partid. Ea nu se aseamănă cu nimic organizaţiilor politice franceze sau străine,de cari istoria contemporană ne oferă atâtea exemple. Ea este o mişcare absolut originală al cărei scop principal şi raţiune de existenţă este redresarea morală şi spirituală a omului,creiarea unui om nou deosebit de cel democrat care este de moment,individualist şi laş".

Din lipsă de spaţiu nu putem da şi alte citate;articolul însă merită cu prisosinţă şi trebue cetit în întregime nu numai de legionari spre a fi prezentat străinilor dornici să ne cunoască,dar şi de compatrioţii noştri cari n'au înţeles sau n'au voit să înţeleagă adevăratul spirit al Mişcării Legionare.

Recomandăm tuturor prietenilor noştri cari vor să se documenteze asupra luptei ce noi ducem impotriva comunismului,să cetească regulat revista "Defense de l'Occident"

Nae Ionescu: Fenomenul Legionar

cu o întroducere de C.Papanace

Prezentarea unui ciclu de conferinţe ţinute de prof.Nae Ionescu în lagărul de concentrare dela Ciuc în 1938,este fără îndoială,o iniţiativă laudabilă.Cu cât vremea trece,cu atât alături de Căpitan şi Moţa,numai prof.Nae Ionescu rămâne marea figură ce-a îmbogăţit înadevăr gândirea legionară pe linia ei educativ-spirituală de pregnanţă creştin-ortodoxă.

Afirmaţia că "apropierea lui Nae Ionescu de Mişcarea Legionară a făcut să-i crească simpatiile (şi admiratia,n.r.) atât în opinia publică românească în general,cât şi a studenţimii în special" este un foarte mare adevăr. Dar tot astfel trebue hotărât remarcat că personalitatea de mare gânditor creştin şi luptător neînfricat a prof.Nae Ionescu,a jucat un rol determinant în definitivarea procesului de cristalizare a credinţei legionare. Deaceea pentru noi afirmaţia lui Fabricius că Nae Ionescu ar fi fost locţiitorul Căpitanului,trebue considerată ca o indicaţie de distinsă apreciere de care profesorul se bucura în lumea diplomatică. Mai mult,o cercetare profundă a activităţii profesorului între anii 1933-40, va putea plasa locul său atât de ponderabil în evoluţia gândirii legionare.Deaceea titlul "Fenomenul Legionar" produce involuntar un reviriment în împrospătarea amintirilor plăcute din epoca de glorie a Mişcării.

Lucrarea are în total 36 de pagini din cari întroducerea 16 şi epilogul 3; rămân deci pentru cele 4 conferinţe numai 17 pagini.

Este aici o disproporţie inexplicabilă,fiindcă principalul era prezentarea vederilor profesorului Nae Ionescu asupra "Fenomenului Legionar".

Conferinţa I poartă titlul "România Legionară nu este un fapt sim-

plu ci complex" care este explicat în primele rânduri în mod lapidar,iar restul sunt consideraţii generale asupra curgerii în timp a acestui complex.

Conferinţa II, Faptele istorice, este o încursiune sumară în Istorie,oprindu-se şi asupra liberalismului în care a trăit omenirea până'n epoca noastră,contemporană.

Conferinţele III şi IV,exprimă iarăşi consideraţii generale,fenomenele de natură politică prin care explică tot ce s'a întâmplat în ţara noastră.

Despre "Fenomenul Legionar" foarte puţin.Să fi fost conferinţele profesorului numai o introducere la ceeace a voit sau a spus el mai târziu? Noi însă înclinăm mai curând să credem că păr.St.Palaghiţă a înţeles prea puţin şi a notat şi mai puţin din ceeace curgător şi logic a vorbit şi cugetat Nae Ionescu.

Se naşte astfel nedumerirea,dece Dl.Papanace le-a prezentat sub această formă fără ca în prealabil să fi avut un schimb de vederi cu alte personalităţi legionare cari în lagăr la Ciuc au audiat conferinţele profesorului. Erau acolo domnii Mircea Eliade,prof.D.Găzdaru, Bădia Gârneaţă,V.Iasinschi,Nelu Manzatti etc. Este foarte probabil că aceştia şi poate şi alţii să-şi reamintească conferinţele profesorului,pe această cale putându-se complecta şi îmbogăţi notele mult prea sumare ale păr.St.Palaghiţă.

Nedumerirea noastră este şi mai mare,aflând că nici măcar Dl.Gh.Racoveanu personalitatea legionară ce mai iniţiată în sistemul de gândire al prof.Nae Ionescu şi deci şi cel mai indicat în complectarea conferinţelor,astfel ca ele să fie prezentate autentic,după formatul titanic al profesorului,spre a folosi eficace atât istoriei cât şi generaţiilor viitoare.

Dealtfel necesitatea unei consultări continui între toţi cei ce în exil trebue să aibă răspundere pentru tot ce se scrie în domeniul legionar,este bazată pe spiritul de echipă,pe care atât de frumos l'a prezentat prof. Ion Protopopescu.

==========

Zaiafet la Freiburg

"Stindardul" nr. 81/31.5.64 aduce ştirea plină de picanterie,că de Paşti a avut loc la Freiburg un banchet plătit gras de Principele Nicolae. Organizarea exclusivă a avut-o M.F.Enescu,pe care "Stindardul" îl numeşte "Preşedintele Institut.de Cercetări din Freiburg".

Atmosfera de"frăţietate"era necesară spre a se putea prologa brutalitatea preavizului de evacuare a Bibliotecii Române din casa pe care Prinţul i-o dăruise spre adăpostire.

Cu alte cuvinte,conştiinţele românilor participanţi la ospăţ,trebuiau adăpate în prealabil la un zaiafet,pentruca apoi să înghită nemestecat hapul aruncării pe stradă a Bibliotecii. Deci o treabă de "înaltă ţinută şi cultură" organizată magnific,tocmai pentru a angaja definitiv pe Principele Nicolae în conflictul personal dintre M.F.Enescu şi Prof. Mihăilescu Directorul Bibliotecii. Halal să ne fie!!!

==========

Alte cărți, reviste si foi românești

- POEME GHIVIZII de V.Posteucă, Mexico 1962

- CANTECE DIN FLUER de V.Posteucă, Cleveland 1960

- CATAPETEASMA BUCOVINEANA de V.Posteucă, Col.Dacoromania, Madrid

Citățm:

.....

"Si-om veni din morți, cu blestem și mustrare,
Să ne cerem Țara: locul nost'sub soare...
Locul nost'sub soare: România Mare...."

"Că alta n'are lumea mai de preț,
Icoana sfântă dela Voroneț....."

- GAND SI FAPTA LEGIONARA, Colecția Daco-România, Madrid

Citățm:

"Corneliu Zelea Codreanu nu reprezintă în fața Domniilor Voastre numai persoana lui, ci aspirațiile înăbușite ale celor ce mâine vor avea răspunderea destinului nostru istoric."

"Din pledoaria dlui Hențescu în procesul Căpitanului".

- DRUM Revistă bilunară de sub îngrjirea Asoc.Enciclop.Române Mexico

- SOLIA Foaie de zidire sufletească a Episcopiei Ortodoxe Române din America.

-La 30 Mai 1964, P.Sf.Sa Episcopul Valerian însoțit de un sobor de preoți și în fața întregii românimi din America a sfințit Monumentul Martirilor Români uciși în Siberia, cărora li s'a ridicat o cruce la Vatra Romaneasca. Inițiativa este a cunoscutului luptător anticomunist D.Nimigeanu, architect fiind O.Coatu.

Cărți străine:

- O NOUA CLASA de Djilas

Autorul este fostul vice-dictator al Yugoslaviei care, în "Noua Clasă" demascând brutala impostură a "elitei" spoliatoare din paradisul comunist, șeful său și reprezentantul "clasei celei noui", l'a epurat și trimis la o c n ă .

- CAROL II SI MADAME LUPESCU de Joachim von Kürenberg
Editura Athenäum, Bonn

Lucrarea este de o eminentă documentare și obiectivitate. Cine dorește să afle dela un scriitor german recunoscut, tragedia care a dus la prăbușirea Țării în robie, să citească aceasta carte.
Cum a fost posibil unui scelerat și metresei sale, să lase o pată atât de rușinoasă în istoria unui popor atât de creștin ca al nostru, pe care l'au batjocorit cum au poftit, i-au ucis pe cei mai de seamă feciori, și i-au pregătit astfel "Valea Plângerii" de astăzi?!

Va rugăm cetiți această carte și....plângeți cu noi.

E X I L U L

de Eglantine Daşchievici

Desrădăcinat, fără Ţară, fără cămin,
Cu o înfăţişare stranie, izolat, fără curaj,
Căutând un loc care să-i deie un sălaş,
Acesta-i exilatul, care-şi duce viaţa'n chin.
Imprăştiate-i sunt speranţele şi gândurile;
Nu voce drăgăstoasă
Si nici-o mângâiere;
Nu o strângere de mână duioasă,
Nici urmă de'nţelegere;
Nu apărare cu omenie,
Ci un străin în pribegie,
Acesta-i exilatul care-şi duce viaţa'n chin.

De peste Ţări şi mări aud chemări;
Chemări, ce-aprind în suflet icoane duioase,
Visări de reîntoarcere acasă.
Căci după cum avem o singură mamă,
Aşa avem o singură Ţară.
Inima mea e sdrobită,
Limba mea prea mută,
Vocea mea în lacrimi
Rămâne tăcută c'un suspin;
Nu apărare cu omenie,
Ci un străin în pribegie,
Acesta-i exilatul care-şi duce viaţa'n chin.

Dar cine să audă gemetele noastre?
.....
.....
Atât timp cât suflarea şi viaţa este'n noi,
Doamne, noi exilaţii, plângem şi ne rugăm;
Dă-ne puterea ca oţeliţi în nevoi,
Cu seninătate exilul să-l înfruntăm.
Fă ca cei puternici să gândească
La cei ce aşteaptă o viaţă mai omenească,
O viaţă de'nţelegere, o viaţă mai firească,
O viaţă'n Ţara noastră, nu pe pământ străin
Şi nu a unui exilat, care şi-o duce'n chin.

Eglantina Daşchievici

Ignoranţă sau Rea Credinţă ?

Faptul că "Stindardul" nr.81/Mai 1964, prezintă pe M.F.Enescu "Preşedinte al Institutului Român de Cercetări Freiburg" este f.grav. Să fi profitat autorul acestei farse de "buna credinţă" a Drului Emilian, sau ştirea are alte dedesupturi cari scapă muritorilor de rând?!

Sperăm că "Stindardul" va rectifica eroarea şi va da numele celui ce i-a strecurat hazlia informaţie. Dacă nu, înseamnă că povestea e aranjată cu tâlc, iar Dr. Emilian şi-a însuşit cu un anumit interes(?) această farsă.-

F : DIN LUME ADUNATE

Scandal la Freiburg?

Ne parvine ştirea (încă incomplect controlată) că A.S.R.Principele Nicolae a denunţat dreptul de adăpostire a Bibliotecei din Freiburg din casa ce Alteţa Sa a cumpărat-o acum lo ani pentru acest scop.Adică în 2 luni Biblioteca va trebui să-şi "ia boarfele"(ca orice chiriaş "indezirabil") şi să părăsească casa ce-i fusese hărazită (pe vremea când trăia Domniţa Ioana) ca <u>sălaş pe veşnicie!</u>

Este asta o treabă cuminte? Era absolut necesar să avem şi la Freiburg un scandal?
Cei iniţiaţi ştiu că acest "eveniment" este rezultanta "firească" a unui conflict ce iniţial avea un "caracter personal".Generosul M. Enescu,care a venit la Freiburg cu"o echipă de lucru" să ajute din plin la valorizarea activităţii depusă cu atâta abnegaţie de Prof. V.Mihailescu a confundat la un moment dat Biblioteca cu multiplele sale interese personale.

Aşa i-a sărit "muştarul" Profesorului,care ştiut este,te omoară cu dragostea câteodată,dar uită cu oarecare uşurinţă unde trebue neapărat să aplice reversul medaliei.
Explicabilă nervozitate a prof.Mihailescu a fost speculată abil de M. Enescu,care a putut să-şi câştige o serie de aliaţi preţioşi ca Paul Miron,Horia Stamatu etc.

Dar asta nu credem că a fost determinant în hotărîrea (se pare irevocabilă) Alteţa Sa Principele Nicolae a luat-o.
Incercăm să credem că M.Fotin Enescu are un fel de"armă secretă" contra Prinţului,cu ajutorul căreia în momentul oportun îl poate determina pe Alteţa Sa să ia hotărîrea dorită de el.

Dacă asta e adevărul,e păcat că străduinţele şi bunele intenţii ale singurului Vlăstar al familiei domnitoare (care-şi mai păstrase nealterate simpatiile Românilor) să se irosească sub această formă.

Oare nu e posibilă o revenire? Trebue neapărat să avem şi la Freiburg un scandal?

LEGIONARII SI REGELE

Un fost mare demnitar din ţară, personalitate de mare prestigiu, fără să fi participat activ la viaţa politică, scăpat ca prin minune acum câţiva ani din"raiul"comunist, a declarat într'un cerc restrâns de prieteni că <u>în ţară sunt numai două realităţi: Legionarii şi regele.</u>

Regele, ca noţiune abstractă, subzistând în amintirea păturii ţărăneşti, ca element tradiţional în năzuinţa de eliberare de sub jugul asupritorilor străini. Legionarii ca element activ de polarizarea tuturor elementelor luptătoare în contra regimului spoliator.

UN SAVONAROLA MODERN

Printre cei mai de seamă predicatori ai Bisericii din Germania numărăm pe cunoscutul preot jezuit, Pater Leppich.

Născut 1915 în Silezia din părinţi sărmani, P.L. a cunoscut încă din faşă ororile războiului, sărăcia din casa părintească şi marea mizerie din centrele muncitoreşti, stări cari au determinat cursul vieţii sale.

Pater Leppich şi-a început misiunea predicând pe stradă, mai ales în cartierele aglomerate, în periferiile marilor metropole, unde mizeria şi imoralitatea fac astăzi ravagii de proporţii cunoscute în istorie numai în perioada de decadenţă şi descompunere a imperiului roman.

In 1957 a întreprins o călătorie împrejurul pământului, predicând în toate regiunile înfometate şi bântuite de plăgi sociale, de lepră sau de mare mizerie omenească. Cel puţin zece milioane de creştini şi alte rituri l'au ascultat până acum, reţeta sa fiind "injecţia cu vitamine morale". Publicaţiile sale se vând ca pâinea caldă; dovadă că în omenire încă mai există dorinţa unei renaşteri spirituale.

In ziua de 11 Mai, P.L. a vorbit şi în München. Cu ore înainte, amfiteatrul circului Krone de peste 4ooo de locuri era arhiplin, întârziaţii fiind apoi nevoiţi să asculte predica la microfoanele instalate pe străzile din jur.

Părintele Leppich este un mare animator de masse, captivant şi extraordinar de sugestiv. Cu o rară măestrie Sf. Sa cucereşte pe ascultători, având darul deosebit de a răscoli forţele native ale sufletului omenesc creştin.

Pe faţă, deschis şi fără nici-un menajament, Pater Leppich aruncă anatema asupra îmbuibării şi îmbuibaţilor -în timp ce foamea seceră milioane de suflete omeneşti anual - asupra pansexualismului şi a tuturor excrescenţelor şi plăgilor de cari omenirea este astăzi bântuită, începând cu comunismul.

Păr. Leppich nu menajează pe cei ce cred cu linguriţa sau din dilletantism şi nici catolicismul "auf Sparflamme".

Dar marea operă a P.L. începe abia după predică. In sală rămân numai câteva sute de adepţi - suflete de mare credinţă - cari înţeleg să se dedice apostolatului în scop caritativ şi în ajutorul bolnavilor, sărmanilor, înfometaţilor, prizonierilor şi tuturor suferinzilor şi năpăstuiţilor.

Adepţii Păr. Leppich sunt organizaţi pe echipe mici şi încadraţi în "Acţiunea 365", adică nici-o zi din an fără aprofundarea Sf. Scripturi, sau fără meditaţie creştină, pentruca învăţătura Mântuitorului să le fie îndreptar de viaţă şi criteriu pentru iniţiativele caritative.

Cu toată modestia trebue să afirmăm că acţiunea de apostolat şi revenire la credinţa cea adevărată a Păr. Leppich, este o paralelă fidelă a Legionarismului pur, aşa cum l'a conceput Corneliu Codreanu.

Ce minunat ar fi să avem şi noi un Pater Leppich!

Intâmpinare

O inițiativă în realizare

Un camarad, care dorește deocamdată să rămână anonim, a luat hotărîrea să traducă în germană lucrarea cam. D. Bacu, "PITEȘTI". Traducerea se face cu încuviințarea expresă a autorului.

Revista noastră a alocat din donațiile primite dela cetitori suma de 375.-DM, ce stă la dispoziția autorului pentru această tipăritură. Pe măsură ce vom primi alte donații, vom rezerva totul acestui scop. Reamintim tuturor camarazilor că ar fi de mare folos, ca această operă să fie tradusă și în limbile engleză, franceză și spaniolă. Astfel va putea mai ușor să se facă cunoscută suferința celor ce trăiesc azi încă sub "binecuvântarea" regimului comunist.

"Victoria totală asupra comunismului"

Abend-Zeitung din 6.7.64 anunță sumar sub acest titlu bombastic după "Diario de Noticias" din Rio, că scopul lui Goldwater nu este o biruință oarecare în războiul rece, ci o victorie totală asupra comunismului.

Această declarație formidabilă făcută de un om politic de mare anvergură, candidat aproape sigur al partidului republican la președenția Statelor Unite, poate produce un reviriment extraordinar în lumea celor ce mai cred cu îndărătnicire că așa ceva e posibil.

Dacă în adevăr Goldwater consideră că această este misiunea vieții sale, s'ar putea întâmpla, că întreagă viața politică din lumea vestică să primească noi impulse, necunoscute până azi. Poate că trăim o primă sguduire a unui cutremur, preludiu unui început de viață nouă.

Această inițiativă însă, va naște atâtea probleme cu tot felul de combinații posibile, încât nimeni nu poate prevedea la ce soluții se poate ajunge. O primă întrebare se naște din cuprinsul acestor declarații: Goldwater asigură că va denunța Convenția de prohibiție a testului atomic. Urmarea firească va fi o catastrofală întrecere nu numai în producerea, dar și în explodarea de bombe atomice. De aici teama că aceasta e începutul sfârșitului.

Comparativ, amintim aici că acum trei decenii Ion Mota în Cranii de Lemn a avut visiunea profetică a unei arme mai puternice decât bomba atomică:

PROPRIEA NOASTRA CENUSA

Sub o formă elegantă fără sgomotul propagandistic în lansarea unor formule de interes electoral, Moța enunța ideea fundamentală ce va sta temelie sacrificiului ce el singur, câțiva ani mai târziu îl săvârșia în Spania.

Puterea de dăruire totală în serviciu cauzei creștinității, rezultanta unei convingeri profunde, poate produce minunea unei renașteri necunoscute până azi în omenire.
Cine-și poate lua sarcina de a explica, de a prezenta în actualitate valoarea imensă, de o profunzime neîntâlnită în educația spirituală a lumii politice, a unei astfel de formă de luptă contra comunismului.
Noi credem că aici este în germene secretul ce trebue să stea la baza educației celor ce ofensiv vor să lupte pentru salvarea sutelor de milioane ce trăesc azi sub regimul comunist.
De aici nu o întrecere în explozii atomice, ci o educație în pregătirea creștină de dăruire pe linia de martiraj fixată de mântuitorul nostru Isus Christos.

UN GENERAL ŞI GÂDELE SĂU

Sub titlul "Anul Negru", generalul rus Gorbatov, scăpat ca prin minune din ghiarele NKWD-ului, îşi publică Memoriile cu privire la suferinţele sale din camerele de tortură ale celei mai înfiorătoare puşcării din Moscova, Lefortovo. -

El scrie: "Cei mai cinici şi mai sângeroşi criminali se îngrozeau la ştirea că vor fi mutaţi la Lefortovo." -

Vastei acţiuni pentru "epurarea" armatei sovietice, ordonată de Stalin în 1937, pe lângă mareşalul Tuchatschewsky, au căzut victime nevinovate 75% din Marele Soviet Suprem al Armatei. Din 19 generali Comandanţi de Armată au fost lichidaţi 13, din 135 de generali Comandanţi de Divizie au fost împuşcaţi "numai" 11o, iar din restul cadrelor armatei au fost executaţi atâtea mii de ofiţeri încât nici până astazi numărul lor n'a putut fi stabilit în o statistică exactă. Iată astfel cine a înlocuit reginul ţarist!

Aşa explică dealtfel Gorbatov enormele pierderi, eşecuri şi defecţiuni suferite de Armata Roşie în primii ani de război: o totală desorganizare a cadrelor ofitereşti şi prin aceasta, desagregarea morală a trupei. Insuşi Gorbatov, împreună cu mulţi alţii, au fost scoşi din ocnă în 194o şi trimişi la comenzi pe front. Mai întâi însă erau obligaţi sub pedeapsa capitală, să semneze o declaraţie de muţenie totală asupra suferinţelor îndurate.

Dintre ofiţerii generali, Gorbatov este unicul caz în care victima celor mai bestiale şi mai perverse torturi a putut supravieţui martirajul. Teroarea ajungând la paroxism, toţi aceşti nenorociţi au sfârşit fie morţi în chinuri oribile, fie prin a semna declaraţia de autoînvinovăţire.

Cel mai de temut gâde al acestei acţiuni groaznice care l'a instruit şi pe Gorbatov în Lefortovo ("româneşte Piteşti"), a fost Stolbunsky, a cărui technică infernală de tortură era irezistibilă. Toate victimele sale, spre a se "Salva" din mâna ucigaşului şi-au semnat propria sentinţă, în marea majoritate, de condamnare la moarte.

Publicăm această informaţie pentruca cetitorii noştri să poată face o paralelă între sinistra figură Turcanu - ucigaşul studenţimii române (vezi lucrarea "Piteşti" a D-lui D. Bacu), şi marele său maestru, monstrul genocid Stolbunsky.

O INDISCREŢIE ?

Aflăm, din sursă necontrolată, că D-na Lucia A. Popovici, care până acum l-a susţinut pe P.V. fără rezerve şi-ar fi schimbat total atitudinea faţă de directorul Vetrei. Motivele? Interesează mai puţin! Faptul în sine grăeşte, confirmând acţiunea de lămurire a opiniei publice româneşti pentru care pledăm noi.

Vom remarca orice fapt similar care va complecta teza noastră.

Efervescență comunistă

In ultimul timp toată presa germană dă știri/care de care mai sensaționale despre o interesantă efervescență în comunismul reperist. Pe deoparte ministrul Apostol vorbește despre o unitate (cu Moscova) în chestiuni fundamentale,cu toate diferențele existente și totuș îndrăsnește să afirme că România va susține principiul de autodeterminare al popoarelor (?) (declarațiile lui Gheroghiu-Dej).

Christ und Welt scrie un articol de fond,Rebeliunea Românilor.

Dăm aici după Bild-Zeitung o foarte sugestivă caricatură cu un titlu tot așa de interesant: "Noi mancăm untul nostru singuri".

„Wir essen unsere Butter selber"

Rumäniens Drang nach Westen nimmt zu

gad. Bukarest, 7. Juli

Rumäniens Drang nach dem Westen wird immer stärker. Gestern traf der stellvertretende Regierungschef Apostol in Wien ein, in Kürze fährt Ministerpräsident Maurer nach Paris. Zwei Minister sind seit einer Woche in der Bundesrepublik.

Das zeigt:

- Rumänien will wirtschaftlich selbständig sein.
- Rumänien wendet sich politisch Stück für Stück von Moskau ab.
- Auch in der rumänischen Innenpolitik zeichnet sich eine Auflockerung ab.

Ein amerikanischer Beobachter in Bukarest: „Rumäniens nationale Wiedergeburt entwickelt sich mit der Präzision und Logik einer großen Symphonie!"

Die meisten Rumänen sind sich über das Ziel klar: „Unser Kommunismus wird dem Titos ähnein.

Sie alle wissen aber auch: Ohne die Rivalität zwischen Moskau und Peking könnten die Rumänen dieses Spiel nicht spielen. Die Feindschaft zwischen den beiden Giganten bot Rumäniens Staatschef Gheorghiu-Dej immer größeren Raum zum Manövrieren.

Was wirtschaftlich begann, wird politisch fortgesetzt. Und alle Rumänen machen mit. Bei Diskussionen in Betrieben wird offen geredet:

- Ein Betriebsarzt bemängelte von der Sowjetunion gelieferte medizinische Geräte. Ein sonst im Ostblock undenkbarer Vorgang.
- Arbeiter nannten Chruschtschow einen „Hanswurst" und erinnerten an seine Schuh-Szene in der UNO.
- Chruschtschows Mais-Tick wurde verspottet. Ein Mitglied des rumänischen Zentralkomitees berichtete von Chruschtschows Weigerung, bei seinem Besuch in Rumänien auch Fabriken zu besichtigen. „Er zog sich den Hut über die Augen und fragte nur immer wieder: Baut ihr den Mais in Quadraten an?"

Mit Hohn werden auch Moskaus Satelliten überschüttet. Als Prag und Pankow Rumänien auf seine „landwirtschaftliche Tradition" hinwiesen und um Landwirtschaftshilfe baten, erklärten rumänische Arbeiter:

„Wir lehnen ab und werden unsere Butter auch in Zukunft selber essen. Sollen die anderen doch Margarine essen, das ist ihre Tradition."

Auch im Stadtbild Bukarests gibt es jetzt erste Anzeichen für die Annäherung Rumäniens an den Westen: Neben sowjetischen „Wolgas" und sowjetzonalen „Wartburgs" sind die ersten italienischen „Fiat"-Autos aufgetaucht...

Geht eigene Wege: Rumänien

In adevăr acolo în țară se produce ceva.Explicațiile sunt multiple. In orice caz,dacă și comuniștii români s'au săturat să meargă mai departe ca niște somnambuli pe drumul Moscovei înseamnă că jugul sovietic tare apăsător mai e. Intrucât ei vor putea să se debaraseze de această tutelă satanică,rămâne un mare,foarte mare semn de întrebare.

Dacă această formă de comunism naţional poate să dăinuiască în cazul când s'ar acorda naţiei cât de cât anumite libertăţi,este o chestiune care va trebui să dea tare mult de gândit satrapilor de ieri.

In orice caz,orice surâs comunist trebue valorificat ca un rânjet de hienă.iar intenţiile adevărate niciodată nu vor trebui judecate după masca de circumstanţă prezentată.

De o bucurie fără rezervă nu poate fi nicicând vorba.

Rapsodia română şi coexistenţa

Ansamblul de folklor românesc, "Rapsodia română",a dat două reprezentaţii şi în München.Desigur,prezentarea şi valoarea artistică a fost demnă de toată lauda.Spectacolul a evidenţiat valoarea de creaţie a geniului românesc.
Sala a fost plină aproape de români exilaţi cari veniseră în bună parte să-şi potolească setea dorului de ţară.A tunat şi fulgerat cu aplauze!
Au fost puţini acei cari în acel moment se mai gândeau să facă o deosebire între ceeace era spectacolul artistic şi rostul propagandistic urmărit.Observatorul atent vedea la sfârşit apărând pe scenă două figuri sinistre,politruci sadea,ce se vroiau remarcate ca realizatori ai operei artistice. Tot aşa câteva cântece poporale cu texte adaptate pe măsura republicii populare.O formă oarecum voalată de propagandă comunistă.

Turneul era aranjat în cadrul acţiunii de "coexistenţă activă",formula modernă de acceptare a regimului comunist din ţară.Oricât am dori,ca cel puţin indirect să contribuim a uşura soarta alor noştri din ţară,o astfel de formulă nu poate fi acceptată,dacă ea nu aduce nişte dovezi categorice că întradevăr acolo se schimbă ceva fundamental. (Dar asta,detailat(?) cu altă ocazie). Aici vrem să atragem atenţia compatrioţilor noştri oridecâteori vor fi puşi în situaţii similare să judece ce se vrea,nu ce se prezintă !

Pentrucă intenţia,gândul ascuns,este mult mai important decât un spectacol admirabil ce ne poate pentru un moment delecta!

Graţieri

"Glasul Patriei" din 2o.6.64 acordă un loc de cinste graţierilor acordate de Consiliul de Stat în ultimi 2 1/2 ani.

Din cele publicate reproducem aci următoarele:

Printr-un Decret al Consiliului de Stat al Republicii Populare Romîne, emis la 16 iunie, anul curent, sînt grațiate de restul pedepsei ce mai aveau de executat un număr de 2 500 persoane condamnate pentru infracțiuni contra securității statului.

Acest Decret de grațiere urmează altor Decrete similare emise în decursul ultimilor ani de Consiliul de Stat. Astfel, au fost grațiate de restul pedepselor la care au fost condamnate pentru infracțiuni împotriva securității statului, în anul 1962 — 2 304 persoane, în anul 1963 — 2 982 de persoane, iar în 1964, printr-un Decret anterior, emis la 9 aprilie, 2 464 de persoane. Se află în pregătire noi grațieri, astfel ca pînă la cea de-a XX-a aniversare a eliberării patriei de sub jugul fascist, practic să nu mai existe în Romînia deținuți pentru infracțiuni politice.

Din acest comunicat reese că în 2 1/2 ani au fost graţiaţi lo.25o de deţinuţi.Nu se pomeneşte nimic câţi încă au mai fost eliberaţi în acest timp normal,după ce-şi ispăşiseră pedeapsă "legală". Si iarăşi nici o precisiune câte mii (poate zeci de mii) mai sunt încă în inchisorii.

Oricât au fost de aspre regimurile "democratice" de mai înainte,niciunul nici pe de parte nu a atins aceaste recorduri "democratic-populare"- de a băga la închisoare zeci de mii de adversari politici. Asta e cel mai mare succes al "democraţiei populare" cu toată laudă de sine despre "profundele transformări înoitoare care au avut loc în ţara noastră".

Oricâte uzine şi alte marafeturi ar creia regimul uzurpator,chiar dacă ar ridica standardul de viaţa deasupra celui american,atâta vreme cât sufletul naţiei se găseşte pe o baricadă adversă,guvernul comunist nu va avea dreptul să vorbească în numele naţiei subjugate. Numai atunci când ei vor da libertatea totală ca fiecare să spue în gura mare ce-l doare,fără să se teamă ca de îndată va fi tras la răspundere,va putea fi vorba de o "profundă" transformare înoitoare în favoarea regimului comunist.

Suntem siguri că,dacă ziarişti străini ar încerca să facă o ancheta între cei graţiaţi,nu ar putea niciodată să afle adevărul.Asta pentrucă,putem afirma cu precizie,tuturor celor graţiaţi li s'a cerut sub ameninţarea unor pedepse şi mai grele,să nu divulge nimic din întregul secret al cercetărilor,nęcum al metodelor întrebuinţate pentru a obţine destăinuiri complecte.

Deacea bucurie pe care o avem de a afla că atâţi connaţionali (în cea mai mare parte camarazi) au scăpat de chinurile unei tiranii necunoscute până acum în omenire,trebue să fie încă mult ţemperată pentrucă nu cunoaştem cu ce preţ au plătit această eliberare.

Forma această de destindere poate fi iluzorie,dacă alte fapte concrete nu arată că acolo s'a schimbat într'adevăr ceva.

Intâmpinare

"Ce înseamnă a fi un om fără de ţară"

Un repatriat,Gh.Moraru (?!),povesteşte despre "suferinţele" lui şi ale altora în exil. Curios este că nimeni nu-şi aminteşte să fi cunoscut un refugiat cu această identitate. Deci pură invenţie!

N'are niciun rost sa dăm vreun răspuns sau să respigem tot ce "Glasul Patriei" afirmă.Ne mărginim să citâm numai câteva fraze:

"Adevăraţii conducători erau Boeru şi Dr.Apostolescu"...
"Dl Tr. Boeru,care se vedea ca joacă un rol important în comitet"....
"Cel prezidat de Dr.Brandabur era format aproape numai de legionari.Conducător era Pavel Onciu".
"Onciu obţine tot felul de înlesniri pentru fugarii de provenienţă gardistă"
"...primise un mic ajutor din partea fostului ofiţer Nicola,concurent al legionarilor în mediul subteran".
"M'am aciuat apoi într'un lagăr din Hanovra,unde se aflau 2oo de români, printre care militari,profesori,aviatori,studenţi,cea mai mare parte legionari".

"....care împreună cu ceilalți legionari din lagăr....."
"....legionarii contribuiau la agravarea crizei economice....."
etc.,etc....

De aci se vede ca obiectivul de totdeauna al comuniștilor, îl constitue Legionarii cu Mișcarea lor.Adică spiritul legionar care plutește pretutindeni,îi urmărește până la obsesie.De unde încercarea desperată de a lovi mereu,mereu în legionari.Poate că odată se va termina cu ei(?!). Zadarnică speranță !

Activitatea exilaților în America de Nord

In ziua de 21 Martie 1964 a avut loc la Sediul Cultural din Toronto,Canada,o consfătuire a reprezentanților naționali ai țărilor de sub robia comunistă.

Delegația română a fost condusă de dl H.Matei Hojbotă,reprezentantul național în"A.B.N."(Antibolshevik Bloc of Nations)" și delegat permanent al Canadei în "I.C.D.C." ("Confederația Interamericana de Apărarea Continentului contra Comunismului").

La ordinea de zi au fost:

-Coordonarea programelor de activitate ale grupurilor etnice în lupta pentru eliberarea țărilor subjugate.

-Infierarea publică a conspirației comuniste mondiale și demascarea școalei secrete internaționale de spionaj și asasinate ce functioneaza în Havana,sub patronajul lui Castro,din cadrele căreia s'au recrutat Oswald si Rubinstein,asasinii președintelui Kennedy.

-Editarea în limba engleză și franceză a oficiosului "A.B.N." , "Opinia Noastră".

-Participarea activă la "Congresul Mondial Anticomunist" ce va avea loc în New-York,în Iulie-August 1964.

O impozantă manifestare anticomunistă în Canada

In zilele de 7,8,9 și 10 Mai 1964,a avut loc în Toronto, sub patronajul de onoare al dlui Lester B. Pearson,Primul Ministru al Canadei,un mare Festival Artistic,anticomunist,organizat de grupele etnice de refugiați. Echipa românească de jocuri și cântece,în splendide costume naționale,condusă de dnii I.Diaconescu și G.Balașu, a stârnit admirația si entuziasmul numeroasei asistențe.

Festivalul a fost onorat cu prezența autorităților federale și municipale în frunte cu domnii:

-LESTER B. PEARSON, șeful guvernului și

-Dr.ROLAND MICHENER,fost președinte al parlamentului și un mare prieten al românilor.

In ziua de 10 Mai,Tricolorul românesc fiind purtat de micuțul George M.Hojbota,vlăstar descedent din arcașii lui Ștefan Cel Mare , Festivalul s'a încheiat cu o mare recepție dată de dl Pearson și cu solemnitatea înmânării de către dl Hojbota sr. a unui Memoriu-Protest contra teroarei și sclaviei de sub dominația comunistă.

Cu acest prilej Primul Ministru al Canadei a declarat:

"Cu mândrie și hotărâre neclintită stau alături de conducătorii naționali în lupta de apărare a civilizației creștine și de eliberare a popoarelor de sub sclavia imperiului colonial și despotic al Rusiei Comuniste și Chinei Roșii".

Toate posturile de Radio și Televiziune,precum și Presa,au dat impozantei manifestații anticomuniste o foarte largă și elogioasă publicitate.

De la corespondentul nostru din Canada